

■ ÖZ SAVUNMA VE
DEVİRİMCİ SAVAŞ,
DEVİRİMCİ
SOSYALİZMİN
OLMAZSA OLMAZDIR!

■ DEVİRİMCİ YENİLENME
VE YENİDEN İNŞA
SÜRECİ VE SAĞ TAS-
FİYECİLİKLE TAHRİP
EDİLMESİ

■ AKP-MHP REJİMİNİ KURTARMA
SAVAŞI:
KİMİN YANINDASINIZ?
IRKÇI, YAĞMACI, DİN
TÜCCARI FAŞİST AKP-
MHP REJİMİNİN Mİ?
İŞİD FAŞİZMİNİ EZEN
DEMOKRATİK HALKÇI
KUZEY SURİYE-ROJAVA
HALKININ Mİ?

**Tasfiyeciliği Aşacağız!
Devrimci Sosyalizmi
Ayağa Kaldıracağız!
Faşizmi Yeneceğiz!
Başaracağız!**

**AKP FAŞİZMİNİN
SAVAŞ VE İŞGAL
POLİTİKALARINA KARŞI
OMUZ OMUZA
MÜCADELEYE!**

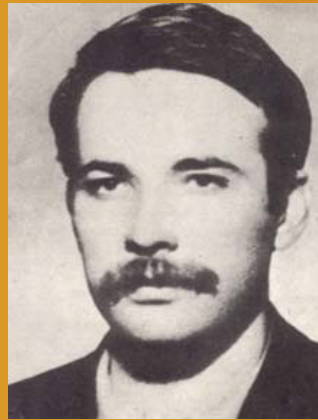

İÇİNDEKİLER

2020'LER: İSYANLARDAN DEVRİMLERE...	4-7
DÜNYA İSYANDA!..	8-9
ODAK DERGİSİ'NİN RÖPORTAJ SORULARINA SOSYALİST BARİKAT OLARAK YANITLARIMIZ:	10-18
AKP-MHP REJİMİNİ KURTARMA SAVAŞI: KİMİN YANINDASINIZ?	19-20
DEVRİMCİLER VAR, DEVRİMCİLİK YOK! FAKAT ÇIKIŞSIZ DEĞİLİZ! (*)	21-29
FAŞİZMİ YENEİLİRİZ! (*)	30-39
DEVRİMCİ YENİLENME VE YENİDEN İNŞA SÜRECİ VE SAĞ TASFİYECİLİKLE TAHRİP EDİLMESİ	40-62
YEREL SEÇİMLER	63-78

Rasih Ulaş Bardakçı
19 Şubat 1972

Mahir Çayan
30 Mart 1972

Kızıldere Son Değil... Savaş Sürecek

Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Cihan Alptekin,
Ömer Ayna, Sabahattin Kurt, Sinan
Kazım Özüdoğru, Ertan Saruhan, Nihat
Yılmaz, Ahmet Atasoy
Ölümsüzdür

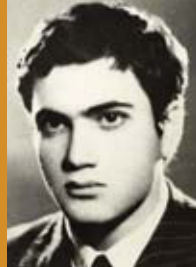
İbrahim Özalp
1 Mart 1981

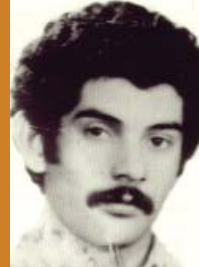
Bedrettin Şinnak
Şubat 1982

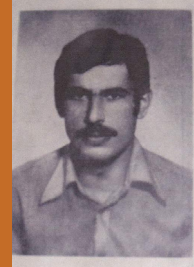
Serpil Polat
17 Şubat 1999

Koray Doğan
8 Mart 1972

Yüksel Parıltı
30 Mart 1988

Nazım Kuru
26 Şubat 1978

Davut Günay
19 Şubat 1977

SOSYALİST BARİKAT / Sosyalist Dergi / Sayı: 1 / Şubat-Mart -Nisan 2020

Sorumlu: Tamer Arda Arpaçay - Yönetim Yeri: Sümer Mahallesi
34025 Zeytinburnu/Istanbul

Web: www.sosyalistbarikat.com, e-mail: kontakt@sosyalistbarikat.com

YENİDEN VE YİNE BARİKAT'LA MERHABA

Yılların ardından Barikat yine sizlerle...

Barikat yaklaşık 29 yıldır Devrimci Sosyalizmin ideolojik-teorik ve politik alanda sesi oluyor/olmaya çalışıyor.

Barikat hep inişli çıkışlı bir seyre sahip oldu. Hareketin gelişim seyri hep doğrudan Barikat'ta yansısını buldu.

Devrimci sosyalizm, öncü devrimci faaliyetlerin organik bileşkesidir. Barikat yayın macerası, Hareket öncü faaliyet düzeyine yaklaştığı dönemlerde güçlenirken, bu düzeyden uzaklaştığı dönemlerde ise zayıfladı. Son 10 yılı aşkın bir süredir yaşadığımız ağır tasfiyecilik süreci de, doğal olarak en ağır sonuçlarını Barikat bağlamında da ortaya koydu.

Yaşadığımız tasfiyecilik süreci, Hareketin bilerek ve isteyerek tasfiyesi sürecidir. Tasfiyeciler düzen içi yaşamlarını tehdit edebilecek, düzenle çatışma alanı olabilecek tüm faaliyetleri tasfiye ederken, elbette Barikat'ı da tasfiyeye yöneldiler. Onlara kendi küçük dünyalarındaki şefliklerini, "önemli insanlar" olma lüksünü yaşatacak kadar ilişki ve ortam yeterli.

Fakat en azından Hareketin önemli bir tarihsel değerine dönüşmüş olan Barikat özgülünde tümüyle başarılı olamadılar. Yaşanan uzun aranın ardından Barikat yeniden yayın hayatına başlıyor. Tasfiyeciliğin yarattığı yıkımı aşma sürecinin bir parçası olarak, Devrimci Sosyalizmin sesi olarak yeniden mücadeleye içindeki yerini alıyor.

Hiç kuşkusuz, Barikat kendini tekrar eden bir çizgiden uzak duracak. Bugün bir bütün olarak çökmüş olan örgütlü solun tüm kesimleri içinde sürmekte olan devrimci bir çıkış, bir Devrim Hareketi yaratma arayış ve çabasının parçası olmayı hedefleyecek. Böylesi çabalar geliştiren herkesle kolektif bir yürüyüş geliştirmeyi hedefleyecek.

Barikat şu anda internet yayını olarak çıkacak. Fakat dileyen okurun onun kağıt baskısını yaparak okuması ve dağıtması için kağıt baskısı için dosyası da yer alacak. Öte yandan, internet sitesi de artık aktif biçimde yayın yapacak. Barikat, hem dergi, hem de internet sitesi olarak, öncelikle tüm Devrimci Kurtuluşçuların, tüm Barikatçıların katkılarıyla varolacak, gelişecek. Bu bağlamda, tüm Barikatçıların, tüm devrimci sosyalistlerin ve okurların yazı, haber ve yorumlarıyla katkı da bulunması hayati önemdedir. Fakat sadece bu değil. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin ülkemiz ve dünyada ölçeğinde ayağa kaldırılması mücadelesinde yer alan, şu veya bu düzeyde devrimci yenilenme perspektifinden hareket eden ve/veya bu doğrultuya az yada çok hizmet eden herkesin katkılarına da açık olacak Barikat...

Yeniden ayağa kalkma zamanıdır. Barikat'ı/ları yeniden kurma zamanıdır.

Barikat Yayın Kolektifi

E-Mail:

kontakt@sosyalistbarikat.com

2020'LER: İSYANLARDAN DEVRİMLERE...

21. yüzyılın yirmi yılını geride bıraktık. İlk iki on yılda tüm dünyayı sarsan büyük mücadeleler yaşadık, önemli mücadele deneyimleri biriktirdik.

Yeni bir yılın, yeni bir on yılın başlangıcındayız. Pek çok siyasal analizci yaşadığımız yüzyıl ile, geride bıraktığımız 20. yüzyıl arasında çeşitli paralellik kuruyor ve dünyadaki çatışmaların gelişme seyrine bakarak, geride bıraktığımız yirmi yıl, ile 20. yüzyılın ilk yirmi yılındaki alt üst oluşların benzerliklerinden hareketle, önümüzdeki on yılında benzer özellikler taşıyacağını ileri sürebiliyor. Evet benzerlikler var, fakat geleceği geçmişten çıkaramayız. Anlamak için geçmiş iyi bir öğretmen olabilir ve yararlanmalıyız. Fakat gelecek esas olarak bugün ve geleceğin çelişki mücadeleleri içinde kurulacak.

1990'da reel sosyalizmin çöküşünden, 1999'da Seattle'da anti-kapitalist küresel mücadelelerin startının verilmesi arasında geçen yaklaşık 10 yıllık kısa parantezde proletarya ve onun özgürlük ve komün mücadelesini gömme telaşı vardı tüm dünya ölçeğinde... 1999'un ardından geçen yirmi yıl apaçık gösterdi ki, kapitalizm için huzur yok, kapitalizmin barışı da yok. Hem kendi çelişkilerinin olağanüstü derinleşmesi nedeniyle, hem de proletaryanın ve tüm ezilenlerin büyük tarihsel mücadelelerinin geriye dönüşü bağlamında, tüm dünya, kapitalizmden türeyen yada onun tarihsel olarak kendisinden önceki sınıflı toplumlardan devraldığı ve yeniden ürettiği çelişkilerin ve büyük çatışmaların arenasına dönüşmüştür.

2019 bu bağlamda, adeta 1990'dan bu yana son otuz yılda gelişen bütün çelişki, çatışma ve mücadelelerin en yaygın ve en rafine bir görünümünü sunan yıl oldu.

Adettendir sorulur, geride bırakılan yılın en önemli olayı neydi, yılın kişisi kimdir?

Yanıt açıktır: İsyanlar ve sokaktaki mücadele eden yüz milyonlar... Ve şunu kesin biçimde daha şimdiden söyleyebiliriz; önümüzdeki on yılların da en önemli olay/ı/ları isyan ve devrimler olacaktır. Kapitalizm için cehennem kapıları bir kez daha ardına değin açılmıştır.

Bu basitçe bir münecimlik yapma hevesi yada hamaset söylemi değildir. 1999'da Seattle'da başlayan büyük

anti-kapitalist dalga çeşitli görünümeler altında ısrarlı ve giderek büyüyen bir tempoyla sürmektedir. Neoliberalizme ve gericili-faşist devletlere karşı direniş ve isyan bağlamında anti-kapitalist isyan ve halk hareketleri gerek ülkesel ve bölgesel çapta, gereksel küresel çapta hiç durmadan devam etti. Latin Amerika'da yükselen halkçı sol dalga, 2008 krizi sonrası dünya ölçeğindeki büyük mücadeleler, Arap baharı... Sadece bu da değil, ekolojik mücadele, kadın mücadelesinin öncülük yaptığı cins mücadelesi, ulusal baskılara karşı direniş de geride bıraktığımız iki on yılda artan bir tempoyla ivmelendi. Ve 2019 bütün bu ülkesel, kıtasal, bölgesel, parça direniş, isyan ve protestoların adeta kesişip dünya ölçekli büyük bir dalgaya dönüştüğü yıl oldu. 40 ülkede isyan ve büyük direniş dalgası yüz milyonları özgürlük, eşitlik ve insanca yaşam talepleriyle harekete geçirdi. Ekolojik mücadele İklim İsyanı bağlamında çocuk ve gençleri tüm dünya ölçeğinde milyonlarla saflarına katarak büyük bir mücadele dinamiği ortaya çıktı. Kadın mücadelesi gerek bu isyanların içinde, gerekse kendi öz eylemleriyle kapitalist dünya sistemine içkin olan verili ataerki tüm ilişki sistemini derinden sarstı ve bir kez daha toplumsal mücadeleler alanına geriye dönüşsüz olarak ağırlığını koydu. Üstelik pek çok durumda öncüleştirek...

Toplumsal mücadelelerin ve isyanların bu gelişim seyrini kapitalizm durdurabilir mi?

Hiç kuşkusuz, bu, kapitalizmin en önemli amaçlarından biri, hata birincil olanı. Tüm dünyada yeniden ve hızla gelişmekte olan yeni faşist dalga, çoktan tekno-güvenlik devletlerine dönüşmüş olan kapitalist devletlerin siyasal formunu oluşturuyor. ABD, İngiltere, Avusturya, Macaristan, Polonya, Rusya, Türkiye, Brezilya, Hindistan, Mısır, Filipinler vb ülkelerde somutlaşan ve hızla yayılmakta olan devletlerin yeni faşist çizgi temelinde dönüştürülmesi politikası, aslında dünya ölçeğinde emeğin ve toplumsal mücadelelerin disipline edilmesinin başlıca aracına dönüşüyor. Emeğin/proletaryanın/tüm ezilenlerin direnişine, isyanına verilen yanıt tek-

no-güvenlik aygıtları temelinde devletlerin yeni faşist politikalar temelinde restore edilmesidir.

Yaklaşık 20 yıldır karşılıklı hamlelerle süren bu çatışmada gelinen noktada, tüm teknolojik ve politik olarak restore edilen kapitalist devletlerin başarılı olamadıkları apaçık ortada. Farklı bileşenleriyle toplumsal isyan ve mücadelelerin büyümesinin ve giderek daha büyük bir şiddetle ortaya çıkışlarının önünü alamıyorlar. Üstelik toplumsal isyan ve mücadeleler herhangi bir birleşik örgütlülüğe, hatta bildik anlamda bir örgütlülük sahip olmamalarına, programatik olarak onları birleştirecek bir ufka sahip olmamalarına rağmen, bütün bu zayıflıklarına rağmen sistem onları bastırmayı başaramıyor.

Bu tablo kendi içinde tüm bileşenler için pek çok açıdan çelişkili, kararsız ve dengesizdir.

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi bağlamında tabloya baktığımızda görünen şey; kurulu/kurulmaya/korunmaya çalışılan emperyalist ilişki düzeneklerinin her yerinden çatırması, parçalanmaya, dağılmaya yüz tutmasıdır... Bu noktada belirleyici faktör, kapitalist dünya sisteminin olmazsa olmazı olan kendini genişletilmiş tarzda yeniden üretme imkanlarının artık tükenmekte olmasıdır. Bu bağlamda, birincisi, dünya nüfusunun proleterleştirilmesi süreci hemen hemen tamamlanmıştır, yani artık-değer üretebilir nüfusun sınırlarına varılmıştır/varılmak üzeredir. İkincisi, emeğin/emek gücünün -sadece fabrika/işyerinde üretim ve belirli/düzenli çalışma zamanları bağlamında değil-, bütün üretim kapasitesi bağlamında mekanın ve belirli zaman dilimlerinin ötesinde metalaştırılması ve kapitalist üretim, dolaşım ve tüketim zincirine eklenmesi sürecinin de sınırlarına varılmaktadır. Bunun anlamı, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin daha ilk ortaya çıktığı andan bu yana yaşadığı devrevi ve genel krizlerinin ötesinde, kendi içine çökmeye başladığıdır. Durumu tanımlayan kavram kriz değil, birbirinin üzerine binen yerel ve genel krizlerle biçimlenen çöküştür...

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bütün bileşenleri bu gerçekliğin az yada çok farkındalar ve olanca güçleriyle artık nesnel sınırlarına dayanmış olan sömürü imkanlarını sürekli kılmak ve kendi paylarını büyütecek tarzda yeniden paylaşmak için, sömürünün nesnesi olan emeğe/emekçi insanlığa/proletaryaya, ezilenlere ve doğaya ve sömürüden pay alan rakiplerine en sert ve vahşi yöntemlerle saldırıyorlar. Kendi aralarında giderek sertleşen ve daha fazla savaş ve yıkıma yol açan sert mücadelelere girişiyorlar. 2019'da bu açıdan da kritik gelişmelere sahne oldu. ABD ile Çin arasında başlayan ticaret savaşı neoliberal küresel dünya ekonomisi düzeninin dayanaklarının, artık açık çatışma yoluyla yıkılmaya başladığının ilanıydı. ABD emperyalizmi sadece Çin'e değil, dünyanın dört bir yanına yeni gümrük vergileri salarak, dünya kapitalist sisteminin ekonomik temellerini oluşturan ikili ve çoklu ekonomik anlaşmaları ve kurumları yıkmaya dönük hamleler yaparak yada son birkaç yıldır yaptığı bu türden hamleleri büyütüp somutlaştırarak, dünya kapitalist sistemini yıkıcı belirsizliklerle dolu bir mecraya itiyor. Ortadoğu'da nüfusun ezici çoğunluğuna sahip olan devletler; Afganistan, İran, Türkiye, Irak, Suriye, Suudi Arabistan, Yemen, BAE, Libya, Filistin, İsrail açık veya örtük biçimde şu veya bu düzeyde savaflara sahne oluyorlar. Batılı emperyalistlerin askeri hegemonyasının başlıca aracı olan NATO, Fransa'nın deyişle "beyin ölümü" yaşıyor. AB'de İngiltere'nin ayrılışı, 2019'da yapılan seçimleri Trump'ın ikizi Boris Johnson'un kazanmasıyla kesinleşti ve böylece AB gemisi ağır bir darbe aldı. Rusya, bir yandan daralan ekonomisinin yarattığı ağır ekonomik ve toplumsal sorunlarla yüz yüze iken, bir yandan da ABD emperyalizminin yeni yönelimlerinin yarattığı boşluk alanlarından yararlanarak siyasal ve askerini gücünü geliştirmeye çalışıyor. Bu durum, özellikle Avrupa ve Ortadoğu'da çelişkileri ve çatışma zeminlerini büyütüyor. Çin ve Hindistan'ın gibi dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 30'unu barındıran ülkelerin büyüme temposu düşüyor, ABD emperyalizminin yeni politikaları karşısında sersermiyorlar. Bir yandan da kendi içlerindeki derin ulusal, dinsel ve sınıfsal parçalanma ve çatışma süreçleri hızla büyüyor. Bu gelişmeler içinde yeni faşist politikalar hızla tüm emperyalist kapitalist dünyada yaygınlaşıyor. Emperyalist ülkelerde liberal-muhafazakar, liberal-sosyal demokrat-mufazakar ayrımları üzerine kurulu düşünce dünyası, politik ufuk, devlet sistematiği ve kurum-

laşmalar çözülüyor ve etkisizleşiyor. Bütün bu gelişmelerin başat aktörü elbette sistemin başat gücü, hegemonu ABD emperyalizmi. Trump ve ekibinde cisimleşen politika ve stratejiyi kontrol edilebilir kaos yaratarak dünyayı yeniden dizayn etme stratejisi olarak tanımlayabiliriz. Liberallerin, Trump'ın abuk subuk faşizan yalan ve söylemlerinden hareketle "post-truth" (hakikat sonrası) dönem olarak kodladıkları içinden geçtiğimiz süreç, aslında emperyalist-kapitalizme içkin bir olgu haline gelmiş olan faşizmin, sadece sömürge ve yeni-sömürgelerde değil, bir kez daha sistemin bütününde olanca dehşetiyle geldiği bir süreçtir. Daha da tam olarak, bugün Trump ve ekibi tarafından devreye sokulmuş olan ve tüm sistemi bir belirsizlikler ve çatışmalar denizine sürükleyen, kontrol edilebilir kaos yaratarak dünyayı dizayn etme stratejisinin liberallerde yarattığı dehşetin ve çaresizliğin ifadesidir "post truth". Bu kaos planının en olası sonucu, sistemin çözülme sürecini aynı zamanda büyük savaşlarla gelişecek bir dağılma ve parçalanma sürecine dönüştürmesidir.

Emeğin/proleteryanın/ezilenlerin cephesi, yani bizim cephemizde belirsizlik, dengesizlik ve iç çelişkilerle dolu...

Öte yandan, şunun altını kalınca çizmek gerekiyor; emeğin/proleteryanın/ezilenlerin isyan ve direnişlerinin politik ufku net biçimde anti-kapitalisttir ve en elementer düzeyde özgürlükçü, eşitlikçi ve dayanışmacıdır. 2019'un bütün isyanlarında bu nitelikler bir kez daha apaçık biçimde görülmüştür. Tüm isyan ve direnişlerin ana hareket noktası dünya kapitalist sisteminin işleyişi içinde türeyen çelişkiler ve ortaya çıkan ağır yıkımlardır. Son 20 yılın bu mücadeleleri 2019'da dünyanın neredeyse bütün kıtalarda görülen isyan hareketleriyle bir kez daha sınanmış ve isyanların anti-kapitalist karakterinin giderek güçlendiği apaçık görülmüştür. Fakat isyan ve direniş hareketleri henüz kapitalizmi aşan yeni bir paradigmaya, ufka sahip değiller. Diğer yandan, isyanlar artık aylarca süren ve daha güçlü kitlesel isyan örgütlülükleri yaratmaya başlamıştır. Örgütlülük bağlamında bu önemli bir ilerlemeyi ifade etmektedir.

Proleteryanın ve ezilenlerin mücadeleleri ağırlıklı olarak reaksiyoner nitelik taşıyor. Kapitalist sistemin şu veya bu saldırısına karşı tepkiyi, protestoyu ya da isyanın dışavurumu olarak geliştiriyorlar. Bunlar Fransadaki Sarı Yelekliler hareketi gibi uzun soluklu ve kendi iç örgütlülüğünü yaratan ve oldukça genel de olsa bir

talepler listesi ortaya çıkararak başlangıç noktasına göre oldukça ileriye sıçrayan hareketlere dönüşebiliyorlar. Lübnan'daki isyan hareketi de benzer özellikler gösterdi. Çoğu durumda ise sistem saldırılarına hızla reaksiyon gösterme ve saldırıyı püskürtünceye değin, yada daha kısa süreli bir sürdürme söz konusu oluyor. Hiç kuşkusuz, baştan itibaren iyi hazırlanmış, talepleri ve örgütlülüğü uzun bir tarihsel arka plana sahip olan ulusal hareketler/isyanlar da (Katalonya gibi...) söz konusu. İklim hareketi de hem dünya ölçekli olması, hem de ele aldığı sorun alanı oldukça net olması ve Greta Thunberg şahsında bir öncüyü sahip olması bağlamında özgün bir yapıdadır. Ancak genel olarak ele alındığında yönetici bir örgütlülük yoktur ve reaksiyon tutumları aşan ve reformlar bağlamında somut ve ileri bir talepler listesi bulunmuyor. İsyenlar ve büyük eylemlilik dalgalarında son 10 yılda öne çıkan olgu bu süreçlere öncülük eden herhangi bir önderliğin olmaması. Hiç kuşkusuz, pek çok öncü parti iddialı yapılar ve sendikalar bu süreçlerin içinde yer alsın, hatta oldukça aktif olabilse de, bu süreçlere katılan milyonlar nezdinde öncü olarak kabul edilen bir örgütlülük ortaya çıkmıyor. İsyenların içinde yer alan Marksist hareketlere karşı geniş direniş ve isyan kitlelerinin güvensizliği hala sürüyor. Bu Marksizm iddialı hareketlerin ise bu tabloyu aşmanın oldukça uzağında olduğu görülüyor. Sonuçta, Hareketler kendiliğindenci nitelik taşıyor. Genel olarak reaksiyon boyutunu aşan bir programatik perspektif de üretilemiyor. Reaksiyonerlik, somut talepler bütünü oluşturmama, öncü reflekslerin ve örgütlülüklerin zayıflığı vb. unsurlar, hızlı hareket etme, daha geniş kesimleri harekete geçirme vb. gibi avantajlar sağlasa da, esas olarak hareketlerin sistemi güçlü biçimde darbelemesinin önüne geçtiği gibi, sistemin hareketi asimile etmesi içinde gediklere dönüşüyorlar. İsyenları parçalamak içine sızmak, örgütlülüğü güçlü olan gerici partilerin tıpkı Arap baharında olduğu gibi isyanların kazanımlarının üzerine oturması, geleneksel düzen partilerine olan tepkiyi kullanarak kitleleri milliyetçi, ırkçı partilere doğru çekme...

2020 yılının başlarında iki büyük cephenin dünya ölçeğindeki nesnel gerçekliğinin ana başlıkları bu noktalarda somutlaşıyor. Görüldüğü üzere, oldukça büyük çelişkilerle, dengesizliklerle ve çatışmalarla yüklü bir yıla/onuyla başladık. Belirsizlik, yönsüzlük ve olayların/süreçlerin/çatışmaların hızlanması bugünkü başlangıcı/durumu tanımlayan ve kısa-orta vadede de şu veya bu düzeyde tanımlayacak kavramlar olacak.

Devrimci sosyalistlerin ve tüm direniş/isyan güçlerinin önündeki temel sorun, güçlü olunan noktaları büyütme

ve zayıf olunan noktaları güçlendirecek bütünlüklü bir teorik-politik ve pratik perspektif üzerinden dönemin Devrim Hareketini yaratmaktır. İsyan ve direnişten Devrimlere sıçrama zamanıdır.

Bu noktada, kolay reçeteler yok. Devrim Hareketini yaratmak, herşeyden önce devrimci öncü pratikte somutlaşır. Devrimci öncü pratik ise fikir, örgüt, kadro, taktik vb. devasa bir arka plan üzerinden geliştirilebilir. Hiç kuşkusuz bunlardan hareketle ucu bucağı belirsiz hazırlık süreçlerinden söz ederek ipe un sermek devrimcilikten vaz geçmek demektir. Devrim Hareketini yaratmak somut pratikle içiçe, somut bir hareket planı temelinde, güçleri bir araya getirme, temel yapı taşlarını oluşturma, somut mücadele zeminlerinde mevzilenme vb tüm temel faaliyetleri organik bir bütünlüklü içinde geliştirmek anlamına geliyor.

Bu bağlamda; devrimci sosyalizmi özgürlük, komün ve devrimin güncelliği perspektifiyle bütün düşünsel bağlamlarda üretmeye zemin olacak bir düşünsel başlangıç noktası oluşturmak gerekiyor. Bu esas olarak mevcut birikimimizin eleştirel bir toparlanması biçiminde olacaktır. Başlangıç noktası büyük açılımların hareket noktasıdır.

Devrim Hareketi, ancak sağlam bir kadro-kitle zemininde başlangıç yapabilir. Kitleesel olmayacağı açıktır. Ancak kendi içinde net ve tutarlı bir kadro-kitle birikiminin varlığı olmazsa olmazdır. Bu noktada ayın kaygıyı paylaşan ve aynı ufka bakan tüm devrimcilerin somut pratik adımlar içinde güçlerini biraraya getirmesi zorunludur. Protokolleri, örgütçülük oyunu olarak gelişen bürokratik saçmalıkları bir kenara bırakarak, Devrim Hareketi hedefiyle biraraya gelişi değişik düzeylerde örgütlemek bütün devrimciler için öncelikli görev durumundadır.

Bu noktada lafı uzatmaya gerek gerek; ayrıntılar ve her bir örnekte sürecin nasıl gelişeceği somut koşullar içinde belirlenecektir. Fakat bugün hem Türkiye bağlamında hem de dünya ölçeğinde tüm devrimci sosyalistlerin asli görevi somut bir hareket planı temelinde asgari ideolojik birlik, bütün örgütsel ve pratik güçleri birleştirmek ve bütün işleri isyan ve direnişlerin asli unsurları olma çalışmalarını içinde yaparak dönemin Devrim Hareketini yaratmaktır.

Kendi küçük statükolarını üretmek için devam eden tasfiyeci süreci sürdürenleri tarih af etmeyecektir. Ya sağcı tasfiyeci siyaset simsarlığı, ya Devrim Hareketini yaratmak; ara yol yoktur.

Devrimci Sosyalistler Devrim Hareketini yaratma yoluna girmişlerdir. Mahirlerin yolunda yürümenin bugün anlamı ve pratik karşılığı budur!

DÜNYA İSYANDA!..

Dünya ölçeğinde yeni ve büyük bir isyan dalgası emperyalist-kapitalist dünya sistemi vuruyor. 2019 isyanların yılı oldu. 1999'dan kapitalist dünyanın merkezi Amerikanın Seattle kentinden başlayan isyan ve büyük halk mücadeleleri, 2019'da dünyanın tüm coğrafyalarında isyanlara ve büyük halk mücadelelerine dönüştü.

İsyan ve direnişlerin coğrafyası...

Kabaca tam 40 ülkede büyük isyanlar veya devasa halk kitlelerinin katıldığı büyük çaplı halk mücadeleleri gerçekleşti. Irak, Ekvator, Bolivya, Şili, İran, Fransa, Katalonya, Sudan, Mısır, Cezayir, Endonzya, Hong Kong, Haiti, Peru, Lübnan, Azerbaycan, Peru, Hindistan...

Ancak isyan ve halk hareketleri sadece tek tek ülkelerde gerçekleşenlerle sınırlı değil. Greta Thunberg isimli genç bir lise öğrencisinin başını çektiği Klima isyanı da tüm dünyada doğayı koruma direnişinin ateşini güçlü biçimde harlandırdı. Geçtiğimiz eylül ayında 56 ülkede büyük gösteriler, yüzü aşkın ülkede ise çeşitli çapta eylemlerle ve ezici çoğunluğu gençlerden ve çocuklardan oluşan bir kitleyle ekoloji hareketi büyük bir mücadele ortaya koydu.

İsyan ve direnişler Avrupa, Asya, Afrika, Latin ve Kuzey Amerika, Okyanusya, kısaca tüm kıtalarda boy verdi ve gelişti. İsyan ve direniş rüzgarının geçmediği tek bir coğrafya kalmadı.

İsyanın kitlesi, süresi ve mekanı...

Halen çeşitli ülkelerde sürmekte olan isyan ve halk direnişlerine şu an'a değin, on milyonlarca insan (toplamda kimi 6 aydan fazla süren isyan ve direnişlerde bu süreler boyunca 100 milyonu aşkın katılım görüldü) katıldı.

Fransa, Irak, İran, Ekvator, Şili, Katalonya, Lübnan ve benzeri ülkelerde tüm kentler ve daha küçük yerleşim alanlarına isyan ve direnişler yayıldı. Topyekün bir isyan ve direniş süreci gelişti. Klima isyanı zaten benzer nitelikteydi. İsyan ve direnişlerin esas mekanı kentler ve kentsel yerleşim alanlarıydı. Kırsal bölgelerde ve köylük alanlarda da direnişler gelişse de, çok daha sınırlı ölçülerdeydi.

Binlerce kentte onbinlerce mekanda gösteri, öz savunma eylemi ve barikat eylemleri gerçekleştirildi. Ve bu eylemlerin "onbinlerce mekan"ı esas olarak sokaklardı. Fabrikalar, işyerleri ve okullardan daha çok, sokaklar, meydanlar, ana yollar ve otobanlar eylem mekanlarıydı.

İsyan ve direnişler inatçı ve uzun solukluydu. Hiç bir yerde 1-2 günlük direnişler görülmedi. Hemen hepsi daha uzun süreli mücadelelerdi. Fransa'da Sarı yekekliler 7-8 ay boyunca giderek ivmelenen bir direniş yürüttüler. Şili'de direniş 2. ayında, Irak'da aylardır sürüyor. Lübnan'da 1 aydır sürüyor. Sudan'da aylarca sürdü. Hong Kong'da aylarca sürdü. Ekvator'da, İran'da vb. haftalar boyu süren isyanlar vardı. Klima eylemleri cuma günleri yapılsada, diğer günlerde çeşitli etkinliklerle birkaç hafta sürdü.

Eylemlerin asıl aktörü elbette ki, işçiler ve kent yoksullarıydı. Orta alt burjuva katmanların, küçük burjuvazinin elbette küçümsenemeyecek bir katılımı sözkonusu, özellikle Lübnan, İran ve Fransa gibi ülkelerde... Öte yandan, üniversite gençliği ve özellikle Klima isyanında Liseli gençlik bütün gövdesiyle kendini gösterdi.

İsyan ve direnişlerin talepleri...

İsyan ve direnişlerin talepleri esas olarak özgürlük ve insanca yaşam talepleriydi. Neoliberal politikalarla derin ve giderek artan bir yoksulluğa itilen, yolsuzluk, zamlar, düşük ücretler, kamu hizmetlerinden yararlanamama, insan yerine konulmama, vb gibi çürüten kapitalizmin artık olağanlaşan uygulamaları isyan ve direnişlerin başlıca harekete geçirici unsurlarıydı. Kimi yerde, zamların geri alınması, kimi yerde kamu hizmeti talebi, kimi yerde yolsuzluklar başlıca ilksel talepler olarak öne çıksa da, isyan ve direnişler kısa sürede hükümetlerin dağıtılması talebine kadar ulaştılar.

Ancak Sudanda somut bir talepler listesi oluşturarak direnen isyancı güçler haricinde isyan ve direnişler-

in somut ve bütünleşik bir talepler manzumesi ortaya koyamadıkları da açık.

Bu anlamda isyan ve direnişler daha çok reaksiyonerd.

Katalonya ve Hong Kong'daki isyanlar esas olarak ulusal demokratik haklar ve bölgesel özerkliğin korunması temalıydı.

Klima isyanı ise kimi somut talepleri olsa da, esas olarak ekolojik yıkıma karşı genel bir isyan olarak biçimlendi.

İsyan ve direnişlere karşı gerici/faşist terör ve öz savunma...

İsyanların hemen hemen tümü barışçıl gösterilerle başladı. Fakat gerici/faşist kapitalist devletler hızla bu eylemlerin büyük bir bölümüne ağır bir devlet terörüyle karşılık verdi. Irak'da 400'ü aşkın, İran'da yaklaşık 150, Şili'de 20'yi aşkın isyancı/direnişçi katledildi... Daha pek çok ülkede onlarca isyancı/direnişçi katledildi. Burjuva demokrasisi merkezi olmakla övünen Avrupa'da, Fransa'da Sarı Yelekliler eyleminde toplamda 10 yakın kişi yaşamını yitirdi. 10 bin civarında gösterici yaralandı.

Ve öz savunma... Hiç kuşkusuz, devletlerin bu saldırganlığı halkın örgütlü yada örgütsüz, bireysel öz savunmasıyla karşılık buldu. Başta Irak ve İran olmak üzere, pek çok ülkede polis ve diğer baskı güçlerinden de onlarca kişi yaşamını yitirdi. Binlercesi yaralandı. Aralarında valilik, polis merkezleri ve askeri binaların olduğu binlerce hükümet binası ele geçirildi yada yakıldı. Devletlere ve büyük kapitalist şirketlere ait binlerce bina ve araç yakıldı.

Devrimci ve komünist yapılar isyan ve direnişlerin neresinde?

Tabii ki, içindeler... Pek çok yerde en militan ve tutarlı kesimler onlar oldu. Fakat eylemlerin öncüsü ve motor gücü olamadılar. Eylemlere kendi renklerini veremediler; düşünce, programatik perspektif, pratik örgütlenme ve eylemde hegemonyalarını kuramadılar. Şili, Ekvator, Irak gibi ülkelerde ciddi roller oynasalarda, sonuçta genel olarak isyan ve direnişler esas olarak kapitalizmin yarattığı yıkımlara karşı reaksiyoner tutumlarla, fikirlerle hareket eden geniş kitlelerin özgün öncülüklerden yoksun hareketleri olarak gelişti.

Birkaç kısa sonuç...

İsyan ve direnişler artık tüm dünya ölçeğinde arızı ve

lokal olgular olmaktan çıkmıştır. Tüm dünya esas olarak artık milyonların, on milyonların sürekli bir isyan ve direniş mekanıdır. Bu gün burada, şurada, yarın başka bir ülkede, kimi zaman tüm dünya ölçeğinde...

İsyan ve direnişlerin mekanı kentler ve sokaklardır. Son 20 yılın isyan dalgaları bunu apaçık ortaya koydu.

İsyan ve direnişler yeni bir sol dalganın somut ifadesidir ve bu yeni sol dalga, geçmişin geleneksel solundan her açıdan farklıdır.

İsyan ve direnişlerde devrimci ve sol hareketler esas olarak katılımcıdır, öncü değildir.

İsyan ve direnişleri büyük bir devrimci dalgaya dönüştürmek ancak icinde bulunduğumuz yeni tarihsel dönemin devrimci hareketini bu isyan ve direniş dalgalarının içinde inşa etmekle mümkündür.

Talip Arpaçay

Odak Dergisi'nin Röportaj Sorularına Sosyalist Barikat Olarak Yanıtlarımız:

NESNEL DURUM, SOLUN DURUMU VE SOLUN BİRLİĞİ ÜZERİNE YANITLAR

Merhaba,

Türkiye'de, Ortadoğu'da ve dünyada çok önemli gelişmeler yaşanıyor.

Özgürlük ve demokrasi getireceği vaadedilen İlimli İslam Türkiye'de dinci bir tek adam rejimiyle ve Ortadoğu'da ise aşırı bir dinsel, mezhepsel, etnik vb gerilimle sonuçlandı. ABD ve AB'nin göz bebeği AKP iktidarı şimdi onlarla kavgalı duruma düştü. Bu süreçte Kürt hareketi bölgede politik bir aktör olarak daha çok önem kazanırken Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketi alabildiğine geriledi. Kolektif emeğin ürünü bilimsel ve teknolojik gelişmeler tekelleri özel mülkiyet sistemi yüzünden ezilenlerin köleleştirmesine varacak riskler taşıyor. Emperyalist güçler arasındaki mücadele şiddetlenirken bütün dünyanın kaydığını görüyoruz.

Türkiye solunun ülkemizi, bölgeyi ve dünyayı etkileyecek büyük bir potansiyel güç olduğuna inanıyoruz. Sol hareketlerin gidişe nasıl baktığını ve ortak hareket olmalarını görüşmek amacıyla bir söyleşi başlatmaya karar verdik. Bu amaçla hazırladığımız aşağıdaki sorular hakkında düşüncelerinizi yazabilir misiniz?

1. Türkiye nereye gidiyor?
2. Türkiye solunun bu süreçteki durumu nedir?
3. Sol sürece tutarlı ve etkin bir müdahale için kendi güçlerini nasıl birleştirebilir

1- Türkiye nereye gidiyor?

Türkiye nereye gidiyor sorusu birbiriyle sıkı ilişki içinde olan iki bağlamın kesişim noktasında yanıtlanabilir. Dünya nereye gidiyor?, dünya ölçeğinde egemen hale gelmiş olan emperyalist kapitalist sistem kendi içinde ne tür değişimler ve çatışmalar yaşamaktadır?, dünya emperyalist kapitalist sistemindeki hegemonya savaşının dinamikleri ve başlıca aktörlerin gelecek perspektifleri ve pratikleri hangi doğrultudadır?, ve Türkiye kapitalist sistemi bütün bu süreçler içinde nereye oturmaktadır? sorularına

verilecek yanıtlar birinci bağlamı oluşturuyor. İkincisi bağlam ise Türkiyedeki kapitalist sistemin kendine özgü nitelikleri; siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel, askeri dinamikleri, sistem içi aktörlerin kendi iç çatışmalarının doğrultusu, işçi sınıfı ve sistem arasındaki çatışmanın doğrultusu, çeşitli toplumsal çelişki alanlarındaki çatışmalı süreçlerin doğrultusu vb. noktalara ilişkin çözümlenmelerle oluşmaktadır. Kısacası, Türkiyenin nereye gittiğine ilişkin sağlam yanıtlar oluşturmak çok yönlü ve bütünlüklü bir analizleri gerektiriyor.

Bu sorulara yanıtlar oluşturacak geniş analizlere burada girmek mümkün değil. Fakat burada kimi başlıkları ortaya koyarak kısa bir tablo oluşturabiliriz.

İlk olarak ifade edilmesi gereken nokta, bugünkü dünya emperyalist kapitalist sisteminin zeminin 1990'da reel sosyalizmin çökerek, kapitalist sistemin dünya ölçeğinde egemen hale gelmesi ile oluştuğudur. Bu durum sadece reel sosyalizmin çöküşüyle sosyalist hareketin dünya ölçeğinde derin ve olağanüstü büyük bir gerileme yaşamasına neden olmadı. Aynı zamanda dünya tarihinde belki de ilk kez kapitalizm (bir iki istisna hariç), hem coğrafi olarak, hem de kapitalist üretim ve toplumsal ilişkilerinin tüm dünya ölçeğinde derinliğine ve genişliğine egemen hale gelmesine neden oldu. Kapitalist dünyanın hegemonu ABD emperyalizmi bir anda, tüm dünyanın hegemonu haline geldi. İlk anda buna herhangi bir itirazın gelmesi de mümkün değildi. Fakat başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalistler bu durumun, kapitalist dünya sistemi için dikensiz bir gül bahçesi oluştuğu anlamına gelmediğini biliyorlardı. Başta Çin, Rusya ve hatta hızla gelişmekte olan Hindistan ve o güne değin nispeten uysal bir ittifak olan Avrupa emperyalistlerinin dünya pazarlarının paylaşım ve giderek hegemonyanın paylaşımı için büyük mücadelelere gireceği açıktı. ABD emperyalizmi kapitalist dünyada her alandaki liderliğinin ve dünya ölçeğinde politika üretme ve uygulama kapasitesinin olanaklarından yararlanarak hegemonyasını sürdürmek ve rakiplerinin güçlenmesine set çekebilmek için 1990'larda oluşan yeni dünya koşul-

larına uygun hegemonya stratejilerini hızla geliştirdi. Zaten kendi denetiminde yürüyen dünya ölçeğindeki politikalar olan ekonomide neoliberalizm, siyasette faşizmin ikiz kardeşi yeni sağcılık, kültürel alanda kamusalın yok edilmesi ve postmodernizm vb.'nin yanı sıra, medeniyetler çatışması olarak kodlanan dünya ölçeğinde bir hegemonya ve çatışma stratejisi geliştirdi. Tüm dünyayı çeşitli medeniyetler başlıkları altında parçalara ayırıp, batı dışındaki tüm dünyayı rakip ve çatışma alanı gören bu strateji, bugün dünyadaki tüm çelişki ve çatışmaların arka planında işleyen temel stratejik fikirlerin başlıcasını oluşturuyor. Bu büyük hegemonya stratejisinin ilk büyük uygulama halkası Ortadoğu coğrafyası ("İslam Uygarlığı") oldu.

Medeniyetler çatışması stratejisinde İslam uygarlığı olarak tanımlanan toplumlara ve coğrafyaya müdahale de kullanılan temel argüman ılımlı İslam/radikal İslam söylemi olmuştur. Bunun bir stratejiye dönüşmüş hali ise Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) olarak tanımlandı. Tarihsel, dinsel ve kültürel referansları (İslam, uygarlık vb.), tüm sınıf çatışmalarını ve emperyalist paylaşım mücadelelerini örten bir şal olarak kullanan bu stratejinin ilk sahnesi Afganistan'ında "radikal İslam"a karşı işgal savaşı oldu. İkinci sahne ise "ılımlı İslam"ın AKP ve kontrgerillanın bir bölümü eliyle sahneye konulduğu Türkiye oldu.

İlimli İslam politikası ve BOP stratejisi esas olarak giderek daha büyük paylaşım mücadelelerine gebe olacak dünyada, bölgemiz Ortadoğu'nun batı kapitalizmi lehine, özelde ABD hegemonyasına hizmet edecek tarzda yeniden inşasını/dizaynını hedeflemekteydi. Bunun odak noktasında bölge devletlerinin ve kapitalizmlerinin dinci ve batıcı bir fikir bulamacı ekseninde yeniden örgütlenmesi/kurulması vardı. Bu fikir bulamacı ekseninde bölge toplumlarının ekonomilerinin neoliberalizme tam teslimiyeti, düşünce ve kültürel dünyalarının dinci, mezhepçi ve batıcı düşünce bulamacı temelinde postmodern tarzda yeniden biçimlendirilmesi, siyasetin, askeri alanın ve bir bütün olarak devletlerin ve toplumların bu ekseninde yeniden inşası söz konusuydu. Şeytallaştırılmış "radikal İslam" ise hem bölge halklarının, hem de bütün dünyanın "islamcı teröre" karşı ABD emperyalizmi ve batının arkasında saflaştırılması için kullanılacaktı.

İlimli İslamın baş aktörü olan AKP, tam bir proje partisi olarak sistem siyasetçilerinin ve devlet aktörlerinin, başta Fetullahçılar olmak üzere tüm dinci

kurumlaşmaların bir koalisyonu olarak örgütlendi. İktidara getirilen AKP, batılı emperyalistlerden aldığı tam destekle 2010'a kadar, başta devlet olmak üzere, tüm toplumsal yaşamda egemenliğinin kurması için gerekli olan tüm temel adımları, deyim yerindeyse alan temizliğini önemli ölçüde gerçekleştirdi. Çürümüş ve artık işlemez ve işe yaramaz hale gelmiş olan eski devlet aygıtı ve ona egemen olan siyasal aktörler ve kontrgerilla ekipleri birkaç hamlede tasfiye edildi.

AKP koalisyonu devlete egemen olduğu noktada üç hayati kırılma ile karşı karşıya kaldı. Birincisi, kendi iç çelişkileridir. Başta Fetullahçılar olmak üzere, çeşitli kesimlerin iktidardan daha büyük pay kapmak için adım adım açık çatışmaya yönelmesiydi. İkincisi, Arap baharı olarak kodlanan halk isyanlarının bölgede yarattığı derin sarsıntıydı. Üçüncü büyük çatışma/kırılma zemini ve meydan okuma 2013'de Büyük Haziran Direnişiyle oluştu.

Bu üç büyük çelişki ve çatışma zemini süreç içinde hem AKP ve Türkiye, hem de bölge açısından büyük değişimlerin kapısını araladı.

Herşeyden önce, "İlimli İslam" politikası ve onun üzerinden yükselen BOP, Arap baharıyla birlikte çöktü. "İlimli İslam" politikasının üzerinden yükselebileceği sağlam bir siyasal zeminin olmadığı görüldü. Bölgenin sadece siyasal islamcılığın radikal/ılımlı vb. versiyonlarıyla tanımlanamayacağı, bunlarla denetim altına alınmayacağı anlaşıldı. Bölgenin demokratik, ulusal demokratik vb. farklı ve güçlü toplumsal/siyasal dinamiklere sahip olduğu açığa çıktı. Bölgedeki diktatörlüklerin ve faşist devlet yapılarının bir kısmı tümüyle çöküp, bir kısım ülkeler (Libya, Yemen, Irak, Suriye) işgal ve iç savaş zeminine yuvarlanırken, Türkiye, Kürdistan, İran, Mısır, Tunus, Yemen gibi oldukça önemli ülkelere güçlü bir demokratik direniş dinamiğinin, hareketlerinin olduğu ortaya çıktı. "İlimli İslam"ın aktörlerinin ise hem emperyalistler tarafından denetiminin güçlükleri, hem de iktidar oldukları yerlerde (Mısır, Türkiye, Tunus) toplumsal muhalefeti bastırma kapasitelerinin hiç de beklendiği ölçüde olmadığı görüldü. Tam da bu noktada, BOP yerine, bölgede yaşanan kaos ve yıkım ortamını kriz yönetimi politikalarıyla yönetme ve orta ve uzun vadede en büyük kazanımla çıkma, emperyalistlerin yeni yaklaşımı haline geldi. Mısır ve Tunus da "İlimli İslam" partileri çok kısa iktidar süreçlerinin ardından halk isyanlarının büyümesi ve emperyalistlerin desteklerini çekmesiyle çöktüler.

AKP ise 2013'lere gelinceye değin, emperyalistlerin desteğiyle devlet ve toplumsal yaşamda güçlü zeminler oluşturması nedeniyle gücünün doruğuna ulaştı. Fakat tam bu noktada, gücün paylaşımı nedeniyle kendi içinde parçalanmaya başladı. Elbette en büyük parçalanma AKP koalisyonunun Milli görüşçülerden sonra ikinci en büyük ortağı olan Fetöcülerin 2013'den itibaren küçük adımlarla başlattıkları iç çatışmaydı. Bu çatışma bilindiği gibi, Fetöcülerin kanlı 2016 darbe girişimine değin uzandı. Cumhuriyet tarihinde egemen sınıfların içindeki en kanlı iç çatışma olarak kayıtlara geçen bu darbe aslında AKP ile somutlaştırılmaya çalışılan "ılımlı İslam" politikasının resmi sonu olarak da görülebilir. Siyasal islamcılar bırakalım birlikte ortak bir devlet inşasını sonuca ulaştırmayı, birbirleriyle kanlı ve büyük bir çatışmaya girmişlerdi. Ancak sadece bu değil, Türkiye oligarşisi de devlet eliyle yaratılan rantın küçümsenemeyecek bir bölümünün AKP yöneticileri tarafından yolsuzluk yoluyla gasp edilmesi ve AKP'nin toplumsal desteğinin sağlanmasında önemli bir rol oynayan dinci sermayeye aktarılmasından ötürü AKP ile sorunlu. AKP'nin kendi içinde çözülmesi, emperyalistlerle başta Ortadoğu olmak üzere pek çok alanda çatışmalı hale gelmesi ve ekonomik ve toplumsal kriz emarelerinin büyümesiyle birlikte, Türkiye oligarşisi 2014'den itibaren AKP'den desteğini adım adım çekti. Gelenek nokta da, AKP ile oligarşi arasındaki ilişki bir tür katlanma ilişkisine dönüşmüş durumda.

AKP'nin çöküş sürecinde bir diğer belirleyici faktör, kendisini vareden emperyalistlerle çatışmalı hale gelmesidir. Arap baharının başlamasıyla birlikte, emperyalistler zaten "ılımlı İslam"ın Ortadoğu'da toplumsal denetimi sağlamada bekledikleri ölçüde etkili olmayacağını görmüşlerdi. En az siyasal islamcılar kadar büyük ve homojen olmayan fakat etkili demokratik muhalefet de söz konusuydu ve bu muhalefet on milyonlarca insanı sokağa dökmüştü. Bu dinamik görmezden gelinemez ve sadece "ılımlı İslam" atına oynanamazdı. İkincisi, AKP ve Mısır'daki Müslüman Kardeşler hareketi Arap baharıyla birlikte oluşan kaotik zeminde hassas ayarlar üzerinden yürüyen emperyalist politikalara genel olarak uymakla birlikte, bir yandan da bu politikaları aşındıran kendilerine güç devşiren bir bölgesel güç olmaya heveslendiler. Bu hevesler özellikle Suriye, Mısır, Tunus ve Libyada belirgin biçimde ortaya çıktı. Giderek Katar, Suudi Arabistan, BAE ve İran politikalarını da içererek genişledi. Bu durum, mültecileri

AB'ye karşı şantaj aracı olarak kullanma politikasıyla kısmen bir meydan okumaya dönüştü. Daha da önemlisi Rus emperyalizmini, ABD ve AB emperyalistlerine karşı, başına buyruk politikalar izlemede bir dengeleme aracı olarak kullanma politikalarıyla iyice şirazesinden çıktı. Bu gelişmelerin toplamı AKP'nin artık batılı emperyalistler açısından bölge politikaları bağlamında da uygun bir araç olmaktan çıktığı anlamına geliyordu. Ve durum batı emperyalizmi nezdinde AKP'yi katlanılan ve uygun bir zaman ve zeminde kurtulunması gereken bir aktöre dönüştürdü. Rusya (buna kısmen Çin'i de ekleyebiliriz) açısından ise AKP, batı emperyalist ittifakı içinde ömrünün ne olacağı belli olmayan adeta bir "deli dana"dır. Yararlanabildiği kadar yararlanacaktır, ama üzerine asla uzun vadeli hesaplar kurulmayacağını bilmektedir, dostu değildir.

AKP'nin çöküş sürecinin en belirleyici unsurlardan biri ise Gezi/Büyük Haziran İsyanı ile birlikte ortaya çıkan büyük halk muhalefeti dinamiğidir. Daha BOP süreci başlamadan Kürt ulusal demokratik hareketi liderini tutsak alarak etkisizleştirme hamlesine girişen, ardından 19 Aralık 2000'deki hapisane operasyonu ile Türkiye devrimci hareketine ağır bir darbe vurarak geleneksel mevcut toplumsal muhalefeti önemli ölçüde geriletken Türkiye oligarşisi soldan gelebilecek karşı dalgayı önemli ölçüde gemlemiş oldu. Düzen "sol"u olan DSP çökmüş, CHP ise Baykal eliyle zaten BOP sürecine eklemlenmişti. AKP, Ordu içindeki ve toplumsal alandaki kontrgerilla güçleri ve uzantılarına yönelik Ergenekon, Balyoz vb operasyonlarına giriştiğinde ve bunu kontrgerilla doğrudan alakası olmayan kesimlere doğru yaydığına gelişen Cumhuriyet Mitingleri ise esas olarak CHP'nin milliyetçi, kontrgerillayı sahiplenici gerici söylemlerinin eşliğinde bir süre sonra sönümlendi. Kürt hareketinin 2004'de gerilla savaşını başlatarak adım adım yaymasına ve toplumsal alanda gelişmesine AKP'nin ilk anda yanıtı göstermelik bir "Kürt açılımı" oldu. Devlet içinde gücünü sağlamlaştırdığında ise tepkisi 2009'larından itibaren gelişen KCK operasyonları ve Güney Kürdistanına değin yayılan büyük askeri operasyonlar oldu. Kürt hareketini sınırlamada kısmi bir başarı kazandı. Türkiye Devrimci ve Sol hareketi ise bütün bu süreçler boyunca toplumsal yaşamın merkezine yerleşen herhangi bir hamle geliştiremedi. İşte Büyük Haziran İsyanı tam da bu noktada, bütün toplumsal çelişki ve çatışmaların kesildiği, bütün demokratik ve insanca yaşam taleplerinin birleştiği Türkiye tarihinin gördüğü en büyük ve kapsamlı halk isyanı oldu. Geleneksel devrimci ve sol hareketlerin ufkunu, tarzını, gücünü, örgütlenme ve kitlesel mücadele biçimlerini nitelik ve nicelik olarak aşan, AKP'yi ve

AKP ise 2013'lere gelinceye değin, emperyalistlerin desteğiyle devlet ve toplumsal yaşamda güçlü zeminler oluşturması nedeniyle gücünün doruğuna ulaştı. Fakat tam bu noktada, gücün paylaşımı nedeniyle kendi içinde parçalanmaya başladı. Elbette en büyük parçalanma AKP koalisyonunun Milli görüşçülerden sonra ikinci en büyük ortağı olan Fetöcülerin 2013'den itibaren küçük adımlarla başlattıkları iç çatışmaydı. Bu çatışma bilindiği gibi, Fetöcülerin kanlı 2016 darbe girişimine değin uzandı. Cumhuriyet tarihinde egemen sınıfların içindeki en kanlı iç çatışma olarak kayıtlara geçen bu darbe aslında AKP ile somutlaştırılmaya çalışılan "ılımlı İslam" politikasının resmi sonu olarak da görülebilir. Siyasal islamcılar bırakalım birlikte ortak bir devlet inşasını sonuca ulaştırmayı, birbirleriyle kanlı ve büyük bir çatışmaya girmişlerdi. Ancak sadece bu değil, Türkiye oligarşisi de devlet eliyle yaratılan rantın küçümsenemeyecek bir bölümünün AKP yöneticileri tarafından yolsuzluk yoluyla gasp edilmesi ve AKP'nin toplumsal desteğinin sağlanmasında önemli bir rol oynayan dinci sermayeye aktarılmasından ötürü AKP ile sorunluymdu. AKP'nin kendi içinde çözülmesi, emperyalistlerle başta Ortadoğu olmak üzere pek çok alanda çatışmalı hale gelmesi ve ekonomik ve toplumsal kriz emarelerinin büyümesiyle birlikte, Türkiye oligarşisi 2014'den itibaren AKP'den desteğini adım adım çekti. Geline nokta da, AKP ile oligarşi arasındaki ilişki bir tür katlanma ilişkisine dönüşmüş durumda.

AKP'nin çöküş sürecinde bir diğer belirleyici faktör, kendisini vareden emperyalistlerle çatışmalı hale gelmesidir. Arap baharının başlamasıyla birlikte, emperyalistler zaten "ılımlı İslam"ın Ortadoğu'da toplumsal denetimi sağlamada bekledikleri ölçüde etkili olmayacağını görmüşlerdi. En az siyasal islamcılar kadar büyük ve homojen olmayan fakat etkili demokratik muhalefet de söz konusuydu ve bu muhalefet on milyonlarca insanı sokağa dökmüştü. Bu dinamik görmezden gelinemez ve sadece "ılımlı İslam" atına oynanamazdı. İkincisi, AKP ve Mısır'daki Müslüman Kardeşler hareketi Arap baharıyla birlikte oluşan kaotik zeminde hassas ayarlar üzerinden yürüyen emperyalist politikalara genel olarak uymakla birlikte, bir yandan da bu politikaları aşındıran kendilerine güç devşiren bir bölgesel güç olmaya heveslendiler. Bu hevesler özellikle Suriye, Mısır, Tunus ve Libyada belirgin biçimde ortaya çıktı. Gidererek Katar, Suudi Arabistan, BAE ve İran politikalarını da içererek genişledi. Bu durum, mültecileri AB'ye karşı şantaj aracı olarak kullanma politikasıyla kısmen bir meydan okumaya dönüştü. Daha da önemlisi

Rus emperyalizmini, ABD ve AB emperyalistlerine karşı, başına buyruk politikalar izlemede bir dengeleme aracı olarak kullanma politikalarıyla iyice şirazesinden çıktı. Bu gelişmelerin toplamı AKP'nin artık batılı emperyalistler açısından bölge politikaları bağlamında da uygun bir araç olmaktan çıktığı anlamına geliyordu. Ve durum batı emperyalizmi nezdinde AKP'yi katlanılan ve uygun bir zaman ve zeminde kurtulunması gereken bir aktöre dönüştürdü. Rusya (buna kısmen Çin'i de ekleyebiliriz) açısından ise AKP, batı emperyalist ittifakı içinde ömrünün ne olacağı belli olmayan adeta bir "deli dana"dır. Yararlanabildiği kadar yararlanacaktır, ama üzerine asla uzun vadeli hesaplar kurulmayacağını bilmektedir, dostu değildir.

AKP'nin çöküş sürecinin en belirleyici unsurlardan biri ise Gezi/Büyük Haziran İsyanı ile birlikte ortaya çıkan büyük halk muhalefeti dinamiğidir. Daha BOP süreci başlamadan Kürt ulusal demokratik hareketi liderini tutsak alarak etkisizleştirme hamlesine girişen, ardından 19 Aralık 2000'deki hapishane operasyonu ile Türkiye devrimci hareketine ağır bir darbe vurarak geleneksel mevcut toplumsal muhalefeti önemli ölçüde geriletken Türkiye oligarşisi soldan gelebilecek karşı dalgayı önemli ölçüde gemlemiş oldu. Düzen "sol"u olan DSP çökmüş, CHP ise Baykal eliyle zaten BOP sürecine eklemelenmişti. AKP, Ordu içindeki ve toplumsal alandaki kontrgerilla güçleri ve uzantılarına yönelik Ergenekon, Balyoz vb operasyonlarına giriştiğinde ve bunu kontrgerillayla doğrudan alakası olmayan kesimlere doğru yaydığına gelişen Cumhuriyet Mitingleri ise esas olarak CHP'nin milliyetçi, kontrgerillayı sahiplenici gerici söylemlerinin eşliğinde bir süre sonra sönmüldü. Kürt hareketinin 2004'de gerilla savaşını başlatarak adım adım yaymasına ve toplumsal alanda gelişmesine AKP'nin ilk anda yanıtı göstermelik bir "Kürt açılımı" oldu. Devlet içinde gücünü sağlamlaştırdığında ise tepkisi 2009'larından itibaren gelişen KCK operasyonları ve Güney Kürdistanına değin yayılan büyük askeri operasyonlar oldu. Kürt hareketini sınırlamada kısmi bir başarı kazandı. Türkiye Devrimci ve Sol hareketi ise bütün bu süreçler boyunca toplumsal yaşamın merkezine yerleşen herhangi bir hamle geliştiremedi. İşte Büyük Haziran İsyanı tam da bu noktada, bütün toplumsal çelişki ve çatışmaların kesildiği, bütün demokratik ve insanca yaşam taleplerinin birleştiği Türkiye tarihinin gördüğü en büyük ve kapsamlı halk isyanı oldu. Geleneksel devrimci ve sol hareketlerin ufkunu, tarzını, gücünü, örgütlenme ve kitlesel mücadele biçimlerini nitelik ve nicelik olarak aşan, AKP'yi

ve tüm düzen güçlerini ve aynı zamanda solu da şok eden bir isyandı Büyük Haziran İsyanı... Özgürlük, insanca yaşam, adalet, dayanışma, kenti ve doğayı koruma, vb. bütün talepler Gezi İsyanının potasında birleşti. Kimlik siyasetleri, sınıf politikası, laiklik, bağımsızlıkçılık, vb. her türlü muhalif politika Gezi isyanında özgürlük ve insanca yaşam talepleri olarak içerildi, yeniden potaya sokuldu. Tüm muhalefet de bu potada birleşti. Bu durum başta AKP olmak üzere tüm düzen siyaseti açısından yeni ve şok edici bir durumdu. (Ve tabii ki, devrimci ve sol güçler açısından da...) Ve dolayısıyla, şu veya bu örgütle tanımlanamayan, Geziciler, çapulcular vb. biçimlerde kodlanan bir kitle, bir hareket, bir tarz ortaya çıktı. CHP'nin, Kürt hareketinin ve devrimci güçlerin önemli ölçüde yada kısmen etkisizleştirildiği koşullarda böylesi büyüklükte ve hiç beklenmeyen bir isyanın patlaması, AKP'nin devletleşme politikasının karşısında büyük bir mücadele gücünün olduğunu gösterdi. Aynı zamanda bu büyük meydan okuma AKP'nin toplumsal muhalefeti bastırmada sınırlarını da gösterdi. Kürt halkının 6-8 Ekim 2014 isyanı da benzer biçimde Kürt kentlerinde ve metropollerin Kürt mahallelerinde biriken büyük bir isyan dalgasının mevcudiyetini gösterdi. Gezi ve 6-8 Ekim isyanlarının dinamikleri hiç sönümlenmedi. Bu dinamikler, 7 Haziran 2015 seçimlerinde, Adalet yürüyüşlerinde ve pek çok biçim ve zamanda, son olarak İstanbul seçimlerinde kendini ortaya koydu. AKP'nin yüreğine çöküş korkusunu ilk Gezi direnişi/ isyanı saldı.

Aktüel olarak AKP, artık eğik düzlemde hızla aşağıya doğru yuvarlanan, başlangıçtaki dinamiklerini büyük ölçüde kaybetmiş, toplumsal desteğini yitiren bir parti konumundadır. Fakat o sıradan bir parti değildir. 1900'lerin başındaki İttihat ve Terakki partisi gibi, 1923'deki CHP gibi, 1950'deki DP gibi devlet kurma/ yeniden organize etmeye girişmiş bir partidir. Bu türden kendine kurucu misyonlar yüklemiş/yüklenmiş partiler iktidarı bırakmazlar, sonuna değin gitmek zorundadırlar. Çünkü devlet kurma/ yeniden organize etme işi devlet olma işidir ve büyük suçlarla birlikte gerçekleşir. Rantıda, suçları da büyüktür.

AKP, hem iç politikada, hem dış politikada tükenişe doğru koşar adım gitmektedir. Ekonomik krizinde derinleşmesiyle birlikte bu süreç hızlanmıştır. 2014 sonrası Ergenekoncu kontrgerilla ile ittifaka girmesinin, ardından MHP'nin de açığa bu ittifaka dahil

olmasının ve CHP ve İYİP'in Yenikapı koalisyonuna dahil olmasının yarattığı kısmi rahatlama döneminin de sonuna gelmiştir. 31 Mart yerel seçimlerinin sonuçları apaçık gösteriyor ki, AKP artık MHP ile birlikte bile tüm hilelere, oy çalmalara vb. rağmen toplumsal rıza üretmemektedir. Siyasal alanda artık inisiyatifi yitirmiştir. Kürtlere yönelik savaş politikasını Rojavada, Güney Kürdistan'da daha da boyutlandırma, Kuzey Kürdistan'da Kürt hareketinin legal mevzilerine dönük Kayyum saldırısında olduğu gibi saldırılarını yoğunlaştırma vb temelde muhalefeti bölme, milliyetçi dalgayı kışkırtarak geniş kesimleri arkasına alma politikası dışında, yani savaş politikası dışında tek bir söylemi, tek bir atraksiyon alanı kalmamıştır. Bu noktada da oldukça büyük kısıtlarla karşı karşıya olduğu, Rojavaya yönelik saldırı girişimlerinin ABD tarafından şimdilik engellenmesiyle ortaya çıkmıştır.

Türkiye oligarşisinin ve emperyalistlerin alternatif üretmedikleri için AKP'ye zorunlu olarak katlandıkları dönemin sonuna gelmektedir. Öyle görünüyor ki, Ekrem İmamoğlu şahsında Türkiye oligarşisi ve emperyalistler yeni bir seçeneği yoklamaktadırlar.

Kuşkusuz, iktidarı kaybetmenin sınırlarında gezinen AKP'nin buna verdiği, vereceği yanıt Kürtlerle savaşı büyütmeden başlayarak, gerici bir iç savaş tüm TC coğrafyasına yayacak bir savaş politikasıdır. AKP açısından;

- dış politikada kendine yeniden alan açmasının,
- toplumsal muhalefeti önemli ölçüde bastırmasının,
- kendi iç çelişkilerini kısmen yatıştırıp, kısmen bastırmasının, - düzen içi muhalefeti milliyetçilik dalgasıyla arkasında sıralamasının,
- görünen yegane yolu budur.

Elbette, Ortadoğu gibi kaotik bir bölgede ve NATO ülkesi Türkiyede olduğumuz düşünülürken farklı dinamiklerin devreye girmesiyle sürecin farklı bir rotaya evrilmesi mümkündür. Fakat halihazırda mevcut ve görünür gelecekteki tablo, iç ve dış savaşlar yoluyla ayakta kalmaya çalışmaktan başka çaresi bulunmayan bir AKP devleti tablosudur.

AKP'nin buyönlü saldırı ve baskıları siyaset alanının hareketlendiği sonbaharla birlikte arttırdığı görülüyor. AKP rejiminin ABD emperyalizmi ile yapmak zorunda kaldığı güvenli bölge anlaşmasına rağmen, Rojavaya operasyon seçeneğini sürekli ısıttığı ve CHP'ye yönelik baskısını arttırdığı görülüyor. CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kiftancıoğlu'na 9 yıl 8 ay ceza verilmesi ve İstanbul beledi-

yesine kayyum atanması söyleminin dillendirilmeye başlanması, bunun muhtemelen İzmir ve Ankarayı da kapsayacak hale getirilmesi, yine Kürt kentlerindeki belediyelerin önemli bir bölümüne kayyum atanması olasılığı vb. gelişmeler, AKP'nin seçim ve demokrasi oyununu yerel yönetimlerden başlayarak adım adım gündem dışı bırakmayı düşündüğünü gösteriyor. Ya Kürdistanda veya Akdenizde bir savaş "zafer"i ve hızlı bir erken seçimle iktidarını nispeten sağlamlaştırma, yada adım adım geliştirilecek kontrollü bir tür gerici bir iç savaş" (sindirme savaşı) sonunda muhalefetin dağıtılması, ayrıştırılması ve ardından gelecek bir seçimle iktidarın garantiye alınması... AKP rejiminin önünde şu anda başkaca seçenekler bulunmuyor. Her iki olasılıkta da AKP rejimi için herhangi iktidarı garanti altına alacak bir "zafer" yok. AKP'nin önündeki her iki seçenekte de yaşanacak tökezlemeler ve çatışma zeminlerinin büyümesi, AKP rejimi ile ittifak halindedeki kontrgerilla çeteleri başta olmak üzere Ordu ve güvenlik bürokrasisinin olası bir darbesini de pekala gündemleştirebilir. Kısacası, her iki olasılık da herşeyi kaybedebilecekleri büyük bir kumara dönüşebilir. Kaldı ki, halk güçleri tüm zayıflıklarına karşın, toparlanarak büyük direniş ve isyan dalgası yaratabilir ve AKP rejimini yerle bir edebilir.

Tabii ki, bu noktada muhalefetin özellikle de, devrimci ve sol muhalefetin nasıl bir karşı duruş sergileyeceği, ne tür alternatifler üreteceği hayati bir öneme sahiptir.

Türkiyenin gittiği doğrultuya ilişkin kabaca bunları ifade edebiliriz.

2. Türkiye solunun bu süreçteki durumu nedir?

Sol kavramı günümüzde oldukça muğlaklaşmış bir kavram. İçeriği çoğu kez keyfi olarak belirleniyor. En dar anlamıyla genel olarak devrimci yada Marksizmi referans alan hareketleri tanımlanmak için de kullanılıyor. En geniş anlamıyla düzen solu olarak CHP'yi de kapsayacak tarzda kullanılıyor. Biz burada, emekten yana olan, anti-kapitalist, anti-faşist en geniş kesimleri içeren kitleyi ve politik duruşu tanımlamak için kullanacağız. Tabii, bu tanımdan hareketle devrimci hareketlerde solun bir bileşenidir.

Türkiye solunun durumuna, ilk soruyu yanıtlarken kabaca değinmiştik. Biraz daha açarsak; Türkiye'de 1960'lardan bu yana sol hareket esas olarak devrimci ve Marksist hareketlerin yarattığı siyasal ve toplumsal mücadeleler içinde gelişmiş ve büyümüştür. CHP

eksenli düzen solu ise esas olarak hem bu gelişmeden yararlanmak, hem de onu kontrol etmek amacıyla ortaya çıkmıştır. Düzen solunun hiç bir düzeyde tutarlı ve özlü bir anti-kapitalist, anti-faşist duruşu ve tarihsel arka planı yoktur. Hiç kuşkusuz, bu durum, CHP eksenli düzen solu ile devrimcilerin etki alanı içindeki anti-kapitalist, anti-faşist sol arasında kalın duvarlar olduğu ve hiç bir geçirgenliğin olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, 1960'lardan itibaren hem tavanda, hem de özellikle tabanda yoğun bir etkileşim ve geçirgenlik olmuştur. Bu geçirgenlik ve etkileşim, 1970'lerde devrimci güçler ve gerçek sol lehine işlerken, 12 Eylül darbesi sonrasında esas olarak CHP eksenli düzen solu lehine işlemiştir.

Nüfusun yüzde 40'ına yakınının kendini sol olarak tanımladığı coğrafyamızda özellikle 1990'ların ikinci yarısından itibaren CHP eksenli düzen solu, bu kitlenin küçümsenemeyecek bir bölümünü gerici, faşizan bir Türk milliyetçiliği eksenine çekmiştir. Bundan anti-kapitalist, anti-faşist sol tabanda ciddi biçimde etkilenmiştir. 2000'lerin ilk on yılında anti-faşist, anti-kapitalist sol taban ve pratik önemli ölçüde daralmıştır. (Bunun tek istisnası Kürt hareketi olmuştur.) Sıradan bir sol söylemi bile bırakıp, milliyetçi faşizan çizgiye kaydığı ölçüde düzen solu da bu süreçte toplumsal tabanını önemli ölçüde yitirmeye başlamıştır.

Öte yandan, Türkiye'de 1980'lerden itibaren yaşanan kentleşmenin ve proleterleşmenin yeni dalgası, 1990'lar da devasa boyutlara ulaşmış, 2000'lerden itibaren ise doruğuna ulaşmıştır. Bu büyük sosyolojik değişim, birkaç kuşaktır kentlerde yerleşik büyük bir işçi ve emekçi kitlesinin oluşumu anlamına gelmiştir. Bu kitlenin orta yaş ve üstünün bir bölümü devrimcilerle ve sola bir biçimde belirli bir zaman diliminde ilişkilendirilmiş bir kitledir. Bu kitlenin çok büyük bir bölümü örgütsüz olsa da, yada örgütlülüğe ciddi bir mesafeye yaklaşırsa da kendini sol da tarif etmektedir. Devrimci değil, CHP'ye de büyük sempati duymamakta ama kendini bir biçimde sol olarak tarif etmektedir. Yeni genç kuşak ise kent yaşamıyla daha ilişkili, talepkar ve yeni iletişim biçimleri (internet, sosyal medya vb.) üzerinden daha sorgulayıcı, özgürlük ve insanca yaşam konusunda çelişkili fikirleri olsa da, kesin biçimde istekli bir kitle olarak biçimlenmektedir. Bu genç kuşağın küçümsenemeyecek bir bölümü solu ve devrimcileri bir biçimde kendi meşrebince tanımakta, devrimci ve sol düşüncelerle kendi özgürlük ve insanca yaşam talepleri arasındaki bağı şu veya bu düzeyde görmekte, sola ve devrimcilere

yakınlık duymakta ve hatta pek çok durumda kendini solcu yada bir biçimde devrimci olarak tanımlayabilmektedir. Öte yandan, devrimci ve sol hareketlerin iç dünyalarında özgürlükçü olmadıklarına, düzeni yıkabilecek fikirlere ve güce sahip olmadıklarına ilişkinde güçlü fikirlere/yargılara sahipler. Örgütlü devrimci ve solcularla ortak talepleri dile getirmekte sakınca görmeyen, fakat onların saflarında örgütlü mücadelenin de fazlaca birşey kazandırmayacağını düşünen yeni ve devasa bir sol kitle oluşmuştur. Bu kitle örgütlü devrimci ve sol kitleden kat be kat büyük bir kitledir. (Aslında örnek olması açısından belirtmekte fayda var; 2000'lerden başlayarak, 2011, 2012 yıllarındaki 1 Mayıslar da kortejlere katılmayıp, yol boyunca dizilen ve alana gelen devasa bir kitleden söz ederdik. O kitlenin bu kitle olduğunu söylebiliriz. 1 Mayıs gelme gereği duyacak kadar (veya fazlası) kendini solcu gören, fakat herhangi bir örgütlenmenin kortejine katılmayan devasa kitlenin ağırlıklı bölümü esas olarak bu yeni sol kitledir.)

Bu kitlenin açık biçimde siyasal ve toplumsal mücadeleye ağırlığını koyduğu dönemeç Gezi/Haziran İsyanıdır. Devrimci ve sol hareketler kendileriyle bir biçimde ilişkili olarak olmuş, fakat örgütlü alanının dışında biçimlenmiş bu kitleyi henüz anlamakta ve onunla güçlü biçimde ilişkilendirmekte büyük zorluklar yaşamaktadır. Bu kitlenin düşünsel, siyasal, kültürel ve pratik şekilsizliği, daha doğrusu devrimci ve sol hareketlerin doğmalarına, kalıplarına uymaması bu kitleyi tanımlamakta bile bu hareketler açısından oldukça sorunlu bir durum yaratmaktadır.

Sorularınızın sunuşunda yer alan bir cümle aslında devrimci ve sol hareketin tam da bu türden yaklaşımının en genel ifadesidir. "Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketi alabildiğine gerildi". Tümüyle yanlış bir tespit. Bu kitlenin ezici bir çoğunluğu işçi ve emekçidir. Önemli bir bölümü, neoliberal politikaların/birikim modelinin ürünü olan yeni iş örgütlenmesi ve düzenine bağlı olarak ortaya çıkan yeni işçi kitlesini oluşturmaktadır. Ve ifade edilenin tam tersine, bu yeni kitle bağlamında işçi sınıfı ve emekçi hareketi büyümüş ve büyük ve oldukça önemli mücadelelerin aktörü olmuştur. Bu devasa işçi ve emekçi kitlesinin işyeri yada okul temelli ekonomik ve demokratik mücadelelerinin ve örgütlülüğünün zayıflığı onun geriliği yada gerilediği anlamına gelmez. Bu yeni işçi kitlesinin oluşturan işçi sınıfı kesimleri, işçileşen öğrenci ve

teknik elemanlar dünyanın dört bir yanında işyerine bağlı olmayan, esas olarak sokakta gelişen büyük mücadelelere imza atmaktadırlar. İşçi sınıfının ve emekçilerin en diri ve militan kesimlerini oluşturan ve anti-kapitalist, dayanışmacı, özgürlükçü ve eşitlikçi sol bir rengi güçlü biçimde taşıyan bu kitleyi anlayamadığı ve bu kesimleri kapsayacak politikalar ve örgütlenmeler geliştiremediği ölçüde asıl olarak devrimci ve sol hareketler daha da gerilemekte ve etkisizleşmektedirler.

Bu nedendir ki, devletin açıklamasına göre Gezi İsyanında 15 günde 12.5 milyon işçi ve emekçi sokağa çıkmış olmasına karşın, bu kitlenin çok ama çok küçük bir bölümü örgütlü devrimci ve sol saflara akmıştır. Üstelik devrimci ve sol hareketler bu direnişte oldukça militan bir rol oynamalarına karşın...

İşte bu noktada asıl sorun örgütlü devrimci ve sol hareketlerdedir. Devrimci ve sol güçler 1990 sonrası yaşanan büyük değişimi bütünlüklü olarak anlayıp çözümlenemediği içindir ki, dönemin devrimciliğini ve/veya solculuğunu da yaratamamıştır. Bu nedenle büyük işçi ve emekçi kitleleriyle, üstelikte mücadeleye katılan militan kesimlerle bile arasındaki açığı kapatmak yerine büyümektedir. Şu veya bu düzeyde varlığını koruma, örgüt mülkiyetçiliğini yaşatma bugünün devrimciliğinin en temel karakteristiği olmuştur. Olumlu adeta tek şey; hala güçlü bir direnişçiliğin ve devrim yapma isteği ve çabasının varlığıdır. Fakat pek çok örnek açısından, siyaseten ve pratik olarak devrimcilik ya yoktur yada toplumsal yaşam açısından yok denecek düzeydedir. İranlı devrimcilerin geçmişte kullandıkları bir kavramla ifade edecek olursak; bu kesimlerin büyük bir çoğunluğunun politika ve pratiği "hayatta kalma teorisi ve pratiği"nin ötesinde değildir ya da çok ötesine geçmemektedir.

Hayatın bütün alanlarını; ideoloji, politika, örgüt, kültür, mücadele biçimleri, örgütlenme, kitle mücadelesi, yeni bir özgürlük ve komünal toplum yaklaşımı vb. kapsayan tarzda bütünlüklü bir devrimci yenilenme süreci olmadan da bu durum aşılabilir.

Bütünlüklü bir devrimci yenilenmeyi devrimci hareketlerin tümünün ve eş zamanlı olarak gerçekleştirmesi beklenemez. Bu noktada, mevcut yada yeni ortaya çıkacak devrimci bölüklerin bir yada bir kaçının, 1971 atılımında olduğu gibi, yada farklı biçimlerde devrimci yenilenmeyi gerçekleştirerek öncü adımlar atması ve bunun devrimci ve sol harekette ve mücadeleciler işçi/emekçi kesimleri arasında güçlü sonuçlar yaratmasıyla mevcut tablo aşılabilecektir. (Sosyalist Barikat olarak yaşadığımız tüm gerilemelere karşın, tüm çalışmalarımızı bu perspektifle

zemininde yeniden ayağa kaldırma çabasıdayız.)

Hiç kuşkusuz bütünlüklü bir devrimci yenilenmeyi hedefleyen hiç bir güç bunu toplumsal mücadelenin dışında (kimi istisnai durumlar hariç) gerçekleştiremez. Devrimci yenilenme düşünsel, ideolojik, teorik olduğu kadarıyla pratik bir olgudur ve kitlelerden, kitle mücadelelerinden öğrenmeyi ve her yönlü beslenmeyi gerektirir. Onun içinde olarak ve ona önderlik yapma çabası içinde mümkündür.

Bu noktada, evet, sol parçalıdır.

Fakat birinci olarak, sol salt siyasal yapıların biraraya gelememesi bağlamında parçalı değildir. Esas olarak devrimci ve sol hareketlerle ile artık kendini milyonlarla mücadele arenasında ifade eden yeni sol kitle arasındaki açı farkı, biraraya gelememe, bakışsızlık nedeniyle de parçalıdır.

Diğer yandan, sol ve devrimci hareketler, burjuva siyasal aktörlerin hegemonyasını kırarak, yeni bir devrimci ve sol dalga yaratmak için, yani bugünlerde çokça kullanılan 3. yolu oluşturma noktasında güçlerini özgürlük, dayanışma ve komün perspektifi bağlamında biraraya getirememesi bağlamında da dağınıktır. Günlük siyasetin dar ufkuyla çeşitli parti, platform, cephe, hareket vb. isimler altında biraraya gelen sol hareketlerin en başta örgütsüz sol kitle olmak üzere, tüm halk kesimlerine kurtuluş ufkunu taşıması mümkün değildir. Nihayetinde de, solun birliği adına denenen tüm birlik biçimleri ancak çok sınırlı sonuçlar doğurabilmekte, etkisi oldukça sınırlı olmaktadır.

Son olarak sol ve devrimci güçler, en geniş sol kitleyle, bunun dışında kalan halk kesimlerinin birliğini, mücadele imkanlarını sağlayacak tarzda ortak politikalar geliştirememektedir. Bu alan neredeyse tümüyle düzen solu CHP'nin insafına terk edilmiş görünüyor. HDP'nin sınırlı etki gösteren girişimleri bu alanda inisiyatifin devrimci ve sol güçlere geçmesinin yolunu açacak politik perspektife ve pratik girişkenliğe sahip değildir.

Solun bu üç noktada belirginleşen parçalı yapısı kaçınılmaz olarak onun etkisiz olması değil, ama sahip olduğu potansiyel ve dinamiklerle, yapabildikleri arasında büyük bir açı farkını beraberinde getirmektedir. (Yukarıda ifade ettiğimiz üzere, geleneksel sol ve devrimci kesimler evet etkisizdir, hem de çok etkisizdir. Fakat yeni sol kitle ve bu kitlenin pratiği

oldukça etkili olmaktadır.) Bu noktada, ortaya çıkan tutum ya reaksiyoner biçimde sadece söylemde kalan bir sol sekteizm/lafazanlık, yada Kürt hareketine ve/veya düzen solu CHP'nin politikalarına bir biçimde eklenmek olmaktadır.

3. Sol sürece tutarlı ve etkin bir müdahale için kendi güçlerini nasıl birleştirebilir?

Birlikten hele ki, birbirinden çok farklı siyasal renklere sahip örgütlü ve örgütsüz geniş sol hareketin birliğinden söz ediyorsak, artık genel geçer birlik tariflerinin ve söylemlerinin ne denli etkisiz ve boş sözlere dönüştüğü açıktır. Hangi coğrafyada, hangi gündemle, hangi solun birliğinden söz ediyoruz? Bunun çerçevesini netleştirmek gerekiyor.

Öncelikle TC sınırları içinde coğrafi olarak sol ve devrimci hareket iki ayrı kol olarak gelişmektedir. Biri Türkiye devrimci hareketi ve solu, diğeri Kürdistan devrimci hareketi ve soludur. Her ikisi arasında uzun yıllara dayanan mücadele yoldaşlığı, pek çok cephe, platform vb. temelinde birlik deneyimleri söz konusudur. Fakat temelde her iki hareketin gündemi zamana ve koşullara bağlı olarak önemli farklılıklar içermektedir. Kürdistan dört gerici-faşist devlet tarafından sömürgeleştirilmiş bir ülkedir ve ana gündemi ulusal kurtuluş devrimidir. Kürdistanın dört parçasına yayılmış hareketler sözkonusudur. Ve bu hareketlerin siyasal ve toplumsal gündemleri, öncelikleri, uluslararası bağlantı ve ittifak ilişkileri vb. dört parçada süren mücadelenin ihtiyaçlarına göre biçimlenmektedir. Türkiye devrimci hareketi ve solunun hedefi ise özgürlük ve komün temelli bir devrim gerçekleştirmektir. Ve gündemini (ki bu gündemin en önemli başlıklarından biri Kuzey Kürdistan meselesidir) bu temelde biçimlendirmek zorunda olan bir harekettir. Hiç kuşkusuz, her iki devrim ve her iki gündem arasında Çin seddi yoktur. (Hatta son yılların mücadele pratiğinin gösterdiği gibi, birleşik bir devrim süreci yaratmak günün en önemli görevlerinden biridir.) Fakat aynı zamanda farklıdır.

Bu noktada sorun şudur; Kürdistan devrimci hareketi kendi özgün gündemine ve bunu pratikleştirebilecek güce ve zemine sahiptir. Bu güç ve özgüvenle Türkiye'deki ve Kürdistan'daki her türlü siyasal aktörle, en başta da Türkiye devrimci hareketi ve soluyla ilişkilenebilmekte ve ortak mücadele gündemleri ve pratikleri yaratmaya çalışmaktadır.

Türkiye devrimci ve sol hareketi ise neredeyse 40 yıla yaklaşan bir süredir ve 1990 çöküşünden sonra büyümekte olan varolup-yokolma ikilemini aşarak etkili bir gündemle kendini var edememektir. Bu noktada, birlik dahil atılacak tüm adımlarda ana sorun Mahir-Deniz-İboyla tarihsel bir çıkış yapan Türkiye devrimciliğini ve solculuğunu yeniden ayağa kaldırmak olmalıdır.

Türkiye devrimci hareketi ve solu açısından bu noktada ilk olarak yapılması gereken, 1990'la birlikte başlayan yeni dönemi kavrama ve devrimci pratiğini yaratma doğrultusunda bütünlüklü bir devrimci yenilme potasına girmektir. Hiç kuşkusuz bu süreç her Hareketin tarihsel birikimine bağlı olarak farklı yollar izleyecektir. Ve her Hareket öncelikle kendinden başlayarak, ama aynı zamanda bu çabanın tüm devrimci ve sol hareketlere yayılmasına dönük etkin bir çaba göstererek yola koyulmalıdır. Bu adım tüm gelişmenin asıl motor gücüdür. Bu adım atılmadan, diğer bütün girişimlerin, birlik çabaları da dahil güdük kalması kaçınılmazdır.

İkincisi, bu hedefle ve pratikle bağlantılı ve paralel olarak atılması gereken ikinci adım Türkiye gündemini esas alan, Türkiyeli devrimciliği kendi motifleriyle yeniden canlandıracak dar günlük hedeflere sıkışmayan özgürlük, dayanışma ve komünal bir devrimi hedefleyen devrimci ve sol güçlerin örgütsel yada cephesel veya başkaca biçimler altındaki birlik çalışmalarını geliştirmek gerekiyor. Türkiyede Türkiyeli işçi ve emekçilerin gündemine devrimci ve sol temelde müdahale edebildiğiniz ölçüde devrimcilik yapabilirsiniz, güç olabilirsiniz. Bu ise salt günlük yaklaşımlar üzerinden olamaz. En azından bugüne kadar olan pratik bunun mümkün olmadığını gösterdi. Kısa, orta ve uzun vadeli programların bileşkesi temelinde bir ortak pratik sürecin örülmesi hayati önemdedir.

Üçüncüsü, Türkiye devriminin stratejik müttefiki olan ve pek çok noktada karşılıklı geçişkenlikler taşıyan Kürdistan devrimiyle açık alanda ve diğer alanlarda ortak gündemlerde en gelişkin birlik, mücadele ve örgüt biçimlerini yaratmak gerekiyor. Ortaklaşmayan gündemlerde ise her iki devrimci sürecin kendi yolunda yürümesi, fakat karşılıklı sıkı bir dayanışmayı esas alması temelinde bir birliktelik biçimi yaratılmak zordur.

Somut bir örnek verecek olursak; anti-emperyalizm

Türkiye'de tüm toplumsal kesimlerin ortaklaştığı bir çelişki alanıdır. Türkiye devrimci hareketinin de 1970 ve 80'lerde kendisini en güçlü biçimde ifade ettiği alanlardan biridir. Ve bugünde en güçlü politika ve pratiklerin geliştirilmesi gerekli olan başlıca çelişki alanlarından biridir. Türkiye devrimci ve sol hareketinin bu noktada geliştireceği büyük kampanyalara Kürdistan devrimci ve sol hareketinin Rojava ve Güney Kürdistan'daki mücadelenin özgün yanları nedeniyle katılması beklenemez. Bunda özel olarak yadırganacak bir yanda yoktur. Türkiye devrimci ve sol hareketi bu çelişki alanına yüklenmelidir. Öte yandan Kürdistan devrimci ve sol hareketiyle ilişkisini ve dayanışmasını da en güçlü biçimde sürdürmelidir. AKP faşizmine karşı ise çok güçlü biçimde birlik ve örgütlenmeleri birlikte geliştirecektir vb... Örnekler çoğaltılabilir, fakat sanırım bu kadarı yeterlidir.

Dördüncü birlik alanı, hem devrimci ve sol hareketlerin, hem de örgütsüz mücadeleciler sol kitlenin, halkın gerici-faşist siyasal güçlerin etkisi altındaki geri kalanıyla mücadele içinde ilişkilmesini ve birliğini sağlama görevidir.

Solun birliği ve etkin bir mücadele konusunda son olarak şunu ifade etmek gerekiyor; yukarıda belirttiğimiz ettiğimiz üzere sol homojen bir varlık değildir, tam tersine oldukça parçalı, oldukça karmaşık ve yeni işçi/emekçi kitlesinin oluşumuyla birlikte bugüne değin alışageldiğimiz dinamiklerden/bileşenlerden oldukça farklı pek çok öğeyi bünyesine katmış bir varlıktır. Oldukça farklı irade ve pratiklere sahip devrimci ve sol bileşenlerin tutarlı, etkin ve uzun erimli bir birlik geliştirebilmeleri tüm öznelerin aynı anda ve aynı zeminde ikna olmalarıyla olamaz. Bu noktada, tüm dünya pratiği göstermiştir ki, bir veya birkaç dinamik ve etkin devrimci ve sol öznenin geliştirecekleri öncü inisiyatifler belirleyici rol oynamaktadır. Yoksa söylenenler "sol birleşmelidir, şöyle yada böyle bir birlik olmalıdır" gibi genel geçer temenniler düzeyini aşmamaktadır.

Bu bağlamda, tüm devrimci ve sol hareketler ve örgütsüz devrimci insanlar ve kesimler açısından görev bu öncü inisiyatifi geliştirebilecek zeminleri, hareketleri yaratmaktır.

Bu röportaj imkanını yarattığı için Odak dergisine teşekkür ediyoruz.

7 Eylül 2019
Sosyalist Barikat

AKP-MHP REJİMİNİ KURTARMA SAVAŞI: KİMİN YANINDASINIZ?

IRKÇI, YAĞMACI, DİN TÜCCARI FAŞİST AKP-MHP REJİMİNİN Mİ? IŞİD FAŞİZMİNİ EZEN DEMOKRATİK HALKÇI KUZEY SURİYE-ROJAVA HALKININ Mİ?

AKP faşist rejimi yeniden savaş rüzgarları estiriyor. Kuzey Suriye-Rojava'ya yönelik savaşın startı verildi. Gören duyan Kuzey Suriye-Rojava'dan her gün Türkiye'ye saldırılar düzenlendiğini, yüzlerce roket atıldığını, her gün silahlı grupların sınırı geçerek saldırdığını sanır.

Peki gerçekten öyle mi?

Elbette ki hayır! Elbette ki, ortada bir savunma savaşı değil, AKP-MHP rejimini kurtarma savaşı var...

Emekçi Halklarımız!

Yaşadığımız coğrafyayı ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal ve benzeri her açıdan tam bir yıkıma uğratan AKP rejimi, çöküşüne bir nebze olsun çare bulabilmek için bu kez Kuzey Suriye-Rojava'ya karşı savaşın startını vermiş durumdadır.

Uzun bir zamandır hazırlığı yapılan bu savaşın hiçbir siyasal, toplumsal veya hukuki meşru gerekçesi yoktur. AKP faşist rejiminin Suriye'de giriştiği bütün maceralar ve saldırganlıklar gibi, bu saldırganlıkta gayri meşrudur. Kürt düşmanlığı üzerinden yürütülen ırkçı şovenist, din tüccarı, insanlık düşmanı bir saldırganlıktır.

AKP rejiminin tüm dış politikası, özelde Suriye politikası din tüccarlığıyla ırkçılığın karışımı bir politika üzerinden, bölgedeki barbar din tüccarı cihadçı örgütlerle işbirliği yaparak tüm demokratik ve diğer güçleri ezmeyi ve „Yeni Osmanlı“ hayalini, yani yeni bir saltanat rejimini inşa etmeyi hedeflemektedir.

Bu barbarca hayalin tüm temelleri çökmüştür. AKP'yi ortaya çıkaran emperyalist Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) çökmüştür. AKP benzeri partiler bölgemiz Ortadoğu'da çökmüştür. AKP'nin ve emperyalistlerin desteklediği din tüccarı faşist cihadçı örgütler önemli ölçüde çökmüştür. AKP'nin sahte anti-İsrail politikaları çökmüştür. Ellerini attıkları her yerde yıkım ve vahşet yarattılar ve yenildiler. Suriye'de de yenildiler. Artık İdlip'deki küçük bir alana sıkışmış barbar din tüccarı örgütler dışında ellerinde birşey kalmamıştır.

AKP faşizminin dış politikada yaşadığı çöküşe, iç politikadaki yıkım eşlik etmektedir. 31 Mart yerel seçimlerde AKP faşizmi tam bir çöküş yaşamıştır. Tüm anketler AKP'nin oy oranlarının yüzde 30'ların altına indiğini gösteriyor. Ekonomi çöküşle birlikte korkunç bir pahalılık ve işsizlik tüm halkı vuruyor. AKP faşizminin desteklediği yeni holding grupları teker teker iflas ediyor. AKP faşizmi hiç bir alanda tek bir yeni sözün sahibi değildir. Her alanda inisiyatifi yitirmiştir. Faşist ırkçı MHP ve Ergenekon artıklarıyla girdiği ittifak da artık onu kurtarmamaktadır. AKP bölünüp parçalanıyor ve dağılıyor. Öte yandan, AKP faşist rejiminin yarattığı yıkıma karşı büyük bir öfke dalgası birikiyor, toplumsal muhalefetin kuvvet kazanacağı zeminler büyüyor.

İşte bu koşullar altında, AKP faşist rejiminin başı Tayyip, tüm faşist diktatörlüklerin başvurduğu en felaketli, en insanlık dışı yola, ırkçı şovenist, din tüccarı söylemlerle işgal ve savaş yoluna başvuruyor:

AKP faşist rejiminin başı Tayyip bu işgal harekatiyle bir zafer kazanacağını sanıyor. Bu yolla;

- tüm Türkiye toplumunu ırkçı şoven ve din tüccarı fetihçi politikalar eksenine çekebilmeyi ve kaybettiği siyasal inisiyatifi yeniden kazanmayı, „muzaffer başkomutan“ edasıyla yeniden siyasal ve toplumsal hayatı belirleyebilmeyi hedefliyor.

- Dağılmakta olan AKP'yi bu savaş ve fetih söylemleriyle en azından bir süreliğine yeniden toparlamayı, Partiden ayrılanları kolayca tecrit etmeyi umuyor.
- Toplumsal muhalefeti ve genel olarak tüm AKP karşıtı muhalefeti bölmeyi, istikrarsızlaştırmayı, Kürt düşmanlığı temelinde siyaseti yeniden düzenlemeyi umuyor.
- Savaş ortamı içinde tüm toplumsal muhalefeti „terör“ söylemi temelinde ağır bir zulümle bastırmayı hedefliyor.
- Dış politikada özellikle Ortadoğu'da bu işgal hareketiyle yeniden prestij ve güç devşirmeyi ve „önemli“ bir aktör haline gelmeyi hedefliyor.

ABD emperyalizmi, AKP faşist rejiminin bütün bu niyetlerini biliyor. Ve ABD emperyalizmi Trump'ın seçilmesiyle birlikte ciddi bir irade parçalanması yaşıyor. Trump ve şürekası kendisi gibi neofaşist tüm diktatörleri şu veya bu düzeyde destekliyor. ABD emperyalizminin bugün Tayyip'e işgal için yeşil ışık yakması Tayyip'in baskısı veya dayatması nedeniyle değildir. Tayyip'in böylesi bir baskısını ABD'ye uygulayacak hiçbir gücü yoktur. Tayyip Silahlı Kuvvetleri (TSK), bir NATO ordusudur ve tepeden tırnağa NATO silahlarıyla donatılmıştır. Başta hava kuvvetleri olmak üzere, tüm kritik savaş güçlerinin tekniği ABD emperyalizmine bağlıdır. Tüm savaş uçakları, tüm tankları, tüm temel top ve füze sistemleri, hatta tüfekleri ABD, Almanya ve diğer emperyalist ülkelerin verdikleri silahlardır. Ve tabii ki, komuta kademesi de. Böyle bir ordu, çökmüş bir ekonomi ve sıfır siyasal prestijle Tayyip'in ABD emperyalizmine baskı uyguladığını düşünmek, Tayyip'in kendini güçlü gösterme yalanlarına prim vermekten başka birşey değildir. Hayır! Trump ve ekibi Tayyip'in yaşadığı sıkışmayı görmekte ve onun iktidarda kalmasını istemektedir. Diğer yandan, demokratik halkçı bir karaktere sahip olan Kuzey Suriye-Rojava yönetimine de ders vermek ve kendisine daha fazla muhtaç hale getirmeyi hedeflemektedir.

Bu işgal savaşının tam da Tayyip'in beklediği üzere, tüm toplumu saflaştıracağı açıktır. Öyleyse, tüm emekçilerin, işçilerin, kadınların, gençlerin, yoksulların ve ezilen tüm kesimlerin kendilerine sormaları gereken soru şudur:

KİMİN YANINDAYIZ?

Bu soruya verilecek sadece iki tane yanıt vardır.

Birincisi, Tayyip ve şürekasının iktidarda kalmak için startını verdiği bu savaşı ırkçı, şoven ve din tüccarı söylemler eşliğinde desteklemektir. Onun çöküşe geçtiğini ve beraberinde tüm ülkeyi çökerttiğini görmezden gelmek ve girdiği tam ihanet yoluna omuz vermektir.

İkincisi, bu savaşın halklarımıza hiçbir yarar getirmeyeceğini, tam tersine ülke ekonomisini daha da batıracağını, halklar arasındaki zaten zayıf olan köprüleri tümünden yıkacağını, Kuzey Suriye-Rojava'da başta IŞİD olmak üzere, diğer tüm din tüccarı faşist çeteleri ezen halkçı demokratik güçlere darbe vuracağını ve orada faşist çetelere yeni alanlar açacağını görerek halkçı demokratik güçleri desteklemektir. En azından bu kirli savaşa dur demektir.

Ara yol yoktur. AKP rejiminin kirli işgal savaşını her ne sebeble olursa olsun desteklemek Türkiye'deki demokratik güçlerin birliğini mayınlamak, AKP rejiminin ömrünü uzatmasını sağlamak demektir.

Kardeşler!

Özgürlük ve insanca yaşamın yolu tüm halkların, ulusların, ezilenlerin eşitlik, özgürlük ve dayanışma temelinde birlikte mücadele etmesinde, birbirlerinin haklarını tam olarak tanımamasından geçer. Şu tarihsel sözü unutmayalım: Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olmaz!

Gün AKP faşist rejiminin savaş ve işgal politikalarına karşı, halkların mücadele birliği ve bu temelde kurulabilecek olan kardeşliği temelinde birleşme günüdür.

AKP faşizminin savaş politikalarına, şovenist, din tüccarı propagandalara karşı özgürlük ve kardeşlik söylemi ve eylemiyle karşı duralım. AKP'nin toplumsal muhalefetin birliğini bozmasına izin vermeyelim.

AKP FAŞİZMİNİN SAVAŞ VE İŞGAL POLİTİKALARINA KARŞI

OMUZ OMUZA MÜCADELEYE!

FAŞİZM YENİLECEK HALK KAZANACAK!

TEK YOL DEVRİM!

TEK YOL HALKLARIN BİRLEŞİK MÜCADELESİ!

8 Ekim 2019

EMEĞİ VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

DEVRİMCİLER VAR, DEVRİMCİLİK YOK!

FAKAT ÇIKIŞSIZ DEĞİLİZ! (*)

F. Kızılırmak

A- Yaşadığımız devrimcilik krizdir; devrimcilik yok...

Türkiyeli tüm devrimci ve sol hareketler ve kişiler belki de tarihlerinde ilk kez bir konuda anlaşılıyorlar; milli kriz derinleşiyor, mücadele dinamikleri ve potansiyeli artıyor ama devrimci öncülük yok. Yani Türkçe'de zaman zaman kullandığımız bir ifadeyle; "Herşey var ama hiçbir şey yok". Nasıl ifade edersek edelim; olağanüstü acayip, olağanüstü absürd bir tabloyla karşı karşıyayız. Daha baştan meramımızı açık biçimde ifade edelim; Türkiyede devrimciler var, devrimci örgütler var ama devrimcilik yok... Burada bir söz oyunu yok. 1990'lardan bu yana sınıflar mücadelesinde yaşanan oldukça büyük altüst oluşun devrimcilikte yarattığı ağır yıkımın ve çarpılmanın vardığı noktadır, devrimciler ve devrimci örgütler varken, devrimciliğin olmayışı. Yaşanan durumun adı tam olarak devrimcilik krizidir. Açalım...

B- Devrim ve devrimciliğe ilişkin kısa hatırlatmalar

"Devrim, halkın devrimci girişimiyle -aşağıdan yukarıya- mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla -yukarıdan aşağıya- daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir." (M. Çayan) Devrimcilik devrimin gerçekleştirilmesini aktüel bir sorun olarak görerek, bütün bir devrim sürecinin kesintisiz ve sürekli biçimde üretilmesini sağlayan, öncü faaliyetler eksenindeki tüm faaliyetlerin/pratiğin toplamıdır. Devrimci örgüt/parti/ hareket ise bu öncü çalışmaları örgütleyen, koordine eden, doğrudan gerçekleştiren, öncü kadroların çekirdeğini oluşturduğu devrimin ve devrimciliğin kalbi, beyni ve ruhu olan organizasyondur. Devrim, devrimcilik ve devrimci örgüt (ki buna devrimci kadro da eklenebilir) birbirinden ayrılamaz. Biri olmadan diğerrinin pratik değerini yitirdiği yada yok denecek ölçüde azaldığı kavramlar ve dinamik olgular, hareketler bütünüdürler. Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt dünyanın ve ülkenin nesnel gerçekliğine, devrimin temel

sorunlarına, devrimin ve sosyalizmin içeriğine ilişkin içinden geçilen tarihsel döneme ve konjonktürel sürece uygun güçlü bir teorik ve politik kavrayış, güçlü bir ideolojik çizgi gerektirir. Başka bir ifadeyle, devrimin toplumsal güçlerinin en ileri kesimlerinde "evet, kurtuluş işte bu fikirlerde", "evet, işte bu fikirler tartışmaya değer" dedirtecek ışıklı ve güçlü bir paradigma/kavramsal çerçeve gerekir.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt devrimci siyasetin stratejik temelini oluşturacak bir stratejik plan gerektirir. Bu stratejik planının sacayakları olarak devrimin stratejik hedefini (sosyalist devrim, demokratik devrim vb.) ve devrimin stratejik çizgisini (uzun süreli halk savaşı, ayaklanma yada farklı bir kombinasyon) ve devrimde sınıfların stratejik mevzilenmesini (temel ve tali güçler ve ittifaklar) belirlemek gerekir. Devrimin stratejik planı devrimci teorinin yaşamla bağının pratik üzerinden sürekli biçimde kurulmasının yolunu ortaya koyar. Dinamik bir plandır; sınıflar mücadelesinin temel unsurlarında değişime yol açan her faktörden etkilenir ve yeniden yeniden biçimlenir.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt ideolojik çizgi ve devrimin stratejik planı temelinde ülkedeki temel ve tali büyük siyasal ve toplumsal çelişki alanlarını tespit etmeyi gerektirir.

Kapitalist toplumun temel çelişkisi olarak emek ve sermaye çelişkisi belirli bir tarihsel süreçte ve konjonktürde ülkede ve dünyada oldukça farklı biçimler altında kendini gösterir. Yoksulluk ve yoksunluk, özgürlükler ve faşist terör, emperyalist baskı ve işgaller, ulusal sorunlar ve sömürgecilik, ekolojik sistemin kapitalizm tarafından ağır tahribi ve varoluş sorununa dönüşmesi, cinsler arası eşitsizlik ve baskı, ağır kültürel çürüme ve birey ve toplumun yaşadığı çok yönlü yıkım, vb.; emek ve sermaye çelişkisinin başlıca temel görünümüdür. Devrimcilik bu çelişkilerin içinden devrimci güç çıkarmaya, işçi sınıfı ve emekçileri devrim için örgütlemeye dönük politika üretmeyi ve bu temelde politik (daha doğru bir ifadeyle politik-askeri) pratik geliştirmeyi gerektirir.

Devrimin stratejik planı bu toplumsal çelişkilere dönük politikalar ve pratikler içinde oluşur, gelişir, derinleşir. İçinden geçilen her bir süreçte bu çelişkilerden hangisinin hemen veya yakın gelecekte keskinleşip sınıf çatışmalarının asıl alanı olacağı ve hangi devrimci politikayla buna müdahale edileceği, devrimci pratiğin hangi araçlarla yürütülmesi gerektiği vb. sorular temelinde belirlenecek günlük ve dönemsel devrimci politika devrimciliğin olmazsa olmazıdır.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt devrimin stratejik planını ve dönemsel olarak öne çıkan çelişki alan/ lar/ına dönük politikaları, içinden geçilen her dönemde güç ilişkilerine bağlı olarak hayata geçirmek için dönemsel (süre ve hedef temelli) pratik planlamalar olarak somutlaştırmayı gerektirir. Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt devrimci ideolojik çizgiyi, stratejik planı ve stratejik pratik planlamaları hayata geçirecek örgütü, kurucu ve yürütücü kadroyu, pratik altyapıyı, kitle bağlarını her süreçte asgari düzeyde yaratabilmektedir. Stratejik pratik planlamaya bağlı olarak mücadelenin her cephesinde stratejik ve taktik altyapıları hazırlamak, yani her stratejik alanda ve taktik adımda hazırlık aşamasını uzun vadeli yani stratejik bakıştan kopmadan gerçekleştirmektir. Devrimcilik; devrimci bilinç ve devrimci enerjinin en ileri planlama temelinde devrimci pratik olarak birleşimidir. Stratejik bir devrimci plandan, taktik plandan, hazırlıktan ve çalışma için gerekli birikimden yoksun, yarı planlı, kendiliğindenci, işi şansa bırakan, olayların ardından sürüklenen bir pratik devrimci pratik olmaz. 6 ay, 1 yıl, 2 yıl veya daha uzun bir süre için somut bir pratik hedefe, bu hedeflere ulaşmak için bir bütünlüklü bir stratejik ve taktik plana sahip olmayan bir faaliyetçilik sadece kısır bir direnişçilik yaratabilir.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt dünyanın her yerinde en asgarisinden bir devrimci öz savunma gücü, Türkiye bağlamında ise politik-askeri bir güç olmayı gerektirir. Emperyalizm çağında, devrimler çağında, devrimin aktüel bir sorun olduğu bir tarihsel süreçte kılıcı olmayanın hiç birşeyi yoktur, olamaz. Kendini savunamayan, düşmanın terörünü devrimci savaşla karşılayamayan bir devrimciliğin halkı savunması/ halkla birlikte bir savunma hattı yaratması, halkta, işçi sınıfında, gençlikte kurtuluş umudu, azmi ve cüreti yaratması mümkün olmadığı gibi, varlığını da sürdürmez. Ya yok olur ya da öz savunma ve devrimci savaş çizgisini terk ederek düzen içileşir. Bu bağlamda, öz savunma ve faşist teröre, gizli ve açık işgale, sömürgeciliğe ve yenisömürgeciliğe

karşı devrimci savaş devrimciliğin, devrimci örgüt olmanın ve devrimci kalmanın en merkezi unsurlarından biridir.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt kadrolarda, kadroların pratiğinde, yarattıkları örgütlerde, hayatı örgütlenme tarzlarında, kendi aralarında ve işçi ve emekçilerle kurdukları ilişkilerde somutlaşır. Her devrim süreci ve fikri, her devrimcilik iddiası ve pratiği, her devrimci örgüt, her devrimcilik dönemi kendi kadrosunu yaratır/ yaratmak zorundadır. Kurucu ve taşıyıcı kadrolar... Kendi kadrosunu yaratamayan bir devrim süreci/ fikri, bir devrimcilik pratiği/iddiası ve bir devrimci örgüt yenilmeye mahkumdur. Sıradanlık, bütünlüklü bir devrimci pratik ve örgütselfaaliyetten kopukluk devrimci kadro yaratmaz, olanı da öldürür. Bir devrimci kadro devrimci pratik, devrimci eğitim, devrimci ilişkiler, örgütlü kolektif yaşam, kitleler içinde mücadeleyi üretme ve örgüt yaratma süreçlerinin toplamının ürünü olarak gelişir ve somutlaşır. Sistematik, örgütlü ve hedefli bir kadrolaşma süreci devrimin kadrolarını yaratır.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrim için devrimci saflarda örgütlenmesi ve mücadelenin öznesi haline getirilmesi demektir. Sadece işçi ve emekçi kitlelerinin devrimci mücadeleye kazanılmalarına hizmet eden bir faaliyet, bir pratik, bir süreç devrimcilik üretebilir, tutarlı bir devrimci çalışma olarak tanımlanabilir. Doğrudan buna hizmet etmeyen hiç bir süreç, hiç bir faaliyet, hiç bir pratik güçlü ve uzun erimli bir devrimcilik üretemez.

Bunun anlamı, devrimciliğin işçi ve emekçi kitleleriyle yani halkla doğrudan, kesintisiz bir mücadele bağı olduğudur. Halkın her haklı talebinde, her mücadelesinde kendi rengimizle ve onları devrimci mücadeleye kazanma perspektifiyle yer almak, devrimci eylemimizle en ileri kesimlerin dikkatini faaliyetlerimize çekmek, kazanmak, birlikte mücadelenin her türlü kanalını kullanmak, asla ukalaca önden öncülük taslamamak, sıra neferi olarak işe girişerek öncülüğü kazanmak...

Ve her ne olursa olsun, tüm devrim fikrinin merkezi unsurunun işçi ve emekçileri devrimin öznesi haline getirmek olduğunu unutmadan, her türlü faaliyetimizi bu temelde geliştirmek...

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıf ve tabakaları ve onların devrimci, demokratik, sol örgüt ve temsilcilerini, sendikal ve diğer toplumsal örgütlerini her bir dönemde sürecin ihtiyaçlarına ve bu örgütlenmelerin niteliklerine uygun

biçimde farklı biçim ve düzeylerde birleştirmeyi gerektirir. Eylem birlikleri, cepheler, platformlar, bloklar, parti birlikleri vb. pek çok biçim altında kapsamlı bir birlik ve ittifak politikası geliştirerek tüm devrim güçlerinin mücadele birliğini sağlamak devrimciliğin olmazsa olmazıdır.

Devrim/devrimcilik/devrimci örgüt yukarıda bir kısmını sıraladığımız noktaların en elemanter düzeyde çekirdek unsurlarını oluşturduğu, ancak daha da ötesinde yeni komünist uygarlığı yaratmaya dönük herşeyi içeren bilinç ve eylem bütünlüğüdür. İşte devrimcilik yok derken, kastettiğimiz şey esas devrimciliğin olmazsa olmazı olan bu bilinç ve eylem bütünlüğünün, en elemanter düzeyde yokluğudur.

C- Devrimcilik 25 yılda adım adım eriyerek yok noktasına gelmiştir...

Türkiyede bugünkü devrimciliğin son büyük ayağa kalkışı, yükselişi 12 Eylül sonrasının ağır yenilgisinin ardından gelen 1987-92 yükselişidir. Bu dönemde, 1986-87 yıllarından itibaren devrimci ve demokratik öğrenci hareketinin yükselişe geçişi, 1989'da Bahar eylemleriyle ayağa kalkan Zonguldak Madenci greviyle büyük bir ivme yakalayan işçi hareketi, Kürdistan'da gerillanın kitlesel mücadele dinamiği yakaladığını gösteren 1989'la birlikte başlayan köylü eylemleri ve arkasından gelen kent serhildanları ve bu zeminlerde yeniden toparlanan Türkiyeli devrimci örgütlerin faaliyetlerinin ciddi bir büyüme yaşamasıyla somutlaşan önemli bir yükseliş yaşamıştır.

1987-1992/3 arası dönemde yaşanan bu yükseliş, 1965-72 atılımı ve 1975-80 büyük yükselişine nazaran oldukça zayıf olmasına karşın, Türkiye devrimciliğinin son yükselişi olmuştur.

Türkiye devrimci hareketi açısından 1995-6'dan bu yana gelişen süreç tüm devrimci pratiğin, yani bütünen devrimciliğin adım adım zayıflaması törpülenmesi, düşmanın tolere edebileceği sınırlar içine çekilmesidir. Yaklaşık 2010'dan bu yana ise yok denilecek noktaya değin gerilemiştir.

Hemen belirtelim; faşizmin 1990'lardan bu yana uyguladığı ağır terör kampanyaları bu gerilemeyi ortaya çıkaran unsurlardan biri olmasına karşın, asli bir unsur değildir. Karşı-devrimin işi her dönem, her koşulda her türlü aracı kullanarak devrimci güçlerin bastırılmasıdır. Bir devrimci faaliyet düşmanın olası ve yada mevcut saldırıları hesaba katılarak örgütlenir ve başarı bu temelde hedeflenir. Düşmanın saldırıları adeta hesap dışı, sürece sonradan dahil olan bir unsurmuş gibi

ele alınamaz ve yenilgilerin asli nedeni olarak gösterilemez. "Ringe çıkacağım ve maçı alacağım" diyorsanız, bir boksörle kavga edeceğinizi, onun size acımasızca saldıracığını biliyor ve kabul ediyorsunuz demektir. "Yenildik, çünkü düşman şöyle saldırdı, şu kadar yoldaşımızı hapse attı, şöyle işkence yaptı, şu kadar yoldaşımızı katletti" diyemezsiniz. Düşmanın bunları yapacağını bilerek ve buna rağmen düşmanı alt edeceğinizi iddia ederek mücadele arenasını çıkarıyorsunuz. Bu nedenle, devrimci hareketin yaşadığı yenilgi durumunu düşmanın saldırılarıyla açıklamak, yada bunu en temel nedenlerden biri olarak göstermek gerçek dışı bir tutumdur. Gerçeklik bilincini yitirmekten ve/veya toplumu bu temelde aldatma çabasından başka bir anlam taşımamaktadır.

Devrimci hareketin yaşadığı ağır yenilgi esas olarak hareketin kendini devrimci tarzda üretememesinden kaynaklıdır. Halk deyişiyile "her elmanın kurdu kendindedir", ya da diyalektiğin ifadesiyle "çelişki içtedir".

Türkiye Devrimci Hareketi 12 Eylül faşizminin saldırılarıyla politik, örgütsel, kadrosal, kitle bağları vb. her alanda ağır bir yıkım yaşamış, iç çelişkiler ve bölünmelerle dağınıklaşmış, teorik gelişmeyle ve dünyadaki büyük değişim süreciyle bağı zayıflamıştır. 1987-92 arasında yaşadığı zayıf yükselişin etkisiyle bütünlüklü bir yenilenme perspektif geliştirmek yerine, bu zayıf yükselişin üzerine binerek yol alabileceğini düşünmüştür.

Bu mümkün değildi.

Birincisi ve herşeyden önemlisi, dünyadaki ve Türkiye'deki tüm stratejik güç ilişkileri hem emperyalist-kapitalist sistem bağlamında, hem de dünya sosyalist hareketi açısından bütünlüklü ve köklü biçimde değişmişti. Dünyadaki toplumsal, sistemsel ilişkiler 1-2 yıl gibi çok kısa bir süre içinde niteliksel ve niceliksel olarak kökten değişime uğramıştı. Daha önceki denklemler, tüm dengeler tamamen değişmişti. Dünya artık birkaç küçük istisna hariç emperyalist-kapitalist sistemin egemenlik alanı içine girmişti. Dünya emperyalist kapitalist sisteminde 1980'lerde başlayan restorasyon süreci kaçınılmaz olarak eski reel sosyalist ülkeleri de kapsayarak çok daha büyük bir genişlik ve içerik olarak da derinlik kazanarak yeni bir boyuta sıçradı. 1917 Ekim Devrimi ile başlayan bir sosyalizm deneyimi çökmüştü. Sosyalizme ve sınıflar mücadelesine ilişkin ön kabullerin büyük çoğunluğu tarumar olmuş, sol ve devrimci güçler saflarında dünya ölçeğinde derin bir varoluşsal kriz başlamıştı. Yeni-sömürge bağımlı çarpık Türkiye kapitalizmi de

12 Eylül sonrasında, dünya kapitalizminin 1980'lerde başlayan restorasyon programına bağlı olarak siyasal, askeri, kültürel, sosyal vb. her alanda kapsamlı bir değişim, Özal'ın deyişle "transformasyon" yaşamaktaydı. 1990'larda ortaya çıkan yeni dünya durumuyla birlikte bu değişim, Türkiye'nin Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar, Orta Asya ilişkileri ve Kürt sorununun kazandığı boyutlarla bağlantılı olarak oldukça sarsıcı krizli bir yapı kazanmıştı.

Bu yeni koşullarda 1987-92/3 döneminin zayıf yükselişinin rüzgarını arkaya alarak bir çıkış mümkün olamazdı. Hem 12 Eylül sonrası, hem de 1990 sonrası gelişen dünya ölçeğindeki yeni bir tarihsel dönemin ortaya çıkardığı nesnel ve öznel koşullara ancak mücadelenin bütün alan ve cephelerinde bütünlüklü bir devrimci yenilenme perspektifiyle cevap oluşturulabilirdi. Yeni bir stratejik bakış; yeni bir mücadele düzeyi için iyi örgütlenmiş ve sabırlı bir devrimci yenilenme gerekiyordu.

Fakat 12 Eylül sonrası hem kadro yapısı, hem örgütsel ve toplumsal ilişkileri zayıflamış olan devrimci güçler 1987-92/3'ün zayıf yükseliş rüzgarları içinde binbir sorunla boğuşurken yaşanan değişim sürecinin çapını, anlamını, kısa, orta ve uzun vadede bizi karşı karşıya bıraktığı karmaşık ve zorlu tabloyu ve görevleri anlamaktan uzaktı. Bir yandan, sorunların yarattığı bin bir yük altında büyük zorlanmalar, bir yandan zayıf yükseliş rüzgarlarıyla şaha kalkmış subjektivizm, yakın devrim hayalleri... Bir yandan dar askeri bakış açısı, şişirilmiş bir iyimserlik ve gerici tasfiyeci dalgaya karşı genel teorik ve politik muhafazakarlık, diğer yandan 12 Eylül terbiyesini almış ve devrimcilikten uzak duran reformizm... Zaten zayıf olan devrimci birikim bu kısaç içinde adım adım öğütülmeye başladı.

Bu tablo özellikle 1992'de oligarşinin başlattığı "topyekün savaş konsepti" ile birlikte ağır bir yıkıma dönüşmüştür. 1995'e gelindiğinde devrimci hareketlerin militan çizgide olanlarının tümünün yönetici kadrolarının ve militanlarının büyük bölümü tutsak düşmüş yada katledilmiş, devrimci hareketin büyükçe bir bölümü ise reformist hat'a girmişti. Aslında Türkiye'de devrimciliğin pratik olarak bitişinde büyük kırılma için bir tarih vermek gerekirse 1995-6 tarihlerini vermek mümkündür. 2010-12 ise artık bir dip eşğine varıştır.

Bu yıkım sürecini mücadelenin her cephesinde somut olarak görebilmek mümkün.

D- Her cephede çöküş somuttur!

Teori ve politikada, devrimcilik için düşünsel temel

oluşturacak güçlü ve bütünlüklü bir çizgi yaratılmamıştır. İdeolojinin devrimci yenilenme temelinde yeni tarihsel koşullarda yeniden kurulması, inşa edilmesi perspektifiyle bütünlüklü kimi çalışmalar olsa da bunlar pratik sonuçlarına ulaşmamıştır. Teorik çalışmada genel olarak egemen olan durum ise kimi konu ve alanlara ilişkin parça ilerlemelerdir. Toplamda devrimin toplumsal güçlerinin; işçilerin, küçük burjuvazinin, öğrencilerin, gençlerin en ileri kesimlerinde "evet, işte kurtuluşun çizgisi budur", "bu fikirler kurtuluş çizgisini yaratmak için tartışılmaya değer" duygusu ve bilinci yaratan bir ideolojik düzey, bir paradigma/kavramsal çerçeve yaratılmamıştır. Daha da kötüsü son on yıldır devrimci güçler cephesinde herhangi bir konuda ciddi bir teorik-politik tartışma alanı açılmış değildir.

Çoğu durumda gündelik ilişkilerde muhafazakar bir dar pratikçiliğe oynama, "İnsanlar devrimci örgüte gelirken fikirlerine mi bakıyor? Sosyalizmi mi tartışıyor?" gibi absürd izahatlar geliştirme egemen yaklaşım haline gelmiştir. Bununla bağlantılı olarak devrimci saflardaki kadro, militan ve taraftarlarda teorik-politik düzey ve eğitim de yerlerde sürünen bir noktaya genel olarak gerilemiştir. Bugün milyonlarca genç sol ve demokratik düşüncelere ve faaliyetlere ilgi duymasına ve Haziran direnişi ve sonrası mücadelelerde gördüğümüz üzere bunlara katılmasına karşın, devrimci güçlerin fikirleriyle, ideolojik-politik çizgileriyle ilişkilendirme (kabul etme vb. değil, salt ilişkilendirme) düzeyleri yok denecek kadar azdır. Devrimcilik teorik-politik üretim ve etki bağlamında yok noktasındadır. Devrimin stratejik planı bağlamında 1970'lerde belirlenen stratejik planları 1990'ların yeni dünya koşullarında yeniden üretim yaklaşımı olmadığı gibi, eskileri kısmen de olsa koşullara uyarlama yaklaşımı da yoktur. Ne devrimin stratejik hedefi ve sosyalizm perspektifini, ne devrimin stratejik çizgisi ve mücadele biçimleri perspektifini, ne de devrimde sınıflar mevzilenmesi bağlamında yaşanan değişimleri bütünlüklü bir yenilenme perspektifi ele alan bir devrimci çizgi üretilmiştir. Daha da vahimi devrimci faaliyetler önemli ölçüde devrimin stratejik planı bağlamından kopmuş, bunun yerine önemli ölçüde parça başı politik gelişmelere tepki niteliğinde sıradan protestocu ve düzen içi pratikler ikame edilmiştir.

Devrimcilik temel pratik politika eksenleri alanında da yok noktasına değin gerilemiştir.

Türkiyede siyaset alanı kimi zaman yoksulluk, yoksunluk eksenli insanca yaşam talepleriyle, kimi zaman anti-faşist özgürlük talepleriyle, kimi zaman

sahte yada gerçek emperyalizm karşıtı politik süreçlerle, kimi zaman Kürdistan'daki anti-sömürgeci savaşın etkileriyle, kimi zaman ekolojik mücadelelerle, kimi zaman özellikle kadınların eşitlik ve yaşam mücadeleleriyle, kimi zaman kültürel çürümeye karşı dayanışma ve insanca yaşam için mücadeleleriyle biçimleniyor. Bu başlıca çelişki eksenlerinin belirlediği hiç bir toplumsal süreçte devrimcilerin son 25 yılda belirleyici bir rol oynaması ve büyük kitleleri saflarına toplaması söz konusu olmamıştır. Bazı örnekler özellikle çarpıcıdır. 2001'de Türkiye tarihinin en büyük ekonomik krizi yaşanır ve kitleler kendiliğinden sokağa dökülüp polisle çatışırken, ölümler yaşanırken, Türkiye Devrimci Hareketi bu büyük altüst oluşun tümüyle dışındadır. O, ölüm oruçları üzerinden kendi derdini gündeme yapmaya çalışmaktadır. 2013'de bu kez Türkiye tarihinin en büyük isyanı ülkenin 81 kentinin 80'inde aynı anda yaşanırken (bu isyan bu boyutuyla dünyada belki de eşi olmayan bir isyandır) Türkiye devrimci hareketi on milyonu aşkın kitlenin içinde sıradan bir unsur düzeyini aşamayan bir yerde durmaktadır. En fazlasından kitlenin en militan, ama milyonlara öncülük yapmaktan, onları daha ileri mücadelelere taşımaktan uzak bir bileşeni durumundadır. 2014 6-8 Ekiminde Kürdistan'da yaşanan en büyük isyan patladığında Türkiye Devrimci Hareketi bu isyanın önemli bir parçası olmaktan uzaktır. Son 4 yıldır milyonların eylemli olarak katıldığı önemli seçim mücadeleleri ve toplumsal mücadeleler, gösteriler vb. durmaksızın devam etmektedir. Barış mücadeleleri, kadın mücadeleleri, ekolojik mücadeleler, adalet ve özgürlük eylemleri ülkenin dört bir yanında gerçekleşmiş ve milyonlarca insanımız bu eylemlere katılmıştır. Devrimci güçlerin bütün bu mücadeleler bağlamında ne geliştirdiği ve toplumsallaştırdığı tek bir politika ne de gelişen mücadelelerde öncü bir rol oynama durumu söz konusudur. Devrimci siyasetin güçlü biçimde üretilmesi için devasa nesnel imkanlar ve büyük kitlesel mücadeleler neredeyse her yıl ortaya çıkmaktadır. Bırakalım bunlara güçlü biçimde müdahale etmeyi, bırakalım belirli bir politik tespit temelinde bu çelişki alanlarından birine veya birkaçına odaklanarak etkili bir çalışma yürütmeyi, sıradan katılımın ötesinde ortada devrimcilik yoktur. Devrimci güçlerin pratik çalışmaları da toplamda esasen belirli bir stratejik ve taktik pratik planlamanın eseri olarak görünmüyor. Devrimci yazında 6 ay, 1 yıl veya daha fazlası için somut bir hedef ve hazırlık perspektifi bulunmuyor. Devrimci hareketlerin yürüttüğü etkili ya da etkisiz orta vadeli tek bir bütünlüklü politik

pratik mücadele kampanyası neredeyse yoktur. Başlıca toplumsal çelişki eksenleri üzerinden bütünlüklü kampanyalar yürütme perspektifi artık neredeyse yoktur. En meşru toplumsal mücadele pratiklerinde bile devrimciler ya yoktur ya da dikkate alınmayacak ölçüde zayıf bir varlık göstermektedirler. Somut bir örnek olarak Flormar fabrikasında sendikalaşma nedeniyle işten atılan yüzü aşkın çoğu kadın işçilerdir bir direniş sürdürüyor. Bu kadın işçilerin çoğunluğu da devrimcilerin ve solun bir türlü ulaşamadığı dindar yoksul kesimden... Onlarla küçük bir noktadan da olsa bağ kurmak, anlamak ve kendimizi anlatmak için önemli bir fırsat... Flormar kamuoyu tavrına ürettiği kozmetik ürünleri nedeniyle oldukça hassas olarak bir işletme. Kitlelere tehşirden hızla etkilenecek bir firma. Flormar işçileriyle dayanışmanın onlarca farklı biçimi yaratılabilir, bu küçük mücadele büyük bir direniş zeminine dönüştürülebilir. Üstelik direniş büyük meşruiyet zeminine sahip. Ancak devrimci güçlerde bu direnişe bulunulan alanlarda katılmak, dayanışma faaliyetleri örgütlemek, bunu büyük bir kampanyaya dönüştürmek yönünde tek bir adım yok. Direniş alanı pek çok işçi, sendika, aydın, sanatçı, çeşitli sol liberal kurumlar tarafından sık sık ziyaret edilirken, devrimci güçlerin ziyaretleri dahi yok denecek düzeyde. Kısacası, ne stratejik ve taktik pratik planlama bağlamında, ne de gündelik, spontan, protestocu, parça başı pratikçilik bağlamında sınıf mücadelesinde az yada çok etki yaratan bir pratik devrimcilik kalmamıştır. Tekil ve protestocu faaliyetçilik bile olabilecek en az noktasına çekilmiştir. Bir dönem çok eleştirilen basın açıklamacılığı pratiği bile artık nadiren görülüyor. Parça başı politik-askeri nitelikteki eylemler ise çok daha nadir görülen bir pratiktir. Yaygın pratik kimi protesto eylemlerine ve kendi dışındaki burjuva yada sol liberal muhalif faaliyetlere günlük olarak katılmanın ötesine geçmiyor. Yapılan pek çok pratik artık işçi ve emekçi kitleleriyle buluşma kaygısının ötesinde, daralan örgüt ve kitle ilişkilerini ayakta tutmak, örgütün varlığını sürdürdürebildiğini göstermek için yapılıyor. Yani halka ve hayata bir müdahale olarak değil, esasta içe dönük bir faaliyet olarak geliyor. Devrimcilik halkın öz savunması ve devrimci politik-askeri güç ve pratik yaratma bağlamında da olabilecek en asgari düzeye gerilemiştir. Başarılı öz savunma eylemi yada politik-askeri eylem ancak bir kaç yılda bir, yani istisnai olarak gerçekleşebilmektedir. Sokak mücadelesinde devrimcilerin öncülük ettiği barikatlar ve sokak savaşlarıyla biçimlenen süreçler artık tarih

olmuştur. Yada çok istisnai durumlara dönüşmüştür. Devrimci mahalleler olarak bilinen semtlerde bile devlet destekli mafyacılar devrimcilere kafa tutmakta, hatta devrimcileri katlederek, kurumlara sürekli silahlı saldırılar düzenleyerek sindirip egemenlik kurabilmektedir. Bu saldırıların hesabı dahi sorulamamaktadır. Devrimci hareketler kendilerini mafyacı çetelerden koruyabilecek bir öz savunma gücü ve pratiğine dahi sahip değiller. Kırılarda özellikle Dersim sıkışan ve son yıllarda alınan darbelerle ağır bir tasfiye durumu yaşayan kır gerillası pratikleri ise son on yılda neredeyse hiç bir anlamlı pratik üretememiş, tersine kadro ve olanak tüketen bir zemine dönüşmüştür. Üstelik bu vahim tablo, Türkiye devrimci hareketinin Rojava devrimine katıldığı, orada ve medya savunma alanlarında askeri üsler ve karargahlar oluşturdukları, her türlü askeri eğitim ve tekniğe kavuştukları, kendilerini politik ve askeri olarak her açıdan eğitip, yenileyebilecekleri, hazırlayabilecekleri imkanlara tümüyle sahip oldukları koşullarda ortaya çıkmaktadır. Bu alanlarda varolan muazzam imkanlar ülkeye taşırılmadığı gibi, çok sınırlı ölçülerde ülkeye taşırıldığında ise düşman tarafından kısa sürede tasfiye edilmektedir. Dahası, bu imkanlar günümüz koşullarına uygun bir politik-askeri perspektif ve pratiğin yaratılması için değil, politik süreçlere denk güçlü vuruşlar için değil, sıradan bir askeri çalışmanın sürdürülmesi için kullanılmaktadır. Yani Rojava ve medya savunma alanlarının bulunduğu büyük askeri ve politik imkanlar bütünlüklü bir devrimci yenilenme perspektifi ile ele alınamadığında sadece sınırlı moral bir değere dönüşmekte, anlamlı bir politik-askeri güç yada öz savunma zemini yaratılmasına vesile olmamaktadır. Özellikle son beş yılın devrimci askeri pratiği bunun oldukça açık ifadesidir.

Öz savunma ve devrimci savaşın yürütülmesine ilişkin son on yıllarda ortaya çıkan teknolojik zorluklardan hareketle yapılan ve "hayatta kalmak için silahlı mücadeleyi ret teorileri" olarak tanımlayabileceğimiz teoriler ise aslında devrim fikrinden yüzgeri etmenin kılıflarıdır. Eğer "kılıcınız yoksa hiç birşeyiniz yoktur" tespiti doğruysa, zorluklar teferuattan ibarettir. Her silahın, her aracın anti'si vardır ve insan tarafından yaratılmış her engel başka insanlar tarafından aşılabılır.

Yeter ki, devrimci politik çizgi-devrimci askeri strateji-örgüt-kadro-yaratıcı taktik-teknik-kitle bağları zincirini doğru bir tarzda oluşturalım. Devrimciliği bu alanda daha önce de ürettik, bugün de üretebiliriz. Yeter ki, doğru bir yoğunlaşma ve yaratıcı bir çizgiyle

önümüzdeki engellere bakalım, kendimizi daha önceki mücadele deneyimlerimizden çıkmış kalıplarla bağlamayalım.

Devrimcilik kadrolaşma bağlamında da bitmiştir. 1992-3 sonrasında, Türkiye'de yeni dönemin devrimci tarzını yaratan, büyük devrimci sonuçlar ortaya çıkaran kadrolar, önderler, militanlar kuşağı ne yazık ki çıkmamıştır. Bütünlüklü bir devrimci yenilenmenin olmadığı koşullarda, dönemin kadrolarının ortaya çıkmasını beklemek sadece boş hayalcilik olabilir. Türkiye devrimci hareketinin son 25 yıldaki bini aşkın şehidine rağmen, büyük çıkışları örgütleyebilen kadro zemini yoktur. Devrimin toplumsal tabanının en ileri kesimleriyle buluşacak bütünlüklü bir paradigması ve pratiği olmayan bir devrimci hareketin kadro bağlamında da adeta kuruması kaçınılmazdır.

Nihayetinde böyle de olmuştur. Devrimci hareket 2001 krizinde sokağa dökülen milyonların, 2013 büyük Haziran direnişinin on milyonlarının, 2014 6-8 Ekim isyanının milyonlarının, sonrasında sokaklara çıkmış on milyonların çok küçük bir bölümüyle dahi örgütsel olarak ilişkilenebilmiştir.

Bırakalım örgütsel ilişkilenemeyi ve kadrolaşmayı, milyonların sokağa döküldüğü son beş yılda devrimci hareketlerin bayrakları altında sokağa çıkanların sayısı bile her yıl daha da azalmıştır. Bu noktada, son 2 yılın İstanbul 1 Mayıs'larına devrimci hareketlerin katılımına bakmak yeterlidir.

Diğer yandan, geçmiş dönemlerden gelen kadro birikiminin önemli bir bölümü de şu veya bu biçimde tasfiye olmuştur. Devrimci hareketlerin içinde oluşan her türlü geriliği ve çürümüş statükoları benimsemiş ve bu temelde kendini yaşatan, hareketleri ise adım adım tasfiyeye götüren bir "kadro" tipi de küçümsenemeyecek bir yaygınlığa ve etkiye sahip olmuştur.

Devrimcilik işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelenin öznesi haline getirilmesi ve örgütlenmesi bağlamında da bitmiştir. Bu durum herkesin en kolay biçimde gözlemleyebildiği olgulardan biridir. Bu yönlü, günden güne eriyen mevcut ilişkileri koruma çabasının ötesinde, yeni ve ileri zeminler yaratmaya dönük sistematik, çok yönlü, uzun erimli ve somut sonuçları gözlemlenebilen tek bir devrimci güç bulunmuyor. Somut olarak ele aldığımızda, ne işçi sınıfı mücadelelerinde ne öğrenci gençlik mücadelelerinde ne kadın mücadelelerinde ne ekolojik mücadelelerde ne ulusal demokratik mücadelelerde ne kültürel mücadelelerde anlamlı bir devrimci etki yaratan bir pratik, bir örgütsel ve kadrosal birikim yoktur. Kitlelerle güçlü ve etkili bir ilişkilenebilirlik yoktur.

Flormar direnişi örneği üzerinden devam edecek olursak, hem sendikalaşma hem de ekonomik, sosyal ve demokratik haklar bağlamında içinde geçmekte olduğumuz kriz sürecinde pek çok işyerinde işçi sınıfının direnişleri hızla mayalanmaya devam ediyor. İnşaat işçilerinin direnişleri, atanmayan yüzbinlerce öğretmenin direnişi, KHK'larla işten atılan akademisyenler, kamu emekçileri, işten atılmaları karşı direnişler vb... Bütün bu direnişler gelişirken işçi sınıfını devrimci çalışmaya kazanmaya dönük bir devrimci faaliyet yoktur. Sendikalardaki sınırlı devrimci etki dışında sahnede devrimcilik yoktur. Mahallelerin, öğrencilerin, işçilerin karşılıklı dayanışmasını örgütlemeye, bu mücadeleler içinde devrimci çalışmayı örgütlemeye dönük belirgin bir iz emare görülüyor. Flormar direnişinde olduğu üzere, ziyaret bile örgütlenmiyor. Bu noktada yaklaşık 30 yıl önce, 1987 ve 1989'da Flormarla kimi yanlarıyla benzeşen Migros grevlerini ve ayrıca 1986 Netaş grevini anmadan geçmemek gerekir. Devrimci hareketin henüz yeni toparlandığı süreçte yüzlerce genç devrimci bu direnişlerle dayanışma mücadeleleri içinde ilk sınıf mücadelesi deneyimlerini kazandılar. Devrimci örgütler tüm zayıflıklarına rağmen binlerce öğrenciyi, esnafı, mahalle halkını vb. grev alanlarına taşıdı. Daha büyük mücadeleler pek çok şeyin yanı sıra bu mücadeleler içinde mayalandı. Devrimci hareketi 1980'lerin ikinci yarısından, 1990'ların sert mücadelelerine bu mücadeleler, direnişler içinde yetişen genç kadro kuşağı taşıdı. Sınıf devrimciliği ve kitle mücadelesinin hayati rolüne ilişkin edebiyat sürekli biçimde tekrarlanmasına rağmen, devrimcilik bu alanda da pratik olarak bitmiştir.

Devrimcilik, devrimin güçlerini çeşitli birlik ve ittifak ilişkileri zemininde birleştirmek, birleşik devrimci güçler yaratmak bağlamında da önemli ölçüde bitmiştir. Devrimci güçler kendi aralarında pratik olarak işleyen devrimci birlikler yaratamıyorlar. HBDH bunun son örneğidir.

Oldukça olumlu bir zeminde geliştirilen HBDH ülkede somut bir karşılık üretememiştir. Açık ki, ülkede kendi varlığını sürdürmenin derdine düşmüş, asgari düzeyde bile devrimcilik üretemeyen örgütlerin, HBDH gibi ileri bir birlik düzeyini ülkede geliştirmesi mümkün olmadı. Şu anda en geniş demokratik, anti-faşist, anti-emperyalist birlik zemini olan HDP ve HDK'de bütün potansiyeli kucaklamaktan uzaktır ve giderek çatırdamaktadır. Daha da ötesi, devrimcilik üretemeyen devrimci hareketler giderek daralmakta, etkisizleşmekte ve çıkış yolu üretemediği her durumda

bölünmeler yaşamaktadır. Son birkaç yıl içinde çoğu devrimci hareket, yurtsever yapılar, sol parti ve çevreler ya bölünme yaşamış ya da küçümsenmeyecek kopuşlar nedeniyle zaten zayıf olan yapıları daha da zayıflamıştır. Devrimin nesnel imkanları büyürken devrimci örgütler küçülmekte, devrimciler azalmakta ve parçalanmaktadır. Birliği ve ittifak ilişkilerini yani devrimciliğin çok önemli bir boyutunu üretmenin giderek daha da uzağına düşülmüştür.

Yukarıda çok kabaca, genel hatlarıyla ortaya koyduğumuz gerçeklik aslında deyim yerindeyse buz dağının görünür kısmıdır. Ayrıntılara inildiğinde durum daha da vahimdir.

Hatırlatmakta fayda var; biten salt öncü devrimcilik değildir. Devrimciliğin daha alt biçim ve düzeyleri de bitmiştir yada kayda değer düzeyde değildir.

Ve yine bir kez daha hatırlatmakta fayda var; bu yeni bir durum değildir. Devrimci hareketlerimizin içinden çıktığı 1945-90 arası dönemin devrimciliği Türkiye özgülünde 1995-6'ya gelindiğinde bitmişti. Bugün varılan nokta, geride kalan devrimcilik çabalarının önemli ölçüde tasfiye olmasıdır.

E- Devrimciliğin bittiği iddiası aslında devrimcilerin büyük bir bölümünün iddiasıdır

Devrimci hareketlerin kendi gerçeklerinin negatif yanları vurgulandığında, yaygın klasik refleks bunu kaba savunmacılıkla karşılama, kimi zaman bunu bir saldırı yada hakaret olarak görmedir. Eleştiride kimi yanlışlar, hatalar, abartılar olması ya da eleştirenin de aynı hatalarla malul olması hemen eleştirileri boşa düşürecek bir karşı saldırının zemini haline getirilir. Hele ki, devrimcilik bitti dediğimizde bu tespitte şehitler üzerinden duygusal yaklaşanlardan tutalım, akla gelebilecek her türlü boşa düşürücü politik ve psikolojik vb. temalı saldırıları beklemek gerekir. Hiç kuşkusuz bunlar üzerinde duracak değiliz. Sadece tespitlerimizi açmakla ve bunlarla ilgili olası kimi sorulara yanıt oluşturmakla yetineceğiz.

Öncelikle "devrimciler ve devrimci örgütler var, devrimcilik yok" tespitinin vurguladığı oldukça absürd olan gerçeklik durumunun ilk elde akla getirebileceği soruları yanıtlamakla başlayalım.

Devrimciler ve devrimci örgütler olmasına rağmen devrimcilik nasıl olmaz? Yada devrimcilik yoksa devrimciler ve devrimci örgütlerin devrimciliğinden nasıl söz edilebilir?

- "Devrimci öncülük yok", devrimcilik yok demektir... Her fırsatta devrimciler ve devrimci örgütler tarafından şu veya bu söylemle tekrarlanan; "devrimci öncülük yok" tespiti aslında devrimciliğin olmadığına en açık biçimde ifade edilmesidir. Çünkü devrimcilik esas olarak bir devrimci öncülük sorunudur. (Hiç kuşkusuz, devrimcilik, salt öncülük yapabilmeye daraltılamaz. Fakat devrimcilik esas olarak bir öncülük pratiğidir. Devrimcilik ve öncülük kavramları birbirinden ayrı düşünülemez. Öncü nitelik taşımayan pratikler, ancak öncü devrimci pratikleri tamamladıkları, onlarla bütünleştikleri ölçüde devrimci nitelik taşıyabilirler.

Genel devrimci faaliyet açısından böyle bir katmanlaşmadan söz edilebilir.) Yapılan tespitlerde öncülükten söz edilmesi, sanki öncü nitelik taşımasa da bir devrimcilik yapıldığı imasını taşımakta ve bu devrimcilik "ortalama solculuk/ devrimcilik", "sıradan devrimcilik" vb. gibi ne anlama geldiği pek belli olmayan ifadelerle tanımlanmaktadır. Ayrıca kimse bu sıradan/ortalama solculuk ya da devrimcilik niteliğini üzerine alınmak da istememektedir. Çünkü yapıldığı söylenen bu devrimcilik türü esas olarak imalı biçimde devrimcilik olarak görülmemektedir. Bir tür devrimcilikten kaçışın, devrimcilik iddiasını yitirişin dışı vurumu olarak ele alınmaktadır.

Bu tespitleri yapan devrimci hareketlerin her biri en az yirmi beş, otuz, kırk, hatta elli yıldır varolan ve hepsi en ateşlisinden öncülük iddiasına sahip olan hareketlerdir. Stratejik belgelerinde hepsi kendini "proletaryanın öncü partisi/örgütü" olarak tanımlayan bu hareketler, ülkedeki toplumsal mücadeleler söz konusu olduğunda on yıllardır bu iddialarını unutarak, adeta örgütsüz ve çaresiz halk yığınları gibi "devrimci öncülük yok" tespitini yıllardır yapıyorlar. Onlarca yıllık devrimci hareketler veya kişiler açısından "devrimci öncülük yok" tespiti yapıyor olmak, hem de yıllardır yapıyor olmak, "biz öncü değiliz, öncülük yapacak duruşa sahip değiliz, devrimciliğin hakkını veremiyoruz" demektir. İşin tuhaf tarafı; hala herkes "proletaryanın öncü partisi/örgütü" olmaya devam ediyor. Sonuç olarak, devrimci öncülük yok tespiti, utangaç ya da üstü örtük biçimde devrimcilik yapılmadığının, devrimciliğin olmadığına genel olarak kabulü anlamına gelmektedir. Biz burada devrimcilik yok derken, sadece bu genel kabulü açık ve net biçimde ifade etmiş oluyoruz.

Bir başka deyişle aslında "kral çıplak" diyoruz.

- Devrim ve sosyalizm için mücadele iradesi ve dire-

nişçilik devrimcilerin ve örgütlerinin varlığını ortaya koyuyor!

Eğer devrimcilik yoksa, devrimcilik üretilemiyorsa devrimcilerin ve devrimci örgütlerin varlığından nasıl söz edebiliriz sorusuna gelelim.

Türkiye'de devrimcilerin ve devrimci örgütlerin varlığı, küçümsenemeyecek bir bölümü sahici bir devrimcilikle biçimlenmiş en az 50 yıllık bir tarihe dayanıyor. (50 yılı yakın tarihten ifade ediyoruz. Yoksa bu tarih TKP'nin 1920'deki kuruluşuna ve hatta daha öncesine kadar uzanır.)

Devrimciler ve devrimci örgütler her ne kadar oldukça azalmış olsalar da (hiç kuşkusuz içlerindeki küçümsenemeyecek miktardaki tasfiyeciler, çürütücü unsurlara rağmen) 50 yıldır kendi devrim ve sosyalizm paradigmalarına bağlılıklarını sürdürüyorlar. (Bu paradigmaların bugün önemli ölçüde işlevsizleşmiş olması, onların çekirdek düzeyinde devrimci karaktere sahip oldukları ve en azından geride bıraktığımız tarihsel süreçte önemli bir devrimci rol oynadıkları gerçeğini ortadan kaldırmaz.) Samimiyet ve bu noktadaki irade kendini hala sürmekte olan direnişçilikle, mücadeleye azmiyle ortaya koymaktadır. Sadece İstanbul, Dersim ve Rojava'da son bir yıl içinde verilen onlarca şehidimiz, yüzlerce gözaltı ve tutuklama ve bunlara rağmen ısrarla yürütülen çalışma bunun açık ifadesidir. Bu faaliyetler, nicelik olarak sürekli zayıflamaktadır. Nitelik olarak ise toplumsal mücadelede devrimci bir rol oynamaktan uzak kendi varoluşunu korumaya dönük bir direnişçiliğe dönüşmüştür. Buna rağmen devrimci savaşırlık iradesinin ve devrimci bir rol oynamaya dönük güçlü bir arzu ve çabanın ifadeleridirler. Devrimcilik üretmeye dönük ısrar ve direnişçilik, Türkiye devrimci hareketinin en temel tarihsel özellikleri olarak varlığını sürdürüyor. Bu noktadan hareketle, Türkiye'de devrimcilerin ve devrimci örgütlerin varlığından söz etmek mümkündür ve doğrudur.

F- Çıksız değiliz; devrimciliği yeniden var edeceğiz!

Bugün yaşadığımız devrimcilik krizi esas olarak hala sürdürmeye çalıştığımız ama sürmesi mümkün olmayan, yada sürdürmek istemesek de aşamadığımız 1945-90 dönemi devrimciliğinin krizidir. 1945-90 devrimciliği kendi tarihsel sahnesinde büyük devrimci roller oynamıştır. Ve büyük yetmezliklerde göstermiştir. Fakat o tarihsel sahne artık ortadan kalkmıştır. O dönemin devrimciliği günümüzün yeni koşullarında devrimcilik üretemez. Yaşanan tüm pratik bunun apaçık ifadesidir.

"Hiç bir sorun onu yaratan bilinç seviyesiyle çözülemez." Bütün sorunlara ve çözüm yollarına bakışta temel hareket noktalarımızdan biri bu tespit olmak zorundadır.

Çıkış noktası; yeni bir bilinç ve pratik seviyesi yaratmaktır.

Birincisi, 1990 sonrası dünyada ve ülkede yeni bir tarihsel sürecin, insanlık durumunun ortaya çıktığını bütün boyutlarıyla görmek ve devrimci eleştiri temelinde ortaya koymaktır.

İkincisi, devrimin örgütlenmesini aktüel bir sorun olarak gören bir perspektifle ideolojik, politik, örgütsel, askeri, kültürel, sosyal vd. bütün alanlarda bütünlüklü bir devrimci yenilenme, bir yeniden kuruluş süreci geliştirmektir. Bugün tüm devrimci güçler açısından devrimcilik krizi hangi kavramlarla ifade edilirse edilsin çok açık bir olgudur. Öte yandan, bütünlüklü bir devrimci yenilenme perspektifinin tüm devrimci saflarda az yada çok karşılık bulmasının zemini her zamankinden daha fazla vardır. Türkiye devrimci hareketinin bugünkü tablosunun farkında olan ve bunun acısını yaşayan tüm devrimciler, [ister devrimci hareketlerin saflarında bulunsunlar, ister örgütsüz olsunlar] artık tutuk davranmamalı, oluşmuş statükolar karşısında daha cesur adımlar atmalıdırlar. Bu tablodan menmun olan, yada menmun olmasa bile adeta bir kadermişcesine kabullenen bir devrimci, devrimci niteliğinin de uzun süre devam edemeyeceği daha vahim koşulların hızla geliştiğini artık anlamalıdır.

Hiç kuşkusuz bu hiç kolay değildir. Her bir devrimci örgütün bir yandan kendi kanalından devrimci yenilenmeyi üretmesi, diğer yandan yanı başında duran diğer devrimci güçlerle bu çabasını ortaklaştırması hızlı ve büyük bir devrimci yenilme sürecinin ve büyük bir devrimciliğin çok güçlü üretilmesini sağlayacaktır. Bunun için gerekli olan bilinç, cüret ve irade Türkiye devrimci hareketimizde hala var olan devrimci ateşin alevlerinde, korlarında mevcuttur.

(*) Bu çalışma ilk olarak Komün Dergi'nin 2019 Ocak-Şubat-Mart tarihli 1. sayısında yayımlandı.

[1] Bu tanımlama eksik ve yetersiz görülebilir. Daha bütünlüklü, kapsamlı ve açıklayıcı bir tanımlama yapılabilir. Fakat bu tanımlama bu haliyle de konumuz bağlamında meramımızı anlatmaya yeterlidir.

FAŞİZMİ YENE BİLİRİZ! (*)

"AKP zorda", "Tayyip zorda", "dünya sıkıştırıyor", "ülkede diktatörlüğe karşı öfke büyüyor", "zulüm ile abad edenin" ... Muhafif medyada, günlük sohbetlerde o denli çok karşılaşıyoruz ki, bu söylemlerle, bu tespitlerle, artık bir tür ezber oldu. Hepsi doğru, ama hepsi aynı zamanda eksik.

Asıl soru, asıl tartışılması gereken şudur; AKP faşizmini yenebilir miyiz? ve daha da önemlisi kim, hangi güçlerle, hangi politik strateji ve taktikler temelinde yenecek/yenebilir?

Bu sorulara açık ve net yanıtlar vermeden ve daha da önemlisi bu yanıtlara uygun bir pratik geliştirmeden faşizmi yenmede tek bir adım atılamayacağı açıktır. Tüm toplumsal mücadeleler tarihi halk güçlerinin faşizmi yendiği örneklerle doludur. Ve aynı zamanda faşizmin yendiği ve ağır yıkımlara yol açtığı örneklerde söz konusudur. Daha somut olarak, yarım yüzyıla yaklaşan Türkiye devrimci hareketinin 71 Atılımıyla başlayan dönemi var.

71'den bu yana tüm mücadele tarihimiz aynı zamanda bir yanıla anti-faşist mücadele tarihi olarak biçimlenmiştir. Anti-faşist mücadelede önemli başarılarımız ve yenilgilerimiz var.

Kısacası faşizmle mücadele tarihi başarılar kadar, başarısızlıklarla da doludur. Her ikisindedir öğrenmek ve sorularımıza yanıt vermek gerekiyor.

TOPLUMSAL DİNAMİKLERİN HAREKET YÖNÜ...

Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalist sisteminin tam bir kaos yaşadığı artık kimse için sır değil. AKP faşizmi aracılığıyla TC'yi ve bağımlı kapitalist sistemi restore etme projesi tam anlamıyla elde patlamıştır. ABD emperyalizmi tarafından adeta dört başı mamur bir proje olarak piyasaya sürülen BOP ve İlimli İslam projesinin Ortadoğu gerçeklerine çarparak paramparça olmasıyla birlikte, projenin baş aktörlerinden olan TC ve AKP'de bu paramparça oluşum anaforuna kapılmıştır.

Ortadoğu'nun çalkantılı sularında 2011'den 2013'e değin su almaya başlayan AKP gemisi, 2013 Büyük Haziran direnişiyle karaya oturmuştur. AKP faşizminin 2013'lere değin yaydığı "ileri demokrasi"li büyük emperyal "Yeni Türkiye" hayali artık tüm nesnel dayanaklarını yitirmiş ve tuzla buz olmuştur. Geride kalan sadece giderek erimekte olan mevcut toplumsal tabanını koruma çabası, bunun için ülkenin yandaş tekeli burjuvazi eliyle yağmalanması, tüm muhalefetin çıplak zor yoluyla imha edilmesine dönük saldırganlıktır. Her türden çürümenin örgütlenmesi ve kurumlaştırılmasıdır. "Allahın lütfu" dediği darbe sonrası uygulanmaya konulan OHAL devlet eliyle açık faşist terörün ifadesi olurken, Osmanlı Ocakları, SADAT, Alperenler, mafya çeteleri vb eliyle de sivil faşist terör dizginsiz biçimde devreye sokulmuştur. Şunu açık ve net biçimde tespit etmek gerekiyor; AKP faşizmi toplumsal muhalefeti yenemiyor. Ortaya çıkan tablo bildik, en klasik anlamıyla bile devrimci durumun (milli krizin) tüm unsurlarının en derin haliyle mevcut olduğunu gösteriyor. Türkiye'nin toplumsal olarak tam ortadan yarıldığını gösteriyor. Düzenin çivilerinin her alanda çıktığını gösteriyor. Ve şu yüzde 50 meselesinde bizim yüzde 50'miz onlarınkinden çok ama çok daha güçlüdür. Neden mi? Bizim yüzde 50'mizin

arkasında 1 milyonluk ordu, 300 binlik polis gücü, yüzbinlerce MİT'ci bitci, ajan şebekesi yok...

Bütün bu haşarat güçleri bizim yüzde 50'mizin karşısında... Bizim yüzde 50'miz buna rağmen direnmiyor, yaşamından, özgürlüğünden, işinden, aşından, evinden ediliyor ama direnmiyor. Dağınık ve örgütsüz direnmiyor. Daha da ötesi, büyük faşist terör nedeniyle şu veya bu düzeyde korku ve sinmişlikle sakatlanmış durumda. Ancak herşeye karşın, AKP faşizmine karşı direniş sürüyor.

Direnme potansiyelleri, dinamikleri sürüyor. Şimdi kim daha güçlü, kim daha dirençli sorusunu tekrar soralım; bizim 50'miz değil mi? Uluslararası güçlü dayanaklarını yitiren, ülke içinde de toplumsal arka planı zayıflayan AKP

mayacaktır. Büyük kıyım dalgalarını bağrında taşıyabileceği gibi, küçük ve orta ölçekli sindirme ve terör saldırıları ve bunların içiçe geçtiği süreçler biçiminde de olabilecektir. AKP faşizmi toplumsal muhalefeti tek seferde büyük bir kıyım ile ezme gücüne hem sahip olmadığını biliyor, hem de bunun ülke içindeki ve uluslararası alandaki sonuçlarını tam olarak kestiremiyor. Bu nedenle daha uzun bir zaman yayılan adım adım gelişen bir çatışma ve direniş süreci durmaktadır önümüzde. 2013'den bu yana tüm süreç, AKP faşizmi açısından kelimenin gerçek anlamıyla bir ölüm kalım savaşı olarak biçimleniyor. Sistemin tüm normallerine elveda denilmiştir. Artık sürmekte olan "olmak yada olmamak" ikilemi bağlamındaki bir mücadeledir.

HALK GÜÇLERİ

Halk güçlerinin durumu da aslında ölüm kalım mücadelesi bağlamında AKP'nin durumundan farklı değildir.

Bizim yüzde 50'nin büyük bir bölümünün kendini "sol" olarak tanımladığı da açıktır. Bir bölümü ise gerici, hatta faşist siyasal yapıların güdümündedir, yada liberal vb.dir. Yani AKP faşizmine karşısında duran kitle siyasal olarak esasta oldukça amorf, heterojen bir kitledir. Bu kitle içinde güçlü direnme dinamikleri taşıyan kesimler esas olarak HDP ve CHP'nin arkasında saflaşmış durumda. Kısmende Türkiye devrimci hareketiyle bağlantılıdır. CHP, gerici bir düzen partisi olarak ikili oynamaktadır. Esas olarak AKP tarafından tarumar edilmiş, artık olmayan "eski düzen"i, "eski rejim"i savunma ya da restore etme çabası içindedir. "Eski düzen/rejim" ile AKP'nin kurmaya çalıştığı "yeni düzen/rejim" in ortak gerici paydalarından (en başta Kürt düşmanlığı, gerici faşist devlet yapılanması vb.) ötürü AKP ile en kritik adımlarda ortaklaşmaktadır.

CHP'nin restore edebileceği bir eski düzen/rejim artık yoktur. CHP, bayağılaşmış burjuva demokratik söylemleri eğik bükerek ve esasta da yüzünü sağ'a dönerek Türkiye kapitalist sistemini kurtarmaya çalışmaktadır. CHP yüzünü soluna dönmemektedir, dönememez. Dönememektedir çünkü; tabanındaki emekçi sol, demokratik güçlerin, kendi solundaki güçlerin politik etki alanına girmesinden korkmaktadır. CHP'nin aktüel hedefi, güçlü bir anti-faşist hareketin örgütlenerek AKP faşizminin halkın direnişiyle yenilgiye uğratılması değil, AKP faşizminin şiddetinin çizdiği sınırlar içinde geliştireceği sınırlı politik hamlelerle 2019'da başkanlık seçimlerini kazanmaktır. AKP faşizminin çizdiği sınırlar içinde bir muhalefet örgütlenemeyeceği gerçeği bir yana, AKP'nin herhangi bir seçim yoluyla gönderilmesi gibi bir olasılıkta yoktur.

HDP'nin hem Kürt ulusal özgürlük hareketiyle, hem de Türkiye devrimci hareketiyle güçlü bağları onu AKP faşizminin başlıca hedefi haline getirmiştir. Eşbaşkanları, milletvekilleri, binlerce yöneticisi tutsak alınmıştır. Daha da önemlisi, AKP faşizminin çıplak faşist zor yöntemleriyle açıktan saldırıya geçtiği koşullarda, HDP'nin sistemin artık olmayan "normal" araçlarıyla siyaset yapmaya çalışması, değişen koşullara uygun yeni bir siyaset tarzı geliştirememesi söz konusudur.

Yaşanan dar protesto eylemlerine sıkışmadır. HDP bağlantılı olarak ele alabileceğimiz, DTK, HDK, DBP ve bağlantılı tüm demokratik kitle örgütlerinin durumu da kabaca benzerdir.

Kürdistan ulusal özgürlük hareketi, - HDP'nin, DBP ve DTK'nın gerilemesi-

faşizminin artık bildik seçim/sandık sonuçlarıyla yani burjuva demokrasinin sahte araçlarıyla gönderilemeyeceği 2015 7 Haziran, 3 Kasım ve 2017 referandumuyla artık apaçık görülmüştür. AKP lehine olmayan hiç bir seçim sonucunu kabul etmeyecektir. Hırsızlıkla, faşist terörle bu sonuçları manipüle edecektir. AKP'nin önündeki yegane yol faşist terörle toplumsal muhalefeti ezme yoludur. Bütün planlamaları, bütün örgütlenmeleri buna dönüktür. Önümüzdeki dönem kesin ve sert biçimde silahların eleştirisinin egemen olacağı bir dönem olacaktır. Dönem faşist terör ve halkın öz savunması, devrimci şiddeti arasındaki kapışmanın sonuçlarıyla belirlenecektir. Faşist terör tek yönlü ve tek biçimli ol-

yle Kuzey Kürdistan'da kitlesel mücadele bağlamında ciddi bir ivme kaybı söz konusu olsa da, – gerillanın geliştirdiği güçlü hamlelerle ve Rojava devrim süreciyle mücadeleyi dengelemeye çalışmaktadır.

Halk güçlerinin durumu bağlamında en vahim tablo Türkiye devrimci hareketine aittir. TDH, bugün pratik devrimcilikten önemli ölçüde kopmuştur. AKP faşizmine karşı aktüel olarak etkili olabilecek herhangi bir mücadele programı ortaya koymuş, bunun çok yönlü mücadelesini veren tek bir devrimci hareket bulunmamaktadır. Birkaç yıl öncesine değin, sürekli eleştiri konusu olan protestocu, küçük eylemlere (basın açıklaması, oturma eylemleri vb.) boğulma durumu bile artık neredeyse tarihe karışmıştır. Militan devrimcilikte ise kimi örgütlerin çabalarına rağmen, istisnai eylemlilikler hariç herhangi bir mücadele söz konusu değildir.

AKP faşizmine karşı mücadelede kabaca tablo budur. Peki örgütlü halk muhalefeti güçleri bu durumdayken, AKP faşizmi muhalif demokratik halk muhalefetini oluşturan geniş halk kesimlerini nasıl oluyorda durduramıyor? Nasıl oluyorda, tüm korkuya, sinmişliğe karşın milyonlar, yüzbinler, onbinler değişik muhalif eylemler zemininde bir araya gelebiliyor?

Halk Direnişinin Temel Dinamiği: Ortak Direniş Kimliği ve Aidiyeti

Evet, milyonlarla ifadesini bulan büyük bir emekçi halk kitlesi direniş ve mücadele azmi taşıyor. Korkuyor, kimi zaman sınıyor fakat vazgeçmiyor. AKP faşizmine karşı durmak, demokratik haklar için mücadele etmek, direnmek artık sayısı on milyonları bulan büyük bir emekçi kitle açısından ortak bir aidiyet, ortak bir kimlik haline geliyor. İlk olarak Büyük Haziran İsyanında görülen bu ortak aidiyet/kimlik, en son Adalet yürüyüşünde bir kez daha belirgin biçimde ortaya çıktı. Bu ortak direniş aidiyeti ve kimliği herhangi bir örgüte/partiye bağlılık temelinde, yada örgütlerin/partilerin istemiyle değil, kendiliğinden birlikte mücadele ve ortak eylemler içinde ortaya çıkmış bir aidiyet ve kimlik. Kürt düşmanlığının etkisi ortak eylemlerde buluşulduğunda ancak çok sınırlı olabiliyor.

Bu aidiyetin/kimliğin oluşmasında belirleyici faktör Haziran İsyanıdır. Ve bu büyük halk güçleri/kitleleri siyasal iç güdüleriyle, AKP faşizmini yenemedikleri takdirde yaşama, varlığını sürdürme şansına sahip olmadığını biliyor. Haziran direnişiyle de faşizm karşısında bir güç olarak dikilebileceklerini gördüler. Ancak bu kitle henüz AKP faşizmini yenebileceğinden emin değil. Güçlü bir örgütlülüğe ve öncülüğe sahip olmadığı için gücünün büyüklüğünü, yapabileceklerinin

çapını henüz göremiyor, kestiremiyor. Daha çok muhalefet olma psikolojisine ve duruşuna sahip. Küçümsenemeyecek bir bölümü, AKP faşizminin emperyalist ülkelerle yaşadığı sorunlar üzerinden çözülebileceği fikrine şu veya bu düzeyde sahip. Kısacası, açık ve net bir gelecek perspektifi ne hedefler bağlamında, ne de zafere ulaşma konusunda yok. Bu noktada, madalyonun diğer yüzü şudur; AKP faşizmi toplumsal yaşamına tümüne doğru hızla yayılan bir terör kampanyası yürütüyor. Bu durum, faşist saldırıların çapına bağlı olarak, büyük kitle dinamizminin hızla ve büyük çaplı darbeler alınmasına veya yavaş, tedrici biçimde kemirilip zayıflamasına neden olabilir/olacaktır.

Şimdi bu değerlendirmelerin ardından bir kez daha sormak gerekiyor.

FAŞİZMİ YENEİLİR MİYİZ?

**Ve cevabımız açıktır;
EVET, FAŞİZMİ YENEİLİRİZ!**

Bu yanıt salt devrimciliğe iman etmekten, ilk elde ortaya çıkan bir devrimci refleksten kaynaklanmıyor. Yada devrimciysen tabii ki yenebiliriz diyeceksin gibi düz bir ezberden de değil...

Halk güçlerinin faşizmi yendiği pek çok örnek bize apaçık biçimde faşizmin halkın direnişiyle yenilebildiğini gösteriyor. Demek ki, faşizmi yenebiliriz demek salt bir basit devrimci ezber değildir. Öncelikle şunu tespit etmek gerekiyor; bir kapitalist toplum ve devlet iç ve dış çelişkileri ne denli yoğun ve keskin olursa olsun kendiliğinden yıkılmaz. Bırakalım kendiliğinden yıkılmayı, birleşik bir devrimci, demokratik halk direnişi ve örgütlenmeleri olmadan, bunun savunmasını yapacak, faşist teröre karşı güçlü biçimde halkın devrimci, demokratik şiddetini örgütleyen ve yayan öncü güçler olmadan asla yıkılamaz. Bu bağlamda, AKP faşizmi ne denli zorda olursa olsun, kendiliğinden yıkılıp gitmeyecektir. Vurmazsan devrilmeyecektir. Vurmazsan, hem de sıkı biçimde vurmazsan toplumsal yaşamı çürütmeye, faşist terörle sindirmeye ve bu çürümüşlük ve sinmişliğin karanlık dehlizlerinde hayatta kalmaya devam edecektir. Çürüme, kriz ve sinmişlik onun yaşam enerjisini sağlamaktadır. Vurmak, hem de yıkıp yeniyi kurmak için çok güçlü vurmak bugünkü koşullarda neyi

ifade ediyor?

Önümüzde duran mücadele sürecinin birincisi, tek veya birkaç hamlelik bir süreç değil, uzun ve çok yönlü direngen, sert bir mücadele pratiği olacağı ve tüm halk güçlerinin en darından, en genişine değin uzanan birliğini sağlamak için yürütülecek faaliyetlerle biçimleneceğini gösteriyor

Ortak Direniş Aidiyeti/Kimliğinin Üç Yatağı; Ortak Eylem, Ortak Hedefler, Ortak Örgütlülük

Birincil olarak, herşeyden önce, bu uzun ve sert mücadelenin birincil, en temel toplumsal dinamiği olan ortak direniş aidiyeti/kimliğini mutlaka ama mutlaka korumak ve derinlik kazandırmak gerekiyor. Daha somut olarak ifade edecek olursak; milyonları bir araya getiren ana unsur eylemdir.

Direniş eylemi birleştirmekte, ortak bir ruh, ortak bir kimlik ve aidiyet yaratmaktadır. Şu veya bu partinin başlangıcı yapmasını çok sorun etmeden, ortaya konulan talebin, hedefin yetersiz olmasını çok sorun etmeden, faşizmi geriletken, ortak mücadele ve eylem duygusunu üreten, geliştiren her eylemin içinde yer almak, onu büyütme gerekiyor.

İkinci olarak, milyonların ortak direniş kimliğini, aidiyet duygusunun üretildiği birincil zemin eylemse, madalyonun diğer yüzü AKP karşıtlığıdır. Yani milyonları bir araya getiren programatik, politik temel hedef esas olarak bir şeyi kurmak/inşa etmek değil, düşman olarak gördüğü bir şeyi, AKP faşizmini yıkmaktır. Demokrasi, adalet ve özgürlük talepleri de güçlüdür. Fakat bu talepler somut bir demokratik programa dönüşmediği için, herkes için ayrı bir anlam taşımakta ve zayıf bir içeriğe sahip bulunmaktadır. Demek ki şu anda ana halka AKP faşizmini yıkmaktır... Ve bunu asla küçümsememek gerekiyor, bu önemlidir, milyonları bir araya getirmekte ve dövüştürmektedir.

Zayıf ve bulanık içerikle ifade edilen demokrasi, adalet ve özgürlük kavramları da, tüm zayıflıklarına rağmen çok önemlidir. AKP faşizmine karşıtlıktan sonraki ikinci birleştirici hattı ve direnişin asıl programatığını bu üç kavram yani **DEMOKRASİ, ADALET VE ÖZGÜRLÜK** üzerine kurabiliriz. Bunların içeriğini halk demokrasisi ve devrimci sosyalist perspektif temelinde doldurmak ve ortak payda haline getirmek ancak uzun ve pratik mücadele içinde mümkün olan birşeydir. Her türlü slogancı dayatmacılıktan uzak biçimde bu demokrasi, adalet ve özgürlük taleplerinin/kavramlarının milyonların eylemlerinin yerleşik, temel ve vazgeçilmez talepleri, sloganları haline getirilmesi devrimci, demokratik hareketlerin temel görevi olmak zorundadır.

"Demokrasi, ama benim için, özgürlük ama benim için, adalet ama benim için...", "Kürde olmaz, Aleviye olur ama şu kadar, ama laiklerde çok kemalist, vb...". Bunun tek bir panzehiri var. O da, "kendin için istediğini, başkası için de isteyeceksin" anlayışını, bu basit, yalın yaklaşımı her yerde ve sürekli biçimde öne çıkarmaktır. Yani "sadece bana değil, herkese!..". Demokrasi Herkese, Özgürlük Herkese, Adalet Herkese!.. Kimsenin kolayca ret edemeyeceği bu noktadan başlayarak, gerici ve dağıtıcı ve sadece AKP'nin işine yarayan söylemlerin, yaklaşımların önüne güçlü bir barikat kurabiliriz.

Demek ki, bugün milyonların temel ve birleştirici sloganı;

"HERKESE ÖZGÜRLÜK, DEMOKRASİ VE ADALET" tir.

Üçüncü olarak, milyonların direnişinin belki en zayıf noktası örgütlülüğü; onu birleştiren ne tabanda, ne tavanda ortak bir örgütlülük ne yazık ki yok. Büyük Haziran İsyanında ortaya çıkan forum ve diğer örgütlülükler ne o zaman, ne de sonrasında yaygınlık kazanamadı, ortak bir formata kavuşamadı. Yine de bunlar birer kazanım. Direniş güçleri her harekete geçtiklerinde forum ve inisiyatifleri de bir biçimde kurmaya çalışıyorlar. Demek ki, elde var bir demek gerekiyor. Yukarıdan bir birlik ve cepheleşme pratiği, özellikle CHP'nin siyasal duruşu nedeniyle en azından şimdilik oldukça güç görünüyor. Öyleyse, tavanda birlik konusundaki çabalar önemsizleştirilmeden, esas olarak tabanda birliği sağlamaya dönük bir politika geliştirmek zorunludur. Tabanda birliği sağlamakta hiç de kolay değildir. Birlikte mücadele imkanının çıktığı her somut durumda, kimi zaman sadece o eylemle sınırlı, mümkünse daha uzun süreli ve/veya kalıcı mücadele örgütleri oluşturmak temel hedeflerden biri olmak zorunda. Bu noktada, tüm deneyimler gösteriyor ki, hayati nokta, tabanın söz, karar ve inisiyatifini esas almak ve pratiği, somut iş yapmayı öne çıkarmaktır. Sadece bir mitingde bir araya geliş, bir mahalle inisiyatifinde yan yana durmak değil, süreklileşmiş sokak yazılamaları için, onlarca pankartı asmak için, okullardaki faşist terörü kırmak için, bir arsayı çocuk parkına çevirmek için, daha pek çok şey için sürekli biçimde inisiyatifler oluşturmak, basit örgütlenmeler yaratmak!.. Milyonların direniş eylemleri içinde yer alanlar ancak bu yoldan daha büyük ve daha güçlü örgütler yaratmak için özgüvene kavuşacak, birbirine güvenmeyi ve ortak iş yapma becerisini kazanacaktır. AKP faşizmine karşı milyonların direniş mücadelesi-

nin büyüyeceği üç ana kanal bunlardır. Her üçünde de sağlam ve mücadele içinde oluşmuş zeminler bulunmaktadır. AKP faşizmine karşı kazanmanın nesnel ve öznel dinamikleri bu zeminde mevcuttur.

ÖNCÜ GÜÇLER - ÖNCÜ DİNAMIĞI

Öncülük Ya da Devrimci Öncülük; Yıllardır Aranan Büyük Muamma Öncülük, her yıkma ve kurma işinin olmazsa olmazıdır. Her toplumsal mücadele, hele ki, büyük toplumsal mücadeleler mutlaka bir önderlik tarzıyla yürür. Devrimci öncülük yoksa, kaçınılmaz biçimde onun yerini sistem içi bir önderlik/öncülük tarzı alır. Yada hareket anlamlı hiçbir öncülük üretmeden kısa sürede paralize olur, dağılır. Devrimci öncülük olmadan hiçbir halk hareketi, milyonların hiç bir direnişi nihai kurtuluş hedefine bağlanamaz, uzun vadeli büyük kazanımlar elde edemez. AKP faşizmine karşı Büyük Haziran İsyanı ile kendini dışavuran büyük halk hareketi/direnişi bu gerçeklikle yakıcı biçimde yüzyüzedir.

Peki nedir devrimci öncülük?

Devrimci öncülük, belirli bir tarihsel anda/süreçte/dönemde varolan toplumsal çelişkileri devrim hedefi doğrultusunda işleyebilen, bu çelişkilerin öznesi olan işçileri, yoksulları, tüm ezilenleri birleştiren, politikalarıyla, pratiğiyle onları yönlendiren, eylemiyle, söylemiyle, örgütüyle halk güçlerinin önünü açan somut pratik etkinlik tarzıdır. Devrimci öncülük esas olarak en kristalize haliyle devrimci sosyalist partide cisimleşir. Belirli tarihsel uğraklarda ise devrimci güçlerin birlikte oluşturdukları ortak öncü örgütlerde (cephe, inisiyatif, vb...) somutlaşır. Türkiye'de devrimci öncülük iddiasının en güçlü biçimde ileri sürüldüğü ve pratikleştirilmeye çalışıldığı dönem 71 devrimci atılımıyla başlayan ve 12 faşist darbesiyle sona eren kısa dönemdir. 12 eylül darbesinden günümüze değin geçen 37 yıllık süreç, devrimci öncülük iddiasının söylem düzeyini aşamadığı, pratikleşmesinin daima çok sınırlı düzeylerde kaldığı ağır ve sancılı bir dönemdir.

Bu 37 yılda devrimci güçlerin devrimci öncülük bağlamındaki ana söylemi "devrimci öncülüğün olmadığı"dır. Paradoksa bakın ki, 37 yıldır neredeyse hiçbir büyük mücadelede devrimci öncülük yapılamamıştır, ama kendileri biricik "devrimci öncü"dür. Öyle ki, devrimciliğin olmazsa olmazı olan pratik devrimcilik neredeyse en minimum düzeylere değin gerilemiştir. Devrimci eylem neredeyse tümüyle ortadan kaybolmuştur. Birkaç yıl öncesine

değin, küçümsenen rutin basın açıklamaları vb. bile artık yapılamamaktadır. Rojava'daki enternasyonal dayanışma pratiği ve bunun uzantısı olan ancak ülkeye fazlaca yansıtılmayan direniş dinamikleri dışında pratik devrimcilik damarı artık kurumak üzeredir. Rahatsız edicidir ama açık biçimde sormak zorundayız!... Devrimci miyiz? Evet diyorsak, devrimci eylem nerededir? Devrimci eylem yoksa, devrimciliğimizin ifadesi nedir? Yanıtlar burada; devrimciyiz, evet... Devrimci eylem silinme noktasındadır ve devrimcilik ne yazık ki, sadece yada önemli ölçüde devrimci olduğumuza dair söylemlerimize, sözcüklerin, cümlelerin içine sıkışıkalmıştır.

Bunun bir çöküş ve derin bir çürüme tablosu anlamına geldiği açıktır. Ve bu çöküş ve çürüme tablosunun başlıca halkası aslında devrimci hareketin tabanı ve kadrolarından çok, artık devrimci dinamiklerini önemli ölçüde yitirmiş "önderlik" makamlarıdır. Düpedüz devletle, AKP'yle açık ve cepheden bir savaşı göze alamama, daralmış devrimci "dükkanları" koruma çabasıdır orta yerde duran. Bu durum her bir devrimci, demokratik, sol hareket bağlamında farklı biçim ve içerikte ortaya çıksa da ortak payda budur.

Aktüel olarak bakalım; devrimci bir hareketin yürüttüğü tek bir politik kampanya var mıdır? Yoktur! Devrimci bir hareketin yürüttüğü her hangi bir toplumsal mücadele kampanyası var mıdır? Yoktur! Devrimci bir hareketin, yada hareketlerin etkili olduğu (damgasını vurmaya geçtik, kendini hissettirdiği) tek bir toplumsal muhalefet süreci var mıdır? Yoktur!

CHP'nin adalet yürüyüşü ve mitingi, sonrasında kurultayı, en son olarak fındık ve üzümde adalet eylemleri bu noktada herşeyi apaçık ortaya koymaktadır. En zayıf politik önderlik düzeyine sahip olan CHP bile politika üretiyor, üstelik somut politika üretiyor, adalet talebi etrafında insanları toplayabiliyor. Devrimci güçler ise biralalım politika üretmeyi, CHP'nin geliştirdiği bu sürece katılımı bile tek bir devrimci öge taşımaktan uzaktır.

ŞİKAYET DEĞİL, DEVRİMCI ÇÖZÜM

Süreklileşmiş ve bir politik tarz haline gelmiş yenilgi ve edilgenlik psikolojisiyle hareket eden devrimci hareketin ezici çoğunluğunun bu durumuna uygun bir izahat tarzı da geliştirmiştir:

"Koşullar çok ağır, reformistler şöyle, böyle engeller çıkardı, tamam biz rolümüzü oynayamıyoruz, ama devrimci hareketin geneli bu durumda, bu anlamda bizim özgün bir zayıflığımız yok, hatta ideolojik olarak en ileri olan biziz, vb..." Devrimci örgüt olarak ayrı bir varlık olarak varolma

hakkını, "ben diğerlerinden farklı ve daha ileri bir noktadayım" iddiasıyla ve bunun ardından ortaya koyacağınız pratikle kazanırsınız. Diğer devrimci hareketlerin zayıflıkları ve zaafı, sizin zayıflıklarınıza ve zaafınıza meşruiyet sağlamaz. Tam tersine eğer diğerlerinin zayıflığı ve zaafıyla, kendi zayıflığınızı açıklıyorsanız, makul gösteriyorsanız, ayrı bir varlık olarak varolma hakkını yitirmişsiniz demektir. Ondan bir farkınız kalmamış demektir. Koşulların zorlukları ise bir devrimci hareket ve militan için adeta işin abc'sidir. Zorluklar devrimci görevleri yapmamanın gerekçesi olamaz. Kolay bir devrimcilik hiçbir zaman olmadı, olmayacaktı...

70'li yıllarda hükümet kuran Ecevit'in enkaz devraldık söylemlerine Demirel, hükümetler şikayet değil, icraat makamlarıdır yanıtını vermişti.

Doğru demişti... Devrimcilik de şikayet değil, pratik yeridir. İddianız varsa ve çözüm gücü olduğunuzu söylüyorsanız, koşulların, durumunu kötülüğünü dilinize pelsenek etme hakkınız yoktur. İşe girişmek için bir durum tespiti yaparsınız, koşulların olumlu ve olumsuz yanlarını bütün açıklığıyla ortaya koyarsınız. Ve iddianıza uygun çözümlerinizi pratikleştirmeye girişirsiniz. Öncü tutumun ilk adımı budur. Devrimcilik buradan başlar. Öyleyse daha da somutlaştırarak devam edelim.

DEVİRİMCİ SOSYALİZM SÜRECİN NERESİNDE?

Devrimci sosyalist hareketimiz açısından bütün bu noktalar ne anlam ifade ediyor? Mücadelenin neresindeyiz? Ne yapmalıyız, nasıl ilerlemeliyiz? Yukarıda devrimci harekete ilişkin yaptığımız genel negatif değerlendirmeler belki misliyle Devrimci Sosyalist Hareket içinde geçerlidir. Devrimci Sosyalist Hareketimiz son 10 yıldır ağır bir tasfiyecilik süreci yaşamıştır. Bu öyle yanlış politik ve örgütsel politikalar ve kararlardan kaynaklanan yada düşmanın saldırılarını göğüsleyemeden kaynaklanan klasik bir tasfiyecilik durumu değildir. Ya da beceriksiz, gücünü aşan işleri yapmaya çalışmış bir kadro yapısının işlerinin altında ezilerek tasfiye olması durumu da değildir. Esasen devrimciliği tükenmiş bir kadro yapısının Hareketi bilerek ve isteyerek adım adım tasfiye etme sürecidir. Hareketi pratik olarak kontrol altına alıp, onun doğrusuyla eğrisiyle yarattığı tüm kurumları, politik pratiği, kadro yapısını, devrimcilik adına ne varsa tümünü tasfiye eden, geriye kalan ve hiçbir anlamı bulunmayan kabuğu ise kendi sosyal statülerini devam ettirmenin aracı haline getiren bir tasfiyeciliktir söz konusu olan.

Tasfiyecilik son 20-30 yılın ard arda gelen yenilgilerinin yarattığı atmosfer içinde gelişmiştir.

Umutsuzdur, korkaktır, yıldırdır, mecalsizdir. Düzene dönmek istemektedir, ancak buna da gücü yoktur. Düzene dönecek kadar gücü olsa bile, düzen içinde bir hiçtir, hiç bir anlamı yoktur. Yılların şefliği egolarını büyütüştür de büyütüştür. Onurlu bir emekçi gibi kenara çekilmeyi de kabullenmezler. Ne aydın bir emekçi olabilirler, ne de başka birşey. Tüm şef havalalarına rağmen ne devrimci vasıfları kalmıştır, ne de düzen içinde anlamlı bir vasıfları. Düzen yaşamında bir hiçtirler.

Büyümüş egoları bunu kabul etmez. Ve bu noktadan itibaren en berbat biçimiyle tasfiyecilik başlar.

Düzenle açık veya örütük uzlaşma; örgütü düzenin kabul edebileceği en geri pratik, örgütsel ve siyasal sınırlara çekme, böylece düşmanın öfkesinden sakınma, bunun için tüm yapıyı gerekirse tasfiye etme... Bunu yaparken en sol söylemleri kullanma... Hareketin genç, soru soran kadrolarını tasfiye etme, bezdirip uzaklaştırma... Tasfiyeciliği diğer kadrolar nezdinde olağanlaştırma, profesyonel devrimcilik fikrini, ruhunu ve pratiğini ortadan kaldırma ve onları da mümkün olduğunca kendine benzetme... Bir yandan da kendine adım adım bir düzen yaşamı kurma... En sol söylemleri sahtekarca sürekli diline dolayıp, pratikte ise düzen yaşamına tümünden katılıp, parti kadrolarını da aynı yola yönelten, örgüt şefliğinin sosyal rantını düşmanın gazabından uzak yeme lüksüyle yaşanan bir tasfiyeciliktir bu...

Bugün tasfiyeciliğe karşı Devrimci Sosyalist Hareketi yeniden ayağa kaldırmak için inisiyatif alıyoruz. Onu sıfırın altı bir noktadan yeniden devrimci savaşı temelinde kurma iddiasıyla yola çıkıyoruz. Sorulacak her soruyu kendimize sorarak ve yanıtlarını vererek ileriye doğru yürüyeceğiz.

İlk soru şudur; Hareket son yıldır tasfiye edilirken buna ne kadar karşı koyduk? Devrimci çizgiyi, Parti çizgisini başat hale getirmek için yeterince çaba gösterdik mi? Gerekli tutumu doğru yerde ve zamanda koyduk mu? Tasfiyeciliğe karşı daha ilk andan itibaren mücadeleye giriştik. Bu mücadele 10 yıl boyunca sürdü. Ancak bu mücadele gereken zamanda kopuş tutumu alınmayarak, ülke içinde cepheden bir mücadele hattı yaratılmayarak yeterli bir düzeyde ve biçimde sürdürülmedi. Sağ tasfiyeciliğin partiyi çürütmesinin, parti kurumlarını yok etmesinin önüne geçecek bir pratik ve örgütsel hat yaratılmadı. Son 4 yıla yakın bir süredir yürüttüğümüz ve kurumsal boyutlar kazanan

mücadele sürecinde de daha net ve kesin tutumlar alarak yürümedik. Kadro yapısında yaşanan çürümenin boyutlarını yeterince göremedik. Devrimci çizgiyi savunmak, bunun için Parti içinde mücadele yürütmek tek başına yeterli değildir. Bu mücadeleyi partiyi sarsacak derinlikte ve genişlikte, tüm kadroları uyuracak, kopuşma yaratacak tarzda yürütmek gerekir. Bu yapılamamıştır.

2016'da ortaya konulan tasfiyecilikten kopuş iradesi de bu nedenle tasfiyeciliğin sahtekarca tutumuyla boşa düşmüş ve ancak 2017'de net bir kopuş gerçekleşmiştir.

Tasfiyeciliğe karşı yaptıklarımız, geliştirdiğimiz mücadele kazanımlarımızdır. Ancak yapamadıklarımız çok daha büyüktür ve Parti tasfiye olmuştur. Bu bağlamda yetersizliklerimizle, yanlışlarımızla, devrimci çizgiyi örgütlemekteki başarısızlığımızla tasfiyeciliğin Partiyi çökertmesinde pay ve rol sahibiyiz. Tasfiyeciliği engelleyemedik, tasfiyeciliğe karşı güçlü bir devrimci odak örgütleyemedik. Öte yandan baştan itibaren, tasfiyeciliğe karşı tavır olarak, devrimci sosyalizmin ideolojik, politik ve örgütsel çizgisinin her zaman arkasında durarak, pratikte bu noktada omuzlanması gereken kritik görevler olduğunda bir an bile geri durmayarak Partinin devrimci çizgisini tüm eksiklerimize rağmen yaşatmaya, temsil etmeye çalıştık.

Sonuç olarak, bugün son 37 yıldır Parti çizgisini pratikleştiremeyen, son 10 yıldırda sözde kadrolarının bir bölümü tarafından sahtekarca bilerek ve isteyerek tasfiye edilen bir Hareket gerçeğiyle karşı karşıyayız.

Biz devrimciyiz ve devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Bizler mülk edinilmiş, arka bahçe haline getirilmiş örgütçülük oyunu oynamak istemiyoruz.

"Küçük olsun, bizim olsun, herşeyi en iyi biz biliriz" yaklaşımının devrimcilik olmadığı, devrimcilik üretmediğini geride kalan onyıllar anlamak isteyen herkese göstermiştir. Derdimiz devrimi ilerleten örgüt ve pratiği yaratmaktır, böyle bir pratiğin içinde yer almaktır. Örgütüde, pratiğide, siyasal konumlanışı da bu göreve bağlı olarak ele alıyoruz.

Başlangıç Zeminimiz Nedir?

Bir devrim hattı yaratacağsak dönüp hem kendimize, hem de diğer devrimci güçlere bakıyoruz.

Devrimci Sosyalist Hareket ideolojik-teorik, politik, örgütsel ve pratik olarak son onbeş yıldır Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa perspektifini temel aldı. Bu perspektifin tüm temel hareket noktaları esas itibarıyla doğrudur. Dönemsel siyasal

politikalarda, taktiklerde, kadrolaşmada vb. hatalar olabilir. Ancak çizginin ruhunu oluşturan tüm tezleri doğru görüyoruz.

Öte yandan, Türkiye devrimci hareketinin değişik bölüklerinin son 10 yılda her açıdan oldukça farklı pozisyonlara geçtiklerini de görüyoruz. Devrimci hareket kendi içinde ayrışıyor ve yeniden yapılanıyor. 1990'dan bu yana süren bu ayrışma ve yeniden yapılanma süreci kesintisiz sürüyor. Büyük ve devrimci bir arayış devrimci hareketin belli bölüklerinde güç kazanmış ve önemli devrimci adımların atılmasını sağlamıştır. Silahlı devrimci güçlerin bileşimi bu bağlamda önemli değişimlere uğramıştır. Bu hareketlerin devrimci arayışları devrimci sosyalizmi yeni bir düzlemde yaratmak için önemli imkanlar sunmaktadır. Bu imkanları görüyoruz. Devrimci sosyalistler olarak bu dinamiklerle her düzeyde birlikte mücadeleyi ve bu temel üzerinden daha ileri noktalara ulaşmayı hem bir imkan, hem de bir görev olarak görüyoruz.

Yukarıda hatalarımıza ve tasfiyecilik karşısındaki başarısız pratiğimize değindik. Bu bağlamda kendimizi en iyi devrimciler, Hareketimizi de en iyi devrimci zemin olarak görmek gibi bir kendinden menkul iddiamız yok. Devrimcilik de iddialıyız. Devrimci Sosyalizmin bayrağıyla hedeflerimize sonuna değin yürüyeceğiz.

Dışımızdaki kimi devrimci örgütlerin bütün bu imkanlarına rağmen, devrimcilik, hele ki devrimci sosyalistlik bağlamında pratiklerine baktığımızda gördüğümüz şey şudur:

Birincisi, dışımızdaki devrimci güçler bizden misli misli fazla olan imkanlarına rağmen, hayati bir öneme sahip olan pratik devrimcilik bağlamında eşığı aşmış olmaksızın uzaktırlar. Belki bu noktada bizden misli misli daha ileri bir yerdeler ama mücadelenin gereksindiği eşığı aşmış olaktan uzaklar.

İkincisi ve daha da önemlisi, ideolojik-teorik ve politik alanda Hareketimizin çizgisi hala en ileri düzeyi ifade etmektedir. Hareketimizin özellikle 1990 sonrası dünya koşullarında devrimci ideolojik-teorik çizginin üretilmesi bağlamında önemli ve en ileri düzeyi temsil eden katkıları bulunmaktadır.

Bu somut gerçeklikten hareketle, Devrimci Sosyalistlerin önündeki somut görev Devrimci Sosyalist Hareketi ve devrimci savaşı aynı pratik seyir içinde içiçe inşa etmektir. Bu görevin en temel bileşenlerinden biri devrimci militan duruşu ve arayışı güçlü biçimde ortaya koyan devrimci hareketlerle birlikte yürüyüşün, en ileri düzeylerde ortaklaşmanın da

yollarını bulmak için samimi ve örgütlü çaba göstermektir. Yani Devrimci Sosyalizmi ve mücadele pratiğini örgütlemekle devrimci güçlerin birliğini, en ileri düzeyde örgütlemeyi bir ve aynı sürecin görevleri olarak ele alıyoruz.

Devrimci çözüm birinci ana damarı milyonların direnişini korumak, büyütme, geliştirmektir...

Devrimci çözümün ikinci ana damarı Devrimci Sosyalist Hareketimizi ayağa kaldırmak, diğer devrimci savaşçı güçlerle en ileri birlik ve mücadele zeminlerini geliştirmektir. Bu noktada kritik sorun Devrimci Sosyalizmin ayağa kaldırılması meselesidir. Devrimci sosyalizmin tüm birikimleri TDH için önemli bir katkıdır. Bir devrim hareketi yaratmak için önemli bir kalkış, çıkış noktasıdır. Bu birikimi yeniden devrimci mücadelenin hizmetine sunacağız, yeni bir devrimci çıkışın başlangıcı yapacağız.

NERDEN BAŞLAYACAĞIZ? NASIL YAPACAĞIZ?

Devrimci sosyalistler olarak ne yazık ki, işimiz oldukça zorlu... Çünkü hala sağ tasfiyeciliğin yarattığı yıkımın içinde dolaşıyoruz. Artık bu yıkımın dışına çıkma zamanı gelmiştir, hatta çoktan geçmiştir.

Devrimcilik Netleşmekle Başlar!..

Devrimci sosyalist hareketimizin çevre çeperinde yer alan insanlar sağ tasfiyeciliğin yarattığı yıkımı apaçık görüyor. Daha doğru bir ifade kullanacak olursak, aslında görülecek birşey de bırakmadı sağ tasfiyecilik. Herşeyi yıktılar ve yok ettiler. Fakat sağ tasfiyecilik arsızdır. Herşeyi yıktıktan sonra, şimdi de bizden başka birşey yok, zemin bu, yani kendilerinden başka birşeyin kalmadığını söylüyorlar. Sağ tasfiyecilik ne yazık ki, hala Hareketimizin yakasından düşmüyor, değerlerimizi, siyasi kimliğimizi kullanmaya çalışıyor. Kuşkusuz herhangi bir anlamlı siyasal faaliyetleri olmadığı için bunun özgün bir anlamı yok. Fakat hala biraz olsun diri duran Hareket çeperini etkilemeye çalışıyorlar.

Fakat artık önümüze bakmamız gerekiyor. Çürümüş sağ tasfiyeciliği kendi kaderiyle başbaşa bırakarak ilerlemeliyiz. Hareketimizi ayağa kaldırmak için geliştirdiğimiz devrimci inisiyatif artık mücadelenin somut görevleri temelinde pratik adımlar atarak ilerlemek zorunda. Bu bağlamda herşeyden önce, bu Hareketin tüm insan potansiyelinin bir an önce netleşmesi ve Hareketimizin ayağa kaldırılması sürecine katılımının, katkısının

sağlanması gerekiyor.

Hareketin bir biçimde safları içinde olanların artık tasfiyecilikle kesin ve köklü biçimde kopuşma noktasında kararını açık ve net vermesi gerekiyor. Sağ tasfiyecilikle kopuşarak devrimcilikte netleşenlerin bir dakika bile kaybetmeden örgütlü hale gelmesi ve yürümesi zorunludur. Aynı biçimde sağ tasfiyeciliğin devrimcilik niyeti olmadığını görüp Hareket saflarından kopan, yada sağ tasfiyeciliğin çeşitli ayak oyunları ile Hareketten attığı, uzaklaştırdığı ve Hareketle fikri ve gönül bağını koruyan tüm dostların, yoldaşların sürece katılması, en azından omuz vermesi gerekiyor. Hareketimizin 40 yılı aşan büyük bir tarihi ve birikimi bulunuyor. Binlerce devrimci, binlerce halk insanı Hareketimizin mücadele sıralarından geçti. Bu birikimle doğru temellerde buluşmak ve bu birikimin Hareketimizi ayağa kaldırma sürecinde katkısını almak oldukça önemli ve değerlidir. Bu insan zemini, bu devrimcilik zemini Hareketimizin en azından en elemanter düzeyinde ayağa kaldırılması için gerekli potansiyeli bağrında taşımaktadır.

Kurumlaşmak, Tüm İsanlarımızı, İmkanlarımızı İş Temelinde Bir Araya Getirmek!..

Devrimciliğin ana damarı devrimci pratiktir. Devrimci pratik eylemdir, örgütlenmektir, devrimci potansiyelleri aktifleştiren ve ileriye taşıyan her türlü çalışmadır. Bunun devrimci çalışmadaki en iyi formülasyonu, iş temelinde örgütlenmek, kurumlaşmak olarak ifade edilmiştir. En basitinden, en karmaşığına yapılacak çok işimiz var. Milyonların direnişine devrimci dinamizmi katmak, devrimciliği büyütme istiyorsak herkesin ama herkesin yapacağı pek çok iş var. Tek bir küskün bırakmamalı, devrimci çalışmanın önüne engel olan her soru işaretini cesaretle ortadan kaldırmayı hedeflemeli, Hareketin hepimizin emeği olduğunu ve bir kez daha hepimizin emeğini ayağa kalkacağını göstermeliyiz. İş üslenmeli, iş örgütlemeli, pratik örgütlemeliyiz. Bu süreç örgütsel, pratik, moral ve benzeri her açıdan bir onarım, bir yeniden buluşma süreci olmalıdır. Yaşanan sağ tasfiyeci ağır yıkımın ve on yıllardır biriken sorunları kimseyi zorlamadan, dayatmadan, sahte tutumların oluşmasına neden olabilecek her türlü manipülatif tutumdan kesin biçimde uzak durarak aşabiliriz. Özgür tutumla, samimi, açık yürekli, birbirimizden güç alarak, yıkımları, kireçlenmeleri

onaracak bir süreç yaratabiliriz, yaratacağız. Bu onarımı iş örgütleyerek, küçük küçük kurumlaşmalarımızı yaratarak pratikleştireceğiz.

Milyonların Direnişi Can Suyumuz Olmalıdır!

Pratik duruşumuzu, devrimciliğimizi somut olarak ortaya koyacağımız ana zeminlerden biri, belki de en önemlisi milyonların direniş hareketidir. Açık alanda AKP faşizmine karşı mücadele birleşen milyonların faaliyetleri içinde olmak, onunla birleşecek tarzda kendi söylemimizi ve pratik tarzımızı yaratmak en temel görevlerimizden biridir. Varolmak ve devrimi büyütme için olmazsa olmazdır.

Devrimci sosyalistler, güçleri ne denli sınırlı olursa, hatta bir eylemde birkaç kişi bile olabilir, hiç önemli değil, ısrarla milyonların hareketini tutarlı bir devrimci, demokratik çizgiye doğru çekecek bir programla, bir tarz yaratarak hareket edeceklerdir. Salt protestoculukla yetinmeyen, Herkese Özgürlük, Demokrasi ve Adalet sloganının altını somut olarak dolduran bir pratik bir programla devrimci ve demokratik bir çizginin zeminlerini döşemeyi hedefleyeceğiz. Bunu açık alanda sürekli bir politik kampanya olarak ele almalıyız. Zor mu? Evet zor!.. Başarılabilir mi? Evet, tabii ki!..

Nasıl ki, milyonların içinden çıkan genç ve örgütsüz direnişçiler halkın yaratıcı direniş zekasıyla sloganlar bulup, bir anda milyonlara mal ediyorlarsa... Nasıl ki sosyal medya üzerinden yayılan bir fotoğraf karesi yıllardır süren kangren tartışmaların pratik çözümü oluyor...

Devrimciler, devrimci sosyalistlerde başarabilir.

Açık alanda tabanda birliği sağlamak için, direnişçi halk deniziyle buluşmak için halkın tüm kurumlarına, milyonların direnişi içinde yer alan tüm parti ve örgüt ve dkö'lerin taban örgütleriyle bulunduğumuz her yerde ilişkilenebiliriz. Onlarla en basitinden direniş faaliyetleri örgütlemeliyiz. Bir pullama, bir pankart, bir yazılama, bir gösteri, bir öz savunma pratiği... HDP, HDK, DTK vb.

tüm anti-faşist demokratik örgütlenmelerle bulunduğumuz her alanda en ileri dayanışma ve birlikte mücadele kanalları yaratmalıyız. Bu tür kurumların merkezi programlarına katılmıyoruz ve içlerinde yer almıyoruz. Ancak yerelerde bu kurumlarda birleşen halk güçleriyle en ileri mücadele birliği sağlamanın yollarını zorlamalıyız. Bu tür platformlara yerel düzeylerde gözlemci yada katılımcı olabiliriz. Önemli olan bulunduğumuz alanlarda mücadele dinamiklerini geliştirecek en uygun duruş ve ilişkilenebilir biçimi ne ise onu yapmaktır. Öte yandan, tüm ilişkilerimizde şu eksen

mutlaka korumalıyız; hiç bir devrimci, demokratik, sol güç ve/veya birey bizim rakibimiz değildir!

Öz Savunma ve Devrimci Savaş Devrimci Sosyalizmin Olmazsa Olmazıdır!

Öz savunma her canlı varlığın yaşamda kalmasının tek garantisidir. Faşizmin, emperyalizmin, kapitalist sistemin saldırıları karşısında işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, tüm ezilenlerin yegane ayakta kalma yolu öz savunmadır. Aslında tüm devrimlerde bir tür öz savunma eylemidir. Sistemin yok edici saldırılarına karşı, ezilenlerin yaşama, kendini daha ileri bir düzeyde var etme mücadeleleridir. Emekçi halkın öz savunma konusunda uyarmak, bilinçlendirmek ve yardımcı olmak ilk ve süreklilik kazanması gereken öz savunmanın adımdır.

Milyonların direnişinin en önünde yürüyen yoksul işçi-siyle, Alevisiyle, Kürdüyle, tüm ezilenleriyle on binlerce genç öz savunmanın doğal kadro potansiyelidir. Milyonlar ve en öndeki onbinlerce en atılgan direnişçiler kendilerini ağır faşist terörle karşı karşıya görüyorlar. Öz savunma bu faşist terör basıncı altında ezilmemenin yegane yoludur. Halk gençliği her yerde en basit biçimiyle ve en sınırlı imkanlarla bile olsa öz savunma gruplarını örgütlemelidir. Kendi direniş güçlerimizle faşist ülkü ocakları, osmanlı ocakları, sadat, alperenler vb. faşist çeteleri durdurabiliriz. Tayyibin polislerinin mahallelerimiz, okullarımızı zindana çevirmesinin önüne geçebiliriz. Yurtdışında, Avrupa'da da göçmen emekçiler, sol ve demokratik güçler olarak AKP faşizminin örgütlediği çetelere, MIT'in katliam saldırılarına, neo Nazi harekete karşı aynı biçimde öz savunmanın yaratılması hayati bir meseledir. Halk gençliğini kendi inisiyatifiyle öz savunma grupları oluşturmaya çağırmalıyız. Öz savunma bilincini geliştirmeliyiz. Öz savunma grupları oluşturanları desteklemeli, içinde yer almalı, yol açmalıyız.

AKP faşizmine karşı direnişin ve öz savunmanın motor gücü ise ancak ve ancak devrimci gerilla olabilir. Şehirlerde ve kırlarda, hayatın her alanında örgütlenecek ve devrimci eylemini siyasi gerçeklerin açıklanmasının aracı haline getirecek devrimci gerillanın örgütlenmesi bugün devrimin örgütlenmesi, devrimci sosyalizmin örgütlenmesiyle eş anlamlıdır. Devrimci sosyalizmin örgütlenmesinden söz ediyorsak öncelikle devrimci gerillanın örgütlenmesinden söz ediyoruz demektir. Yaşadığımız ağır tasfiyeci yıkım koşullarında bunun her zamankinden çok daha zorlu bir

görev olduğu açıktır. Devrimci sosyalizmin örgütlenmesinde kritik eşik gerillanın örgütlenmesidir ve ne pahasına olursa olsun, koşullar ne denli zorlu olursa olsun bu eşik aşılacaktır. Önümüzdeki sürecin pratiğine bu perspektifle bakalacağız.

Tasfiyeciliği Aşacağız! Devrimci Sosyalizmi Ayağa Kaldıracağız! Faşizmi Yeneceğiz! Başaracağız!

Tasfiyeciliği aşacağız, bu kesin. İlk adımları attık, tasfiyeciliğin Hareketimizle hiç bir bağı kalmamıştır. Artık tüm yoldaşların, tüm arkadaşların netleşme ve yüzlerini devrimci sosyalist hareketin yeniden ayağa kaldırılması çalışmalarına dönmeleri zamanıdır. Devrimci sosyalizmi ayağa kaldıracağız. İşimiz çok zor... Ama hangi işimiz kolay oldu ki... Devrimcilik coğrafyamızda hiçbir zaman kolay bir iş olmadı. Evet, devrime, mücadeleye çelme atanlar daha düne kadar birlikte yürüdüğünüz unsurlar olunca iş daha da zorlaşıyor... Ama coğrafyamızın devrimcileri buna da şerbetliler... Yenilmek ve zorluklar değil, umutsuzluk, hedefiyitirmek, hedefe yürüyüş için yol haritasına, programa sahip olmamak kaybettirir. Umutsuz değiliz, hedefimiz somut, bir mücadele programı, perspektifi koyuyoruz. Azimle görevlerimize sahip çıkacağız. Ayağa kalkacağız. Ve faşizmi yeneceğiz!

Son 4 yıl gösterdi ki, faşizmin tüm saldırılarına karşın milyonların direnişi büyüyor... Milyonlar faşizme karşı direnişte bir kimlik, bir aidiyet oluşturdu. İnişler çıkışlar oluyor direnişte elbette. Fakat direniş her önemli dönemeçte daha da büyüyor. Milyonlara milyonlar katılıyor. Tüm devrimciler olarak, devrimci sosyalistler olarak bu birliği, bu kimliği, bu aidiyet duygusunu büyütüp derinleştireceğiz. Bunu direnişe daha büyük bir anlam bütünlüğü katarak, direnişin öz savunmasını yaratarak, devrimci savaş temelinde yeni bir direniş kanalı açarak yapabiliriz. Bunları yaptığımızda faşizmi de tarihin çöp sepetine atacak gücü oluşturmuş, onu yenmiş olacağız.

Başaracağız! Bu hedeflerin tümü somuttur, gerçektir ve ulaşılabilir. Gerçekçi olup, imkansız istiyoruz. Yani şu anda ortalama bir yaklaşımla imkansız gibi görüneni istiyoruz. Hayır, başaramayız, başaramazsınız diyenler ya korkak umutsuzlardır, yada daha iyi bir yol göstermelidirler. Ama biz devrimciyiz, umutluyuz, 20'li yaşlarının başlarında P-C'yi, THKO'yu, TKP-ML'yi bir avuç insanla kuranların ve milyonlaşanların yoldaşlarıyız.

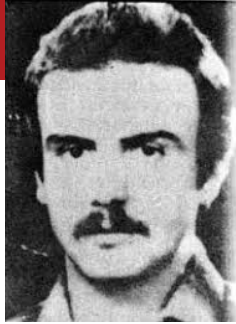
Tamer Ardaların, Mahir Arpaçayların, Alperlerin izindeyiz. Türkiye devrimci hareketi hala Ulaş Bayraktaroğlu gibi, Gökhan Taşyakan gibi, Nubar Ozanyan gibi en ön safta savaşan devrimci önder kadrolar yaratıyor. Yüz defa yenilsede, yüzbirinci defa ayağa kalkıp savaşa girenlerin soyundayız. Daha da ötesi, devrim için belki de en uygun tarihsel koşulların, en güçlü kitle mücadelesi dinamiklerinin olduğu bir tarihsel sürecin içindeyiz. Neden başaramayalım? Bu noktadan itibaren, yenmekte ve yenilmekte kendimizde başlayacak...

Yenmek için, başarmak için yola çıkıyoruz...

Yürüyoruz, Başaracağız!

[*] Bu yazı 2018 yılı ortalarında kaleme alınmış daha uzun bir çalışmanın kısaltılmış halidir.

DEVİRİMCİ YENİLENME VE YENİDEN İNŞA SÜRECİ VE SAĞ TASFİYECİLİKLE TAHRİP EDİLMESİ

Bir kez daha küllerimizden doğma zamanı... Bir kez daha ayağa kalkıyoruz ve Hareketimizi devrimci savaş iradesiyle, kararlılığıyla, mücadele azmiyle inşa ediyoruz. Yeniden inşa ve Atılım ruhunu bir kez daha saflarımıza egemen kılmak için Mahirlerin, Tamerlerin, Serpillerin, Betüllerin, Mahirlerin, Taliplerin, Alperlerin devrimci ruhuyla, onların rehberliğinde ileriye atıyoruz! Küllerimizden doğmak derken, salt basitçe kulaklara hoş gelsin diye edebi bir ifade kullanmıyoruz. Hareketimiz sağ tasfiyeci anlayış tarafından kelimenin gerçek anlamıyla yıkılıp, yakılıp kül edilmiştir. Bütün değerlerimiz, bütün emeklerimiz, bütün örgütlerimiz, bütün ilişkilerimiz, bütün imkanlarımız son 10 yıldır adım adım Hareketimize egemen kılınan sağ tasfiyecilik tarafından bilerek ve isteyerek yok edilmiştir. İdeolojik, politik, askeri, örgütsel, kadrosal, tarihsel değerlerini ifade eden, temsil eden tek bir kurumsal varlık bırakılmamıştır. Ve bu yıkımın, bu küllerin içinden yanan kor ateşler olma bilinciyle, sağ tasfiyeciliğin Hareketimizi bitirme saldırısına dur deme kararlılığıyla, devrim ve sosyalizm davasına, şehitlerimize, tüm tarihsel değerlerimize bağlılığı sürdürme iradesiyle yeniden ayağa kalkıyoruz! Devrim ve karşı-devrim mücadelesi bugün saflarımızda devrimci sosyalist çizgi ile sağ tasfiyecilik arasındaki mücadele olarak kendini ortaya koyuyor. Hareketimiz oligarşi ile savaşta yenilip dağıtılmamıştır. Tam tersine, sağ tasfiyecilik tarafından oligarşi ile savaşması engellenerek, savaşmaması için bilinçlice tüm devrimci değerleri ayaklar altına alınarak dağıtılmış ve tasfiye edilmiştir. Hareketimiz gören her gözün, duyan her kulağın, işleyen

her ortalama zekaya sahip kafanın göreceği, duyacağı, anlayacağı üzere, bir bütün olarak dağıtılmış, tüm örgütleri ve pratiği yok edilmiştir. En önemli vasıflarından biri olan savaşçısıyla, yöneticisiyle devrimci savaşın en ön saflarında yer alma geleneği ve her türlü geleneği ayaklar altına alınmıştır. Sağ tasfiyecilik düzen içi solculuğu, düşmanın gazabını üzerine çekmeden devrimci lafazanlıkla bezenmiş ucuz siyaset tüccarlığını devam ettirebilmek için Hareketimizi oligarşinin kabul edeceği sınırlar içine çekmek amacıyla bilinçlice tüm yapımızı tasfiye etmiştir. Hareketimizi düşürüldüğü sefil tasfiye konumdan yeniden hak ettiği onurlu, öncü devrim hareketi konumuna yükseltmek için geliştirdiğimiz yeniden ayağa kalkış hamlesi 2002 Martında ilan ettiğimiz "Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa" sürecinin bir parçasıdır. Onun özgün ve yeni bir aşamasıdır. Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa sürecimizde belirlediğimiz öncü devrimci perspektiflerin ışığında ilerlemektedir, ilerleyecektir. Bunun için kendi pratiğimizden öğrenmek, Hareketimizin neredeyse "normal"i haline getirmek istenen sağ tasfiyeci çürümeyi çok yönlü biçimde açığa çıkarmak zorunludur. **Bildik bir gerçektir; "kaybedilen kaybedilen yerde bulunur".**

Devrimcilik, "Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa", sağ tasfiyeci çürümenin bataklığında yok edilmek istenmektedir. Öyleyse bu bataklığı tanımak, kaybettiğimiz noktaları işaretlemek, "Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa" perspektifini mevcut koşullar içinde üretmek gerekmektedir. Bu perspektifle, "Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa" sürecimizin ve sağ tasfiyeci bataklığın Hareketimizi bilinçlice tasfiye çabasının en genel hatlarıyla dökümünü ortaya koymak zorunludur. Hareketimizin 12 Eylül sonrası üç büyük toparlanma hamlesi söz konusudur. Birincisi, 1987 Konferansı ile başlatılan hamledir. İkincisi, 1992'de hapishanelerdeki yoldaşların tahliyesi ile başlayan hamledir. Sonuncusu ise 2002 Martında ilan edilen "Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa" (DYYİ) süreci olmuştur. Her üç hamleninde ayrı ayrı ve kapsamlı olarak değer-

lendirilmesi Hareketimizin tarihsel deneyiminin ve bugün yaşadığımız sürecin anlaşılması açısından kesin bir zorunluluktur. Mevcut durumumuzun anlaşılması açısından kritik bir öneme sahip olduğu için burada esas olarak ana hatlarıyla Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa sürecimizi ele alacağız.

A- 2002-2008: TASFİYEDEN TOPARLANMA-YA...

DYYİ Hamlesi Başlarken Türkiye ve Kürdistan'da Genel Durum ve Devrimci Hareket
"2002 Hamlemizin başlarken Türkiye, Kürdistan ve devrimci hareketin tablosunu tanımlayacak asıl kavramlar esas olarak kaos ve tasfiye olabilir. 1990 başında reel sosyalizmin yıkılması ile başlayan yeni dönemle birlikte hem bölge, hem de dünya'daki rolünü yeniden tanımlama zorunluluğuyla karşılaşan oligarşi sert ve yeni ilişkiler çemberi içinde kalmıştı. TC oligarşisinin zorlukları sadece rol arayışıyla sınırlı değildi, aynı zamanda neoliberal politikaların dünya ölçeğinde yeniden biçimlenmesine bağlı olarak ekonomik zorlukları da giderek büyümekteydi.

En az bunlar kadar önemli olan bir diğer faktör ise Kürdistan özgürlük hareketinin yükselmekte olan mücadelesiydi. Kürdistan'daki ulusal özgürlük mücadelesi artık büyük kitlelere ulaşmış, sömürgeci yapı çözülmeye başlamıştı. Türkiye devrimci hareketi ise yukarıdaki bölümlerde ifade edildiği gibi, pek çok eksikliklerine rağmen, kısmi bir yükseliş süreci yaşamıştı. Bunların yanı sıra ve bunlarla bağlantılı olarak, Aleviler ve her çeşit toplumsal mücadele zemini de her birinin sistemle kopuş dinamikleri farklı olmasına rağmen büyümekteydi. TC'nin 70 yıllık ulus ve uluslaşma dinamiğinin ve toplumsal zemininin çivileri tek tek yerinden çıkıyordu.

1990'lı yıllar boyunca siyasal, ekonomik ve toplumsal temelleri ciddi ölçülerde sarsılan TC'nin tek önemli başarısı Türkiye devrimci hareketini ve işçi hareketini 1994'den itibaren yaptığı büyük operasyonlarla ciddi ölçülerde geriletmesiydi. Tabii bu gerilemenin ikinci kaynağı ise devrimci ve sol harekette gelişen ifadesini Emep, ÖDP, SİP (daha sonra TKP adını aldı) vb. yapılarda bulan ve hareketin neredeyse yüzde yetmişinden fazlasını etkisi altına alan sol liberal tasfiyecilik dalgasıydı. 2000'lerin başlarına gelindiğinde bu tasfiyeci dalga tümüyle kötürüm hale gelmiş, başlangıçtaki medyatik sahte

ışılığını da yitirmişti.

TKP-ML yapıları, MLKP, TİKB, DHKP-C ve benzeri yapılarda somutlaşan ise sürece yanıt oluşturmaktan tümüyle uzaklaşmış, aşırı öznelcilikle sakatlanmış dogmatik tasfiyecilikti. Sürece yanıt olamayan dogmatik tasfiyecilikte düşmanın merkezi operasyonlar temelindeki saldırıları ve/veya iç bölünme ve parçalanmalarla 2000'lerin başlarına gelindiğinde neredeyse tümüyle tasfiye olmuştu. 19 Aralık 2000'deki hapishane operasyonlarıyla da bu tasfiye süreci adeta en uç noktaya vardı.

1990'lı yıllarda oligarşinin bir diğer başarısı ise 15 Şubat 1999 uluslararası komplosuyla Kürt Özgürlük Hareketinin önderliğini emperyalistler eliyle ele geçirmesiydi. Böylece sadece Kürdistan'nın değil, aynı zamanda ve Türkiye ve tüm Ortadoğunun en önemli devrimci dinamiğinin önderliğini ele geçirmek yoluyla, bu dinamiğe oldukça ağır bir darbe indirilmiş oldu. Hareket oldukça ciddi ve ağır bir kaos ve belirsizlik sürecine sürüklendi.

Tam da bu gelişmeler üst üste binerken, Türkiye kapitalizmi tarihinin en ağır ekonomik kriziyle, 2001 kriziyle karşı karşıya kaldı. Ekonomi eşine az rastlanır tarzda yüzde 30 düzeyinde çöktü. Milyonlarca işçi ve emekçi birkaç ay içinde işsiz kalırken, milyonlarca küçük esnaf ve emekçi de iflas ederek yoksullar safına katıldı. Oligarşi içinde yer alan kimi tekeller çöküş yaşayarak tasfiye oldu. Devasa boyutlardaki ekonomik kriz kısa sürede sosyal ve siyasal krize dönüştü. Kimi zaman sert çatışmalara dönüşen kendiliğindenci dev gösteriler gerçekleşti. Devlete ve kapitalist sisteme karşı devrimci karakterden yoksun ve kendiliğinden muazzam düzeyde bir öfke ve değişim isteği ortaya çıktı. Hükümet çöktü, işlevini önemli ölçüde yitirdi. Yönetilenler artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor, yönetenlerde eskisi yönetemez hale gelmişti. Devrimci ve sol hareket derin bir tasfiyecilik girdabında deyim yerindeyse debelenirken, Türkiye ve Kürdistan muazzam bir devrimci durum (en derin haliyle milli kriz) yaşamaktaydı.

Kısa bir süre sonra anlaşılacağı üzere, 2001 krizi emperyalistler ve oligarşinin bir bölümünün planlaması 1998'lerde başlatılan oldukça kapsamlı bir operasyonunun parçasıydı. Bu büyük operasyon ABD emperyalizminin Ortadoğuyu yeniden "ılımlı İslam" vb. bağlamında dizayn etme süreciyle bağlantılı olarak Türkiye'yi yeniden düzenleme, dahası Türkiye'nin ekonomik, sosyal, vb. tüm toplumsal dinamiklerini 1990

sonrası başlayan yeni döneme uyarılma, çivi çıkmış olan sistemi toparlama ve dizayn etme operasyonuydu.

Bu büyük operasyonun bir ayağı Türkiye ve Kürdistan'daki tüm devrimci ve sol hareketin tasfiyesiydi. Ki bu 1999–2000 yıllarında önemli ölçüde başarılıydı. 2001 krizi ise bu operasyonun büyük hamlesiydi. Bu yoldan, hem ülkeyi büyük çaplı yağmalama, güçten düşürme ve yeniden daha kapsamlı biçimde teslim alma, hem de ekonomiyi tüm hücrelerine değin neoliberal politikalar temelinde bütünlüklü olarak yeniden dizayn etme hedefi pratikleştirildi. DSP–MHP hükümeti çöktü, sadece hükümet değil tüm mevcut burjuva partileri önemli ölçüde değersizleştirildi ve bir bütün olarak siyasal yapının yeniden yapılandırılmasının zemini oluşturuldu.

AKP, önemli bir siyasal geleneğin (1960–70'li yıllarda SSCB'yi güneyden kuşatma projesi olarak devreye sokulan ve İslamı en gerici anti-komünist biçimde kullanmayı esas alan yeşil kuşak projesinin bir parçası olan gerici-faşist karakterdeki siyasal İslamcı gelenek) uzantısı, fakat "yeni" bir parti olarak, "ılımlı İslam" projesinin partisi olarak, denenmiş, yıpranmış diğer düzen partilerinin alternatifleri olarak, bir proje partisi olarak hazırlanmış durumdaydı.

Kısacası, 2001–2002'de tüm toplumsal yapıyı kasıp kavuran derin kaos/kriz ortamında taraflardan biri, TC oligarşisi çoktan kendini yenileme/yeniden kurma işine girişmiş durumdaydı. Hatta mevcut toplumsal krizde esas olarak bu yeniden kurma sürecine zemin hazırlamak için özel olarak hazırlanmıştı.

Oligarşi cephesi 1990 sonrası yeni döneme kriz temelinde bu yanıtları/projeleri oluştururken, Türkiye ve Kürdistan devrimci ve sol hareketi adeta soluksuz kalmış, tasfiyecilik girdabının içinde kendi varlığını sürdürme çabası içindeydi. PKK hareketi ideolojik, politik ve pratik belirsizlikler içinde geriye çekilmiş, saldırıları göğüsleyerek varlığını sürdürmeye ve çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Türkiye devrimci ve sol hareketinde sol liberal tasfiyeci akımlar tümüyle etkisizleşmiş, bu alandaki en önemli hareket olan ÖDP ise parçalanarak başlangıçtaki gücünü önemli ölçüde yitirmişti. Sol liberal tasfiyecilik bu anlamda kısa sürede krize girerek tasfiye olmuştu. Doğmatik tasfiyeci hareketler ise yaşadıkları varlık yokluk sorununu, ülkedeki

derin krize müdahale ederek ve devrimci yenilenme perspektifiyle kapsamlı bir değişim yoluyla aşmak yerine, kendi oldukça dar olan kendi örgütsel/siyasal etki alanına hapsederek ve bu temelde örgütlerine ve örgüt çevrelerine dönük politika yaparak, özel de ise ölüm oruçlarına yüklenerek çözme derdine düşmüş durumdaydı.

Bu bağlamda, 2000–2002 arası dönemde devrimci siyaset ve pratik adına esas olarak kendine dönük ve çok sınırlı düzeyde bir direnişçilik dışında birşey yoktur demek abartılı olmayacaktır.

Düzeni de, devrimci cepheyi de kasıp kavuran bu kaos/kriz durumuna verilebilecek tek devrimci yanıt; Devrimci Yenilenme temelinde devrimci savaşı hazırlamak olabilirdi." (Partimizin Durumu, başlıklı taslak çalışmadan)

Mart 2002 DYYİ Hamlesi Öncesi Tablomuz, Hamleyi Hazırlayan Süreç

Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci ve demokratik güçlerin durumu böyle iken, Partimiz 2002 hamlesi öncesine gelindiğinde ülke içinde kelimenin gerçek anlamıyla dağılmış, çökmüş vaziyetteydi. Yani diğer devrimci güçlerin çok daha gerisinde, çok daha vahim bir konumdaydı. Ülke içinde merkezi ve birleşik bir çalışma yoktu. Yaklaşık 2 yıldır çıkmayan legal yayının iki kentteki iki legal yayın bürosu etrafında kümelenmiş az sayıdaki insan ve bir yerel çalışmada kalan yine az sayıda ilişkiler söz konusuydu. Ki bu çalışmalarda kelimenin gerçek anlamıyla örgütlü ilişkiler olmaktan tümüyle uzaktı. Daha çok, kendi varlıklarını sürdürmeye çalışan, imkansızlıklarla boğuşan, çok sınırlı bir merkezi yönlendirmeye sahip vaziyetteydiler...

Bu ilişkiler, özellikle de merkezi legal yayın bürosu 2000 yılının sonundan itibaren başlayan hapishane direnişleri sürecinde aktifleşmiş ve var gücüyle bu direnişin bir parçası olmaya çalışmış olsa da, çalışmaları bununla sınırlıydı. Ortada örgüt ve örgütlü çalışma adına iki elin parmaklarını ancak geçen ve üç-dört kişi dışında tümü, politik-askeri çalışma deneyimi ya hiç olmayan, ya da çok sınırlı olan örgütsüzleşmiş oldukça dar bir ilişki yumağı bulunmaktaydı... Yurtdışından yapılan müdahaleler ise ülke içinde ilişkileri toparlamaktan oldukça uzak durumdaydı. İlişkilerimiz esas olarak kendilerini Hareketimizle tanımlamalarına rağmen, somut pratik bağlamında örgütsüzleşmiş durumdaydı. Bu dönemde hapishanelerde sürmekte olan ölüm oruçlarına bağlı olarak tahliyeler başladı. Ve bir kısım yoldaş özgürlüğüne kavuştu.

Hapishanelerden tahliyeler gerçekleşmeden önce, "Devrimci Yenilenme" ve 1990 sonrası yeni dönemi anlama ve tanımlama bağlamında hem hapishaneler-

rde, hem de kısmen dışarıda çeşitli yazılar üzerinden tartışmalar yapılmıştı. Bu yazılar bağlamında genel olarak devrimci yenilenme fikri (sağ tasfiyeciliğin kaynağı olan unsur hariç) kabul görmüştü. Tahliyeler sonrası dışarıdaki sınırlı ilişkilerle ve yurtdışındaki yoldaşlarla yapılan tartışmaların ardından ülkede ve yurtdışında Hareketimizi toparlamak için yeni bir yönetim ve perspektifle Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa sürecimiz başlatıldı. Süreç Mart 2002’de netleşti. Yeniden inşa sürecimizin ana hareket noktalarını içeren kısa bir iç yazı ile sürecin startı verildi.

Temel hedef bir parti çalışması için gerekli olan asgari ilişki zeminlerini bütün mücadele cephelerinde (ideolojik, politik-askeri, ekonomik-demokratik, örgütsel, kadrosal, pratik cephelerde, legal ve illegal alanlarda) örgütleyerek ve bu yoldan adım adım her alanda Partiyi asgari düzeyde somut bir varlık haline getirmektir. Bu asgari zemin temelinde öncü gerilla savaşını başlatarak Türkiye ve Kürdistan’da güçlü bir devrimci atılımı gerçekleştirmektir.

Bu hangi yoldan olacaktı? Hangi imkanlarla, nasıl ilerleyebilirdik? Yukarıda ortaya koyduğumuz tabloda da anlaşılacağı üzere Partinin herhangi bir toplumsal kesimle sıkı ve gelişkin bağları mevcut değildi. Daha doğrusu bu kesimlerle, yani işçi sınıfı, öğrenci gençlik, mahalle yoksulları, aydınlar, vb. kesimler içinde bırakalım gelişkin ve sıkı bağları, örgütlü, anlamlı bir ilişki düzeyi dahi söz konusu değildi. İki elin parmaklarını ancak geçen sempatizan kitleleri ve sayısı yine iki elin parmakları kadar olmayan kadro ve kadro adayları söz konusuydu. Mali imkanlar, kadro imkanları, askeri imkanlar sıfır noktasındaydı. Önümüzde duran olasılıklardan biri, bir politik-askeri üs alanı oluşturarak eldeki birkaç yoldaşla hemen bir politik-askeri eğitim ve hazırlık süreci başlatmak ve kısa sürede politik-askeri çalışmaları girişmekti. Ancak bu tür bir hazırlık için belki de son 50 yılın en zayıf ve kötü koşulları söz konusuydu. Bu noktada kendi imkanlarımız sıfır noktasındaydı. Böyle bir çalışmayı hakıyla yapabilmek için ne kadro, ne mali imkan, ne de askeri imkanlar söz konusuydu. Geçmiş on yıllarda bu bağlamda çok büyük bir imkan durumundaki

Filistin/Lübnan kampları ve enternasyonal dayanışma vb. artık söz konusu değildi. Diğer önemli bir imkan konumundaki PKK’de aynı dönemde ağır bir tasfiyecilik sürecinden geçmekteydi. Silahlı savaşımı durdurmuş,

güçlerini güney Kürdistan’a çekmiş, devrimci hareketle arasına önemli bir mesafe koymuş durumdaydı. Dolayısıyla PKK’nin imkanlarından enternasyonal dayanışma bağlamında yararlanarak politik-askeri eğitim ve savaş üssü oluşturmak ve hızla politik-askeri faaliyetler başlatmak imkanı da söz konusu değildi. Sonuç olarak, kısa vade açısından hızla politik-askeri üs oluşturma ve harekete geçme seçeneği hem Hareketimizin imkanlarının neredeyse sıfır noktasında oluşu, hem de bu bağlamda enternasyonal dayanışma yoluyla imkan yaratma yolunun kapalı oluşu nedeniyle neredeyse imkansızdı. Bu nedenle bu seçenek ciddi bir tartışma konusu dahi olmadı.

İkinci seçenek, Hareketi mücadelenin bütün cephelerinde somut hedefler temelinde, zamanlaması somut olarak belirlenmiş planlamalar temelinde Devrimci Yenilenme perspektifiyle Yeniden İnşa etme işine en basit, en temel zeminlerde girişmekti, Politik-askeri çalışmaları başlatacak ideolojik, politik, askeri, örgütsel, kadrosal ve diğer asgari imkanları bu basit ve temel çalışmalar içinde yaratmaktı. Birinci seçeneğin gerçekleşmesinin koşullarının olmadığı için kaçınılmaz olarak bu ikinci yoldan yüründü. Bu doğrultuda; İdeolojik-teorik ve politik alanda ideolojik yenilenmenin temel köşe taşlarını oluşturacak fikirleri oluşturmak ve bunun ilk temel sonucu olacak yeni dönemin Parti Manifestosunu yaramak temel hedefti. Bunun için sistematik ve planlı bir ideolojik üretim/mücadele yürütmek, eğitim gerçekleştirmek, bunu medya alanında somutlaştırmak ideolojik çalışmanın pratik ayaklarını oluşturmaktaydı.

Politik-askeri alanda, açık ve özgür alanlarda her türlü pratik çalışmayı gerçekleştirebilecek altyapıyı adım adım somut sokak pratiği içinde geliştirmek ve bunu gerilla savaşını yürütecek bir politik-askeri güç haline getirmek temel hedef durumdaydı. Açık ve militan sokak pratiklerinin tümünü gerçekleştirebilir bir düzeye ulaşmaktan, politik-askeri mücadelenin altyapısını yaratmak, gerilla gücünü oluşturmak, bunun için eğitim ve savaş merkezi yaratmaya değin uzanan bir dizi pratik ayağın oluşturulması somut adımları oluşturmaktaydı.

Örgütsel alanda, örgüt ve işleyiş bağlamında dağınık ve az sayıdaki ilişkilerimizden başlayarak tüm ilişkilerimizi pratik çalışmalarımızın ihtiyaçlarına uygun biçimde açık ve özgür alan olarak iki sektörde yeniden örgütlemek, Partinin örgütsel organlarını oluşturmak, tüzük temelinde işleyişini oluşturmak, komite, rapor, talimat, toplantı düzenini yaratmak, tüm çalışmaları genel ve dönemsel çalışmalar teme-

linde yürüten bir pratik Parti düzeni kurmak temel hedefimiz durumundaydı. Örgütlenme çalışmaları bağlamında, birkaç kişi konumundan çıkarak asgari bir Parti yapısı, gerillanın yürütücüsü olacak asgari bir kadro ve sempatizan ağı yaratmak temel hedef durumundaydı. Bu bağlamda her şeyden önce mahallelerde ve gençlik içinde hızlı bir örgütlenme çalışması yapmak, eski ilişkilerimize ulaşarak mümkün olan en geniş kesimini yeniden çevremizde birleştirmek, ülkenin belli başlı büyük kentlerinde ve geçmişte ilişkilerimizin olduğu kentlerde (toplamda 6-7) bu çalışmaları asgari düzeyde oluşturmak bu çalışmaların pratik çerçevesini oluşturmaktaydı.

Kadrolaşma alanında temel hedef bir devrimci sosyalist partinin temel yapı taşı olan profesyonel devrimci kadro kuşağı yaratmaktı. Profesyonel devrimci salt boş zamanlarını değil, 24 saatini devrimci çalışma için tam bir adanmışlıkla planlı biçimde devrimci hedeflerin gerçekleştirilmesi pratiğiyle yaşayan devrimcidir. Bu pratik özgürleşmenin yolu ve pratiğidir. Bu kadro kuşağı esas olarak herhangi bir çalışmayı yürüten kadro olmanın ötesinde, örgüt kuran, mücadele cephesi açan, girdiği her yerde sıfırdan inşa eden kurucu kadro olmak zorundaydı. Hareketimizin devrimci çalışmasının asli unsuru olan politik-askeri çalışmanın henüz geliştirilemediği koşullarda, profesyonel devrimci kadrolar ve onları çevreleyen yerel kadrolar, cepheliler ve sempatizan kitlesinin bütünlüklü bir kadrolaşma süreci geliştirmesi söz konusu olamazdı. Bu süreçte esas olan politik-askeri kurucu kadrolara dönüşecek bir profesyonel devrimci kadro altyapısı oluşturmak, sürecin belirli bir aşamasında bu kadro altyapısını sıkı bir politik-askeri eğitimden geçirmek ve PASS temelinde gelişecek Devrimci Atılıma hazırlamaktı. Bu sürecin nihai hedefi, bu hazırlıklar zemininde, bütünlüklü bir devrimci yenilenmeyi asgari düzeylerde gerçekleştirerek, PASS temelinde politik-askeri çalışmayı bir Devrimci Atılım biçiminde başlatarak sınıflar mücadelesi sahnesinde yerimizi güçlü biçimde almaktı.

Bu perspektif 2003 sonları-2004 başlarında kaleme alınan ve DK'nın 1. sayısında yayınlanan oldukça uzun bir çalışmayla bütünlüklü biçimde ortaya kondu. Bu özel dönem esas olarak 4 yıllık bir hazırlık dönemi olarak planlandı. Neden 4 yıl? Görüldüğü üzere, bu özel dönemin çalışması esas olarak geçici ve özgün bir çalışmaydı. Asıl

olan Hareketimizin devrimci çalışmanın özü olarak gördüğü PASS temelli politik-askeri faaliyeti devrimci yenilenme perspektifiyle geliştirmekti. Başlangıç aşamasında 4 yıllık sürenin yeterli olacağı düşünülürdü. Diğer yandan bu çalışmanın uzamasının, sarkmasının Parti safalarında yarılmalara, geçici olanın, asıl olanla karıştırılmasına, dahası asıl olanın yapılacağına dair inancın zayıflamasına yol açması, devrimci dinamizmin gerilemesine neden olması ciddi bir olasılıktı. Yaşadığımız bütün deneyimler göstermekteydi ki, ülkemizde devrimci çalışma ve kadro dinamizminin çevrimi esas olarak aşağı yukarı 4 yıldır. Bu, aynı zamanda Türkiye kapitalizminin kriz çevrimidir. Önüne büyük hedefler koyan, planlamalar yapan, ancak ciddi sıçramalar yaratmayan, sınıflar mücadelesine güçlü müdahaleler geliştiremeyen tüm hareketler 4 yıllık periyodlar da giderek zayıflamakta ve kriz yaşayarak bir biçimde tasfiye yoluna girmektedir. Kaldı ki, yürüteceğimiz toparlanma ve asgari bir temel oluşturma çalışmaları açısından 4 yıl küçümsenmeyecek bir süreydi. Bu süre gelişmelerin seyrine bağlı olarak daha kısa da olabilirdi. Öte yandan, çalışmaların tempolu gelişmesi, ancak çeşitli yetersizlikler nedeniyle hedeflere ulaşamaması durumunda bir süre daha nispeten büyük sorunlar yaşanmadan uzatabilirdi de.

2002-2006; 4 Yıllık Hazırlık Sürecinin Sonuçları
Hareketimiz 2002 martından (pratik olarak Mayıs ayından) 2006 ortalarına değin uzanan 4 yıllık süreçte, başlangıçtaki tüm imkansızlıklara rağmen, mücadelenin bütün cephelerinde kapsamlı bir büyüme yaşadı. Başlangıç koşullarıyla hiç bir biçimde kıyaslanamayacak ölçülerde ciddi bir güç biriktirdi. Devrimci militan bir sokak hareketi olma yönünde önemli adımlar attı. Örgütsel güçlerini hem kadrosal, hem kitlesel açıdan önemli ölçüde büyüttü. Örgütsel işleyişini gerçek bir Parti normlarına yaklaştırdı. DK'nın 2006-7 yıllarında bu dört yıllık sürece ilişkin kapsamlı bir bilanço çıkarıldığı için burada ana hatlarıyla ulaşılan çalışma düzeyini özetlemekle yetineceğiz.

İdeolojik üretim/mücadele alanında Hareketimiz İdeolojik Yeniden Kuruculuk perspektifiyle başlattığı çalışmalarda önemli yol aldı. 1990 sonrası içine girdiğimiz yeni dönemin devrimci eleştirisinin köşe taşlarını oluşturmaya dönük önemli başlangıçlar yaptı. Pek çok teorik-politik çalışma üretildi. Bu yoldan Manifesto için yapılacak çalışmanın temellerini oluşturdu. Ajitasyon-propaganda çalışmaları için kapsamlı ve çok yönlü yazın çalışmaları üretildi. İdeolojik çalışmalarımız sadece Hareket yapısı içinde değil, dışımızdaki solda da en ileri çalışmalar olarak tanımlanmaya başlandı ve ilgi gördü. Bu çalışmaların pratik ürünü olarak legal yayın organı aylık olarak planlandı

biçimde (her yıl 11 sayı olarak planlama yapıldı) yayınlandı. Yanı sıra, legal gençlik yayını örgütlendi ve çıkarıldı. 15 günlük bir gazete çalışmasının alt yapısı olarak Halk Bülteni ismi altında önce aylık, ardından 15 günlük bir ajitasyon-propaganda gazetesinin temelleri atıldı. Parti içi yayın olarak pratikleşen Devrimci Kurtuluş, ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda Hareketin temel çizgisini ortaya koyan, aynı zamanda iç tartışmalara da zemin oluşturan özgür bir yayın olarak somutlaştırıldı. Böylece hem gizli ve özgür, hemde iç tartışmalara alan açan bir yayın zeminine de kavuşuldu. İdeolojik eğitim çalışmaları her düzeyde somut planlamalar temelinde örgütlü yoldaşların önemli bir bölümünü kapsayacak tarzda örgütlendi. Partinin ideolojik çalışmaları tarihinde ilk kez bu denli sistematik, planlı ve düzenli olarak gerçekleştirildi. Ancak ideolojik çalışmalarımızın en temel hedeflerinden biri olan Manifesto ve bununla bağlantılı olarak Parti Programı çalışmaları bu dönemde üretilemedi. Dönemin ideolojik mücadele cephesindeki en önemli eksikliği buydu. Politik-askeri çalışma ve hazırlıklar cephesinde önemli gelişmeler kaydedildi. Açık alanda yıllarca birkaç on kişiyle 1 mayıslara, birkaç kişiyle ortak platformların eylemlerine katılmak dışında pratiği olmayan Hareketimiz, 2002-2004 arası dönemde örgütlü olduğu bütün alanlarda açık ve meşru eylemlerin tümünü kendi öz gücüyle örgütleyen, günlük olarak sokak faaliyetleri geliştirebilen, büyük ve çok yönlü kampanyalar örgütleyen bir güç haline dönüştü. 2001-2 yıllarında 2 bin bildiri dağıtamayan yapımız, 2006 yılına gelindiğinde yürüttüğü kampanyalarda 250 bin bildiri bir ayda dağıtan, yanı sıra onbinlerce afiş asan, korsan gösteriler düzenleyen, onlarca yoldaşla toplu sokak ajitasyonları, dergi ve bildiri dağıtımları düzenleyen, bütün bölgelerde yazılamalar yapan, faşist teröre karşı devrimci şiddeti sınırlı biçimlerde de olsa uygulayan, ortak platformların eylemlerine güçlü biçimde katılım gösteren bir Hareket konumuna gelmişti. 2001-2002'lerde 1 mayıslara bir-iki kentte onlarla ifade edilen rakamlarla katılan Hareketimiz, 2006 yılında İstanbul, İzmir, Dersim, Adana, Antalya, Antakya vb.'de toplamda 1200 civarında kitle katılımı sağlamıştı. Özgür alanda örgütlenmemizin büyümesine paralel olarak sınırlı da olsa yazılama, pankart asma, bildiri dağıtımı, faşist teröre ve yozlaşmış unsurlara karşı sınırlı devrimci şiddet pratikleri geliştirilmeye başlanmıştı.

Bütün bu pratik gelişmeler, Hareketimizin politik-askeri alanda belirli bir temel oluşturmaya başladığını göstermesine karşın, henüz PASS'a zemin oluşturacak bir pratik düzeyden uzak olduğumuzu, buna uygun bir hazırlık geliştiremediğimizi de göstermekteydi. Birlik ve ittifak ilişkileri bağlamında da Hareketimiz bu dönemde önemli gelişmeler gösterdi. Dönem açısından ittifak ilişkilerinin başlıca biçimi olan ve daha çok çeşitli pratik gelişmeler bağlamında oluşan örgütler arası platformlara Hareketimiz katılım gösterdi. Bu katılımı hem güçlü temsiliyet sağlayarak, hem de bu platformların eylemlerine güçlü katılım sağlayarak gerçekleştirdi. Ve böylece öncü roller üstlendi. Yeni platformların oluşumunda öncülük yaptı. Değişik kesimlerin ortak mücadele geliştirmek istediğinde aradığı, katılımını istediği başlıca örgütlü güçlerden biri oldu. Böylece devrimci ve demokratik güçler içinde etkisini ve saygınlığını artırdı. Değişik kesimlerin Hareketimize dönük ilgisi ve beklentileri arttı. AG isimli çevrenin katılımında olduğu gibi, Harekete değişik kesimlerden tek tek insanların katılım istekleri gelişti. Örgütsel alanda, Hareketimiz herşeyden önce işleyiş olarak Parti normlarına yakın bir işleyiş düzeyine kavuşturuldu. Tüzük hazırlandı, yayınlandı ve tüm çalışmalar tüzük temelinde oturtulmaya başlandı. Hareketin yapısı açık alan ve özgür alan olarak hem güvenlik açısından, hem de çalışma alanlarının özgünlüğüne uygunluk açısından yeniden düzenlendi. Tüzüğü tamamlayan talimatlarla Parti çalışmalarının rapor, toplantı ve diğer boyutları düzenlendi. Tüm çalışmalar komiteler temelinde örgütlendi. Kitle örgütlenmesi çalışmalarına dönük olarak Partinin dağılık eski ve yeni ilişkilerini bir araya getirmenin ve emekçilerle ilksel ilişkiler kurmanın aracı olarak politik-kültürel odaklar çalışması geliştirildi. İstanbul başta olmak üzere örgütsel çalışma yürüttüğümüz bütün bölgelerde bu çalışma geliştirildi. Bu örgütlenme işçi, mahalle ve lise gençliği ile Hareket arasında ilksel bağlantı noktası oldu. Bu çalışmalar yoluyla önemli bir kitle zeminine ulaşma imkanı oluştu. Bu çalışmalar üzerinden üniversite gençliği ile ilk bağlantılar oluştu. Üniversite gençliğine dönük çalışmalar kısa sürede Devrimci Sosyalist Gençlik ismiyle bir gençlik çalışmasına dönüştü. Yüzlerce genç, yaşlı emekçi açık alanda yürütülen bu çalışmalar içinde yer aldı. Bu çalışmalar içinde öne çıkan yoldaşların yerel ve profesyonel kadro haline getirilmeleri için çalışmalar başlatıldı. Bu temelde eğitimler, görevlendirmeler, vb. geliştirildi. Öte yandan, açık alanda gelişen bu ilişki

ve örgütlenmeler, henüz değişik sınıf ve kesimlere dönük (işçi sınıfı, gençlik, kadın, kültür, köylü, vb...) özgün örgütlenmeler yaratma konusunda önemli adımlar atamamışlardı. Dahası, düşmanla sert çatışmaların çemberinden geçmemiş, bu anlamda sınanmamışlardı. Özgür alanda başlangıç aşamasında neredeyse sıfır konumunda olan çalışmalar, ilk bir-iki yıl içinde küçük çekirdeklerin oluşturulmasıyla büyüme yoluna girdi. Büyüme yavaş olmasına karşın, 2006 yılına değin devam etti. Fakat özgür alanda yeni çalışma alanları açma, politik-askeri temeli geliştirme noktasında ciddi zayıflıklar söz konusuydu. Özgür alanın bu noktada geliştirdiği tek bir ciddi adım söz konusu değildi. Eğitim çalışmaları ise sınırlı bir politik-askeri nitelik kazanmış olmaktan uzaktı. Bu alanın ilişkilerinin çok ama çok azı örgütlü sempatizan ilişkisini aşan bir yerde durmaktaydı. Kadrolaşma alanında nicel anlamda önemli bir potansiyel oluşmuş durumdaydı. Herşeyden önce başlangıç aşamasının iki elin parmaklarından az olan nicelik durumu çoktan aşılmıştı. Kadro ve kadro adayları (Parti ve cephe üyeleri, aday üyeleri, aktif örgütlü sempatizanlar) artık yüzölçümlerine yaklaşılmaktaydı. Yeni adımlarla bu sayı hızla arttırılabilirdi. Bu durum büyük bir potansiyelin oluşturulduğunu göstermekteydi. Ancak oluşan bu kadro ve kadro adayı yapısı esas olarak başlangıçta hedef olarak koyduğumuz kurucu kadro olmaktan henüz uzaktı. Zaten yürütülen çalışmaların içeriği ve biçimi devrimci savaşın öncü kurucu kadrolarını yaratmaktan uzaktı. Kadro ve kadro adaylarının önemli bir bölümü açık alan çalışmaları içindeydi. Dahası, bunların yeni olanlarının çok büyük bir bölümü yerel kadrolardı, ya da yerel kadro ele alınmasalar bile esas olarak içinden çıktıkları yerel birimler dışında herhangi bir çalışmada yer almamış ve sınanmamışlardı. Geçmişten gelen çok az sayıdaki kadro ve kadro adayıda esasen bu konumdaydı. Yeni kadro ve kadro adayları gibi bunlarda yerleşik hayatlarından kopmamış, uzun yıllardır politik-askeri mücadele zeminlerinin dışında kalmışlardı. Yıllar içinde oluşmuş statükolar, yerleşik alışkanlıklar, ilişkiler henüz bir devrimci savaş kadrosunun yapması gerektiği gibi alabora edilmemiş, bir kenara konmamış durumdaydı. Bunun için birincisi, bütün bu kadro ve kadro adaylarının yerleşik yaşamlarının alabora edilerek, devrimci savaş

pratiğinin gereklerine uygun dinamik bir tarzda düzenlenmesi ve sağlam bir politik-askeri eğitim gerekliydi ve bu eğitim süreci örgütlenememişti. İkincisi ise, böylesi kurucu kadrolar eğitim sürecini izleyen kapsamlı bir devrimci savaş pratiğinin içinde kadrolaşabilirdi. Böylesi bir pratikte doğal olarak bu özgün hazırlık sürecinde söz konusu değildi.

Artıları ve eksileriyle hazırlık sürecinin 4 yılı bu çalışmalarla tamamlanmıştı. Tablo çok önemli bir gelişme ve ilerlemeyi ifade ediyordu. Ancak sürecin başlangıçta öne konulan hedeflere ulaşamamıştı.

2007; Atılım İçin 2 Yıllık Hazırlık

Hareketin örgütlü yapısının, kadro ve kadro adaylarının süreci tartışması, yönünü belirlemesi ve sürecin Devrimci Atılımı örgütleyecek tarzda yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Bu noktada, Hareketin yönetimi örgüt içi bir tartışma başlattı. Hareketin kadro ve kadro adaylarına sürece ilişkin görüşleri çeşitli sorular temelinde soruldu. Ayrıca sorulardan bağımsız olarak sürece ilişkin tüm düşüncelerini dile getirmeleri istendi. ...'a yakın yoldaş yazılı olarak, bir kısım yoldaş ise sözlü olarak düşüncelerini bildirdi. Bunlardan yazılı olanlar iç yayın organı olan DK'nın bir sayısı olarak düzenlenerek yayınlandı. Yapılan değerlendirmelerin ardından 2006 sonlarında yönetim sürecin yönünü tayin eden değerlendirmesini yayınlandı.

Yönetim bir devrimci savaş örgütü yaratma yolunda önemli mesafeler alındığını, kritik adımların atılması için bir altyapı oluşturulduğunu tespit ediyordu. Fakat devrimci savaş örgütünün yaratılması ve devrimci savaşın temelinde Atılımın başlatılması için gerekli olan kritik adımların henüz atılmadığını, "Yeniden İnşa"nın asgari düzeyde de olsa tamamlanamadığı ifade ediyordu. Atılımın hazırlanması için bir zemin oluşturulmasına rağmen, oluşan bu altyapı henüz Atılım için gerekli dönüşümleri yaşamamış, Atılımı başlatacak nitelikleri kazanmamıştı. Bu noktada, esas olarak 2 yıl olarak planlanan Atılıma hazırlık süreci öngörüyordu. Atılıma hazırlık sürecinin merkezi unsuru gerilla temelinde devrimci savaşın hazırlanmasıydı. Lenin ünlü "çubuğu bükme" metaforu esas alınarak, bütün gücün esas olarak illegal örgütlenmenin büyütülmesi, politik-askeri eğitim ve savaş merkezinin oluşturulması, bütün örgütsel ve kadrosal altyapının buna uygun olarak hazırlanması ve kapsamlı bir değişim sürecinin yaratılması hedeflenmekteydi. Hedef bu iki yıllık kapsamlı dönüşüm ve hazırlık süreci içinde Hareketin politik-askeri savaş temelinde kapsamlı bir Atılım sürecini başlatmasıydı.

Bu bağlamda, bu 2 yıllık süreçte, ideolojik üretim ve

mücadelenin asli hedefi olarak manifestonun ve bununla bağlantılı olarak programın üretilmesi hedeflendi. Pratik olarak yürüyen yayın faaliyetlerinin sürdürülmesi, 15 günlük yayın hedefine ulaşılması, internet vb. tüm medya olanaklarının etkin biçimde kullanılmasına yönelik pratik planlamalar yapıldı.

Politik-askeri olarak, illegal faaliyetlerimizin adım adım büyütülmesi, küçük çaplı askeri pratikler de dahil, daha militan bir çalışma hattına geçilmesi esas alındı. Esas olarak da, politik-askeri faaliyetin temel altyapısı olarak politik-askeri eğitim ve savaş merkezi yaratılması için hızla çalışmalara başlanması temel pratik görev olarak konuldu. Böylesi bir çalışmayı yapmak için asgari bir zemin artık Kürt ulusal özgürlük hareketinin bulunduğu alanlarda vardı. 2002'de Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa süreci başlatılırken, Kürt ulusal özgürlük hareketi derin bir tasfiyecilik süreci yaşıyorken, 2006-7'ye gelindiğinde artık devrimci savaşı başlatmış ve rotasını bunu büyütme olarak belirlemişti. Dahası, bu sahalar dışında da her olanak zorlanarak bu çalışmaların başlatılması karar altına alındı. Bu çalışmalara ilişkin pek çok ayrıntı Hareket yönetimi tarafından ele alındı ve kararlaştırıldı.

Örgütsel alanda, örgüt yapısı ağırlıklı olarak açık alanda gelişmişti. İlegal örgütlenmede bir çekirdek oluşmasına karşın, bu çekirdek gelişmemişti. Bu bağlamda, çalışmaların ağırlık merkezinin illegal çalışmalara ve politik-askeri eğitim ve savaş merkezi yaratılması çalışmasına kaydırılması, bunun için legal çalışmalardan ilişki ve olanak kaydırılması, bu bağlamda açık alan çalışmalarının zayıflamasının göze alınması kararlaştırıldı.

Açık alan çalışmalarının artık politik-kültürel odaklar ağırlıklı bir çalışma olmaktan çıkarılarak bir açık alan cephe çalışması olarak biçimlendirilmesi ve kadın, gençlik, işçi, mahalle, kültür vb. çalışma sektörleri olarak yeniden örgütlenmesi karar altına alındı. Bu alanlarda komiteleşme ve yeni çalışma alanları açarak daha geniş kitlelere ulaşma hedeflendi.

Kadro çalışması bu sürecin en kritik boyutunu oluşturmaktaydı. Kadro tablomuz önümüzdeki hedefe ulaşmak için kesinlikle yeterli değildi. Atılımın hazırlanması hedefi kesin biçimde güçlü bir kurucu kadroyu gerektiriyordu. Belli bir birikim sağlanmış olmasına rağmen, bu kadro ve kadro adayı birikimi esas olarak mücadelenin her cephesinde Partinin ve devrimin

kurucusu olacak, inisiyatifli, öncü duruşuna sahip olan kurucu kadro niteliğinde değildi. Profesyonelleşme oldukça zayıftı. Kadro ve kadro adayları içinden çıktıkları alanların dışında çalışma deneyimine sahip değillerdi. Bu özellikleriyle, profesyonel olanlar dahil, neredeyse tümü yerel kadro özelliklerini aşan bir yapıya sahip değildi. Politik-askeri çalışma, gizli örgütlenme ve gerilla savaşı bağlamında da ciddi bir deneyimleri ve bilgi birikimleri yoktu. Kadrolaşma çalışmasında mevcut kadro ve kadro adaylarının mümkün olan en geniş kesiminin profesyonel devrimci kadro haline getirilmesi hedefi konuldu. Bunun da ötesinde daha örgütlü sempatanlar ve yeni ilişkilerinde hızla yerel ve profesyonel devrimci kadro haline getirilmesi hedeflendi. Bu yoldan değişik görevlerde yer alacak kadro ve kadro adayı yoldaşların politik-askeri çalışmaya çekilmesiyle oluşacak boşluğun hızla doldurulması hedeflendi. Kadro çalışmasının en önemli boyutu politik-askeri eğitim ve savaş merkezi yaratılması yoluyla tüm yoldaşların bütünlüklü bir politik-askeri eğitimden geçirilmesini sağlamaktı. Bu çalışma, yoldaşların kurucu önder kadrolar olarak mücadelenin değişik cephelerini örgütleyecek pratiklere girmeleri ve gerçek bir devrimci pratik içinde sınamaları için olmazsa olmaz bir başlangıç çalışmasıydı. Gerçek bir kadro zemini ancak bu yoldan yaratabilirdi. Potansiyelin işlenip, dinamik bir varlığa dönüşmesinin en temel yolu buydu. Bu zorlu bir görevdi.

Atılıma hazırlık sürecinin diğer tüm çalışmaları esas olarak yukarıda ortaya konulan eksene bağlı olarak ele alınacaktı. Sürecin merkezi unsuru devrimci savaşın, bunun için öncü gerillanın örgütüyle, kadrosuyla, politik-askeri hazırlıklarıyla yaratılmasıydı. Tam olarak ifade edildiği biçimiyle söylersek, artık "savaş düzenine" geçiş söz konusuydu.

Önümüze koyduğumuz atılıma hazırlık döneminde hayati önemde kritik adımlar zayıf bir kadrolaşma temelinde başarılmak zorundaydı. Daha doğrusu zayıf olan kadro yapısı, kendi yapısını da devrimci savaşçı hale getirmek dahil olmak üzere büyük ve bütünlüklü bir sıçramayı başarmak zorundaydı.

Bu noktada, özellikle Hareketin yönetiminin yani, öncüsünün rolü kesin biçimde tayin ediciydi. Yönetimin ve etrafındaki ikinci kadro halkasının hedefe bağlılığı, güçlü iradesi, kararlılığı, cesur adımlar atabilmesi, esnek kararlar alabilmesi, tüm kadro ve kadro adaylarının sürece kilitlenmesinde ve görevlerin başarılmada belirleyici rol oynayacaktı. Merkezi yönetim her dönem bir Parti/örgüt için en kritik parti örgütüdür. Onun omuzladığı görevler karşısında en

ufak bir yetersizliği, en ufak bir irade yarılması, en ufak bir geri çekilme, tüm örgüt yapısında derin yıkımların önü açar. Onun göstereceği dinamizm ve yüksek öncülük kapasitesi ise büyük sıçramalı bir gelişme temposu yaratır. İşte bu önemli bir dönemece girmiş olan Hareketimiz açısından Yönetimin (ve onun etrafındaki ikinci temel kadro kuşağının) ortaya koyacağı pratik olumlu ve olumsuz yönleriyle olağan çalışma süreçlerine nazaran misliyle daha fazla yıkım yada daha fazla ilerleme yaratacaktı. Daha sonraki gelişmeler bu gerçeği olanca yakıcılığıyla ortaya koydu. Sürecin görevlerini kapsamlı biçimde ele alıp değerlendiren, pek çok planlama yapan, devrimci savaşa hazırlık ve atılımın başlatılmasıyla birlikte sürecin alacağı biçimler, Hareketin karşılaştığı olası zorluk ve yıkımlar, elde edeceği kazanımlar konusunda pek çok projeksiyon yapan, bunları tartışan Yönetim, çok hayati bir noktayı; kendi konumunu, sürecin görevleri karşısındaki zayıflıklarını gözden kaçırmıştı. Bu noktadan itibaren gelişen süreci anlamak açısından Partinin Yönetiminin durumunu kısaca ortaya koymak gerekiyor. Hareketimiz Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa sürecini oldukça dar bir Yönetim yapısı ile başlattı. Bu durum hem karar alma süreçleri, hem de işlerin pratik örgütlenmesi vb her açıdan oldukça sıkıntılı ve gerçekliğe denk düşmeyen bir durumdu. İnşa sürecimiz devrimci atılıma doğru ilerletilirken, her cephede büyüyen görevlere yanıt verebilmek, Parti yönetiminin inisiyatifini her cephede güçlü biçimde kullanabilmek için Yönetimin büyütülmesi, tüm kritik çalışmaların Yönetim üyeleri tarafından yönetiminin sağlanması gerekliydi. Bu ayrıca bu kritik süreçte olası olan kırılma, dökülme, geriye düşme, yakalanma ve şehit düşme durumlarında Parti yönetiminin sürekliliğini sağlama açısından önemli bir tebdir olurdu.

Öte yandan, Hareketin böylesine önemli bir dönemeçte iradesini belirlerken, tüm Hareket iradesini temsil eden, tüm kadro yapısının yüzyüze iradesini ortaya koyacağı, tartışacağı, önerilerini sunacağı bir Parti Konferansı yapılması doğru olan tutumdur. 2006 yılı ortalarında yapılan görüş alma çalışması yerine bir Parti Konferansı yada Genel Toplantısını güvenli alanlarda örgütlemek ve böylece hem yeni ve geniş bir Parti Yönetimi oluşturmak, hem de Partinin sorunları ve görevlerini tüm Partili yoldaşların ortak platformunda

çözümlemek ve karar altına almak açısından gerekli ve doğru çözümdü.

Yönetim, ne yönetim bileşiminin büyütülmesi ve işleyişinin buna uygun olarak düzenlenmesi gerektiğini, ne de bunun ve Partinin izleyeceği rotayı bir Parti Konferansı ile belirleme gerektiğini göremedi ve gerçekleştirmedi. Dar ve yetersiz yapısıyla sürecin kapsamlı görevlerine yöneldi. Hareketin merkezi iradesinin ve yapısının bu yetersiz ve kırılmalı tarzda belirlenmesi ve sürdürülmesi pek çok handikapın önünü açan adeta bir kara delik olarak oldu.

Bu eksikliklere rağmen, Hareket 2006 sonlarında netleşen Atılıma hazırlık sürecini pratikleştirmek için 2007 başından itibaren hızla pratiğe yöneldi.

2007 başlarında açık alan örgütlenmesi yeniden düzenlendi. Yeni bir örgütsel yapılanmaya geçiş hazırlıkları başlatıldı. İşçi, mahalle, kadın, kültür vb. başlıklar altında cephesel bir örgütlenmenin yaratılması için ilk temel düzenlemeler yapıldı. İdeolojik mücadele yapılanması olan dergi ve diğer çalışmalar düzenlendi.

Gençlik yapılanmasının sürece uygun olarak düzenlenmesi için ilk adımlar atıldı.

Özgür alanın en temel görevi olan politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturulması için planlama yapıldı. Bu alandaki merkezi görev olan politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturma görevi normal koşullarda özgür alan yönetiminin işe girişmesini gerektiriyordu. Bu noktada, başlangıç noktası, Kürt ulusal özgürlük hareketiyle ilişki kurulması ve özgür Kürdistan topraklarında askeri üslenme ve politik-askeri eğitim ve savaş merkezi için ilk adımların atılmasıydı. (...) Gerekli planlamalar yapılarak, ilk etapta yurtdışı ilişkilerini toparlanması, buna paralel olarak Kürdistan ulusal özgürlük hareketiyle ilişkilendirilerek özgür Kürdistan topraklarında çalışma için zemin hazırlanması karar altına alındı. Bu noktada ülkedeki kadro ve kadro adaylarının parça parça politik-askeri eğitim alanına ulaştırılması ve burada kapsamlı biçimde eğitimden geçirilerek yeniden görevlendirilmesi karar altına alındı. Bunun için ilişkilerin bu hedefe hazırlanması hedeflendi.

(...)

Bütün hedef, karar ve düzenlemeler aslında tüm Hareket yapısının devrimci savaşa geçiş için altüst edilmesi, yeni bir yapının ortaya çıkarılması anlamına gelmekteydi. Herkes yerinden oynaması, tüm ilişki ve alışkanlıkların ve çalışma tarzının değişmesi, deyim yerindeyse oluşmuş tüm statükoların yerle bir edilmesi, eskimiş olan her şeyin bir kenara bırakılması gerekmektedir. Her şey devrimci savaş perspektifine

uygun yeni konumlanmalar, yeni ilişki biçimleri ve çalışma tarzı temelinde oluşturulacaktı. Bunun anlamı, örgüt ve işleyişin oturtulmasından kaynaklanan pek çok ciddi sorunla karşılaşacağımız, kadro ve kadro adaylarının bir bölümünün sürece uyum sağlayamayacağı, devrimci savaşa hazırlığın ciddi bir gündem olmasıyla zayıf unsurların geri çekileceği vb. pek çok sorunla karşılaşacağımızdı. Dahası oligarşinin sürecin yönünü anlamasına paralel olarak baskısının artacağı ve bunun iç sıkıntılarla birleşerek daha büyük gedikler açma olasılığıydı.

Parti bütün bunlara hazır olmalıydı. Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, Parti Konferansı temelinde bir irade belirlemesine gitmediğimiz ve Hareketin Yönetimi oldukça sınırlı/yetersiz bir yapıya sahip olduğu için bu tür olası sorunlarla mücadelede daha baştan ciddi dezavantajlarımız söz konusuydu. Hareket bu tür olumsuzlukların karşısında ancak en başta Yönetim ve temel Parti örgütleri/komiteleri olarak alınan ortaya konulan Atılım iradesine sınımsız olarak, tüm eksikliklere rağmen, kararları uygulama noktasında sarsılmaz bir irade göstererek durabilirdi. En azından bu tür olumsuzlukların etkilerinin en aza indirilmesi sağlanabilirdi.

B- 2008-2017: HAREKETİN YENİDEN VE BİLİNÇLİ OLARAK TASFİYESİ

Tasfiyecilikte 1. Adım; 2006 Devrimci Savaşa Hazırlık Kararlarının Reddi

Fakat ne yazık ki, süreç bu yönde gelişmedi. Çalışmaların genel tablosu açısından bakıldığında 2007 ortaları ile 2008 başı arasındaki süreçte tüm çalışmalarda ciddiye alınması gereken sıkıntılar uç vermeye başlamıştı. Açık alan çalışmaları yapılan düzenlemelerin oturmaması nedeniyle önemli sıkıntılar yaşamaya başladı. Kadro yapısı ve açık alan yönetimi süreci toparlamakta ve inisiyatif geliştirmekte zorlanıyordu. Profesyonel devrimcileşmeye karşı açık alan yönetiminin kendisinde belli bir ayak direme vardı. Hareketin verdiği görevleri yapmama, farklı alanlarda çalışma görevi verildiğinde kabul etmeme, eski tarzda devam etme eğilimi daha ilk andan itibaren kendini göstermeye başladı. Özgür alan ilerleme sağlamadığı gibi, politik-askeri eğitim ve üslenme için de somut bir hazırlık geliştirmekten uzaktı. Mali olarak kendini finanse etme, eylemselliğini büyütme gibi konularda ciddi hiç bir pratik geliştirmemekteydi. Örgütsel yapısı ise büyümekten uzaktı. Özgür alanın başında olan ve

tasfiyeciliğinde başlıca üreticisi konumundaki kişi, özgür alanı geliştirmek ve büyütme yerine, giderek daha fazla açık alana müdahale etmekte, işleyişi bozmakta, müdahale biçiminin üslupsuz ve yıkıcı olması nedeniyle ciddi sorunlara neden olmaktaydı. Dahası, AG isimli çevre ile yapılan birlik giderek kopma noktasına doğru ilerlemekteydi. Bunların bir bölümü değişim sürecine uyum sağlayamama sancıları olarak kısmen doğaldı. Fakat öte yandan da güçlü bir kadrolaşma zemini yaratılamaması, Hareketin belirlediği hedeflere yönelik güçlü bir yürüyüş geliştirememesi durumunda ise kangrenleşecek sorunlardı.

Varolan kadro ve örgüt yapısı mevcut durumuyla sürece yanıt olmakta, Atılıma hazırlık çalışmalarını büyütme zorlanmaktaydı. Hareketin bir bütün olarak büyüme ve Atılıma hazırlanma rotasından, gerileme ve kriz rotasına girmekte olduğunun bütün emareleri ortaya çıkmıştı.

Bu durumda Harekette asıl dönüşümü sağlayacak, Hareketin rotasını kesin biçimde devrimci savaşa doğrultusuna çekecek, kadrolaşma ve örgütsel çalışmayı yeni bir düzleme taşıyacak politik-askeri eğitim ve savaş merkezi yaratılması çalışmasına hızla başlamak gerekiyordu. Hareketteki devrimci ruhu canlandıracak, yaşanan sorunları devrimcilik eksenli çözüme kavuşturacak, devrimcilikte ısrarlı ve kararlı olanlar ile statükocu, devrimci değişime ayak direyenleri ayrıştıracak ve Hareket yapısını berraklaştıracak olan asıl adım bu olabilirdi.

Bu noktada, (1) alanındaki ilişkileri asgari düzeyde de olsa toparlamak ve ardından özgür alanlara geçerek politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturma görevini üstlenmiş olan Yönetim üyesi, 2008 başında, (2) alanında bulunan üyesine görüşlerini ilettili. Ülkedeki çalışmalarda yaşanan sıkıntılara dikkat çekildikten sonra, yurtdışındaki sınırlı ilişkilere asgari bir müdahalede bulunduğu ve kısmi bir toparlanma yaşandığı, ancak yurtdışında özel olarak kalmayı gerekli kılan bir durum olmadığı, hızla politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturmak için hazırlıkların yapılmaya başlanacağı, en kısa sürede bu alana geçmeye hazır olunacağı, ülkeden de bu çalışmaya katılacak bir ekibin hazırlanması gerektiği vurgulanıyordu. Ve tabii ki, bu konularda (2) alanındaki Yönetim üyesinden yanıt bekleniyordu. Bunlar zaten daha önce alınmış kararlar olduğu için bir tartışma konusu olmayacağı varsayılmış ve kısaca yazılmıştı. (Ayrıca çalışmaların genel kapsamı üzerine de bir yazı yazılmaya başlandığı ve kısa sürede gönderileceği ifade edildi.)

Aradan iki buçuk, üç ay geçmesine karşın, ülkedeki Yönetim üyesi tarafından herhangi bir yanıt verilmedi. Böylesine hayati bir konuda yanıt verilmesi anlaşılır bir durum değildir.

Nisan 2008'de, 2008 başında sürece ilişkin görüşler kısaca iletildikten yaklaşık 3 ay sonra, yurtdışındaki MK üyesi tarafından sürece ilişkin ve yapılacak hazırlıklarla ilgili kapsamlı bir değerlendirme (YENİDEN İNŞA SÜRECİMİZ; ULAŞILAN NOKTA VE ÖNÜMÜZDE DURAN 2. AŞAMA, başlıklı) kaleme alınarak gönderildi. Daha sonraki tartışmalarda "Yol Haritası" olarak kodlanan bu çalışma da, süreç sorunlu yanlarıyla birlikte ele alınıp değerlendirilmekteydi. Esas olarak, 2006 sonunda alınan Atılıma hazırlık süreci (Yeniden İnşanın 2. Aşaması) kararları, görevleri daha açık ve net ifadelerle ve devrimci savaş çizgisi öne çıkarılarak açılmakta ve her yoldaşın bu görevlere daha güçlü biçimde sahip çıkması çağrısı yapılmaktaydı. Bunun yapılamaması durumunda "tasfiyeciliğin" gelişeceği açıkça ifade edilmekteydi. Bu çalışmanın başına eklenen notta, (2) alanındaki Yönetim üyesinden yazıya ilişkin düşünce ve önerilerini yazması, değerlendirdikten sonra Yönetim çalışması olarak Parti üyelerine verilmesi, 15 günlük bir değerlendirme süresi konularak düşünce istenmesi ve ardından yayınlanması önerilmekteydi. Yazı esas olarak 2006 sonunda alınan kararlara ilişkin bir irade tazelemesi niteliğindediydi. Ve bugünden bakıldığında bir başka hayati noktaya daha vurgu yapılmaktaydı; "tasfiyecilik" tehlikesine. Yapılması gerekenlerin ifade edildiği bölümde, 2006 kararlarından daha fazlası yoktu. Biraz daha politik-askeri vurgunun ve buna bağlı olarak kavramlaştırmaların güçlü biçimde ifade edilmesi söz konusuydu.

Hareketin hızla iradesini bir kez daha net olarak yoluna devam etmesi gerekiyordu. 2006 sonunda önümüze koyduğumuz 2 yıllık sürede 2008 sonu itibariyle dolmak üzereydi. Ve aslında yazının ülkeye gönderildiği Nisan-Mayıs 2008'inde Kürdistan'daki özgür alanlarda politik-askeri eğitim ve savaş merkezini yaratma işine girişmiş olmamız gerekemekteydi. Ancak 2008 başında (2) alanındaki Yönetim üyesine yazılan mektuba cevap verilmedi. Nisan 2008'de yazılan ve Mayıs 2008'de ulaşan "Yol Haritası" yazısına yanıt da, Temmuz 2008 ortalarında (1) alanındaki Yönetim üyesine ulaştı. Aslında ortada kelimenin gerçek anlamıyla

verilmiş bir

yanıt da yoktu. Yazıya ilişkin sözde değerlendirme, yazının içine serpiştirilmiş, çoğu kez alaycı, küçümseyici, tam bir karamsarlıkla yüklü, Hareketin 2006 sonunda aldığı Atılıma hazırlık kararlarını yok sayan, uygulanamaz bulan notlardan ibaretti. Evet, 30 sayfaya yakın bir perspektif ve çalışmasına ilişkin tek bir sayfalık bir yanıt dahi yazılmamıştı. Sadece sinik bir ruh halini ukalaca ifadelerle örtmeye çalışan yazının içine serpiştirilmiş notlar!..

Bu notlara göre, o an'a değin süren çalışmaları sürdürmek yeterliydi. Hareketin 2006 sonunda aldığı Atılıma hazırlık kararları doğrultusunda kapsamlı bir politik-askeri hazırlık, dahası bütün cepheelerde savaş düzenine geçiş doğrultusunda adımlar atmak ise "hayali"ydi, "projecilik"ti. Dergiyi çıkaralım, mevcut çalışmaları düzenli biçimde yürütelim yeterliydi. Bu "notlar" aslında Hareketin devrimci dinamiklerinin yok edilmesi yönünde oluşmuş iradenin açık bir ifadesiydi. Hareketin devrimci savaşa hazırlık kararları yok sayılıyor, politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturulması, Hareketin bütün yapısının savaş düzenine uygun olarak düzenlenmesi ise "hayalcilik" olarak görülüyordu.

Soru açıktı; Hareketimiz bir devrimci savaş örgütü mü olacaktı, yoksa geçici bir hazırlık döneminin açık-gizli çalışmalarını kalıcı bir çalışma tarzı olarak benimseyip sağ bir zemine mi çekilecekti?

Devrimcilik ve sağ tasfiyeciliğin ayrışması tam da bu nokta da gizliydi. O dönem henüz tam olarak anlaşılmasa da, sağ tasfiyecilik açık biçimde kendini ortaya koymuştu. Sağ tasfiyecilik kendini herhangi bir ilişki düzeyinde değil, doğrudan Yönetim düzeyinde ortaya koymuştu. İşin ilginç tarafı sağ tasfiyeciliği üreten kişi bu önemli dönemece gelinceye değin, yapılan tüm çalışmaları eleştiri de kendini sözde "sol" bir konumda göstermesiydi. Açık alan çalışmalarına burn bükme, bunları legalizmle eleştirme vb. bu kişinin klasik yaklaşımlarıydı. Ama işler ciddiye binince sol lafzanlık yine bir kenara bırakılmadan açık biçimde sağ tasfiyeci bir yaklaşım geliştirilmiş ve Hareketin devrimci savaş düzenine geçişin önüne taş konmuştu. Çok dar bir yönetim söz konusu olduğu ve görüş birliği olmadığı için doğal olarak sorunun Hareketin ileri kadroları yoluyla çözüme bağlanması gerekiyordu. Yurtdışında bulunan ve "Yol Haritası" yazısını kaleme alan Yönetim üyesi sözkonusu yazının kadroları verilmesini ve meselenin kadrolar tarafından çözüme bağlanmasını talep etti.

Yazı kadrolara ulaştı. Yapılan tartışmalar aslında o

güne değin gelen çalışma tarzı ve pratiğin nasıl bir tıkanma noktasına vardığını da apaçık gösteriyordu. Hareket kesin biçimde kendisini tekrar etmeye başlamıştı. Mevcut kadro yapısının önemli bir bölümü, mevcut çalışmalar ve işleyiş içinde devrimci savaşın kadrosu olmak bağlamında bir kopuş geliştirme noktasında değildi. Oluşmuş statükolar, yılların biriktirdiği alışkanlıklar devrimci savaşın gerektirdiği devrimci kopuşu o ilişkiler içinde mümkün kılmıyordu.

Partinin savaş düzenine geçiş temelinde tam bir altüst oluşa ihtiyacı bulunuyordu. Düzen yaşamıyla kesin biçimde kopuşarak, politik-askeri eğitim ve savaşa hazırlanma temelinde Partiyi ileriye sıçratacaklar ile, bunu yapamayan, güç yetiremeyen yada artık böylesi bir niyeti olmayanların kesin biçimde ayrışması gereği apaçık ortaydı. (Herkes somut olarak yapabileceği işleri omuzlayarak mevzilenmeliydi.) Özgür alanlarda oluşturulacak politik-askeri eğitim ve savaş merkezi bu ayrışmada ve Partinin savaş düzenine geçişinde belirleyici bir rol oynayacaktı.

Tartışmaların bu ekseninde ve bu ufukla yürümesi gerekirken, tartışmalar ağırlıklı olarak mevcut tartışmalarda yaşanan sorunlara boğuldu. Elbette yaşanan pek çok sorunun da ele alınması gerekiyordu. Ancak andaki asıl sorun Hareketin doğrultusunun ne olacağıydı? Devrimci savaşa hazırlık için savaş düzenine geçiş mi, yoksa hem içerik, hem biçim olarak devrimci savaştan uzak olan mevcut çalışmaları biraz daha düzgün hale getirerek aynı biçimde yol devam etmek mi? Birincisi, Hareketin kesin bir değişim kulvarına girmesi demektir. Politik-askeri temelde yeni bir devrimci kadro tipinin nüvelerinin oluşması, örgüt ve işleyişte savaş düzenine geçiş, öncü gerillanın nüvelerinin oluşması, bunun ruh ve coşkusuyla Hareketimizin Atılıma yürümesi demektir. İkincisi, 2002-2006 arası dönemde geçici ve özgün bir hazırlık dönemi geliştirilmiş ve belirli sonuçlar vermiş çalışmaların kısmi değişikliklerle ve iyileştirme çalışmalarıyla devam ettirilmesi demektir. Ve bu mümkün de değildi. Hareketin bu geçici çalışma döneminde ulaştığı zirve 2006'ydı. Bunu sürdürmeye çalışmak tekrardan ve giderek Hareketin devrimci dinamiklerinin yıpranması ve yıkılmasından başka sonuç veremezdi. Hareketimiz stratejik ne ideolojik cephede, ne de pratik cephede kendisini bu geçici ve özgün çalışmalarla tanımlamış bir Hareket değildi. Geçici olanı kalıcılaştırmak, bu Hareketin ruhuna, tarihine, ideolojik ve politik

çizgisine, pratiğine aykırıydı. Bu Hareket ve bu Hareketin insanları böylesi bir yaklaşımla uzun süre devam edemezdi. Bu tekrar yaklaşımı en iyi niyetli yaklaşımla bile Hareketin sol söylemleri kullanan, pratikte sağ tasfiyeciler bir Hareket haline gelmesinden öte bir anlam taşımazdı. 2008'de yazılan "Yol Haritası" yazısında bu noktaya da özel olarak vurgu yapılmıştı. Tasfiyeciliğin başını çeken kişi derhal buna itiraz etti. Tasfiyecilik konusunda daha sonraki yazılarda da tartışma yürütüldü.

Tasfiyecilikte 2. Adım; 1. Gt Toplantısı Ve Alınan Kararlar

Bu iki seçenektен biri duruyordu kadroların karşısında ve hızla karar verilmesi gerekiyordu. Ancak ne yazık ki, Hareketin ülkedeki kadro yapısının "Yol Haritası" ve buna iliştilirilmiş "notlar" temelinde yürüttüğü tartışma uzadı. Hareketin 2006 sonunda aldığı devrimci savaşa hazırlık perspektifine ve kararlarına sahip çıkma yerine, karşı karşıya olduğumuz sorunun önemini kavrayamama, aktüel sorunlarda boğulma, orta yolu bulma yaklaşımları daha egemen hale geldi. (2) alanındaki Yönetim üyesinin ülkedeki tartışmalara doğrudan katılmamasının etkisiyle tartışmaların tek yanlı yürümesi de bu durumda etkili oldu.

Ve bu süreçte Hareketin kadrolarının katılacağı bir (GT) yapılması karar altına alındı. GT, açık ve özgür alanda aynı gündemle fakat ayrı ayrı yapılacaktı. Oturumların tutanakları karşılıklı olarak değiş tokuş edilecek, böylece her iki alandaki tartışmalardan haberdar olunacaktı. (2) alanındaki Yönetim üyesi de bu tartışmalara katılacaktı. 2009'da yapılan GT'de açık alan toplantısına katılan tüm yoldaşların görüşleri tutanaklı olarak hem özgür alana, hem de (2) alanına gönderildi. (2) alanındaki Yönetim üyesinin gönderdiği yazılarda her iki alana ulaştı. Ancak özgür alandan sadece bir yazı geldi. Bu yazı ise özgür alanın başında bulunan ve sağ tasfiyeciliğin başını çeken kişinin yazdığı bir yazıydı. Özgür alanın görüşü olarak geliyordu. Yoldaşlar düşünün ki, Hareketin on yıllar sonra gerçekleştirdiği, bir Konferansa yakın niteliğe sahip olan bir toplantı da, özgür alanda ne tür sorunlar var, bu alandaki kadrolar ne düşünüyor, sorunlara yaklaşımları nedir, çözüm olarak neler öneriyorlar, vb. noktalarda tek bir satır yok. Sanki bir toplantı yapılmamışsa, bir yazı yazılmış ve onaylanmış ve gönderilmiş. Toplantının ruhuna, mantığına ve işleyişine aykırı bir yaklaşımla, genel geçer ifadelerle dolu bir yazı! GT'nin 2. oturumunda yapılan tartışmalarda benzer biçimde gelişti. Özgür alanda kim ne diyor, hangi kadrolar sorunlara nasıl

yaklaşıyor, bu konuda tek bir satır olmadan, GT çeşitli kararlar aldı. GT kararları bugünden bakıldığında aslında tam olarak orta yolcu kararlardı. Sonuç alması da mümkün değildi. Gerileyen legal yayın çalışmalarının yeniden düzenlenmesi, açık alan çalışmalarının cephesel temelde düzenlenmesi, özgür alanın dinamik hale getirilmesi, açık alana bağlı milis yapısı oluşturulması, açık ve özgür alanda sokağa dönük faaliyetlerin yürütülmesi, Hareketin merkezi yapısının yeniden düzenlenmesi, mali sorunların çözülmesi. vb. Politik–askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturulması gibi en temel mesele ise herhangi bir karar düzeyinde ele alınmıştı. Bir iki satırlık bir kararla cephe gerisinde kadro yetiştirme olarak tanımlanmıştır. Hareketin devrimci savaşa hazırlık yönünde 2006'da aldığı açık ve net kararlar yerine, bir yandan devrimci savaşa hazırlık konusunda vurgular yapan, ancak esas olarak mevcut çalışmaların iyileştirilmesine odaklanmış bir yaklaşım söz konusuydu. Mevcut çalışmaların iyileştirilmesi dahil, tüm çalışmalarda Partinin çizgisine uygun bir pratiğin geliştirilmesi ancak devrimci savaşa hazırlığın asli unsuru olan politik–askeri eğitim ve savaş merkezinin oluşturulması, tüm çalışmaların buna uygun tarzda geliştirilmesiyle mümkün olabilirdi. Devrimci savaşa hazırlık 3–5 kişinin askeri eğitimden geçirilmesi, geri kalan örgüt yapısının mevcut tarzda çalışmaya devam etmesi değildir. Bu tüm Hareket yapısının devrimci savaşa uygun olarak düzenlenmesi anlamına gelir. PASS temelinde devrimci savaşa hazırlığın merkezinde de tüm kadro yapısının politik–askeri kadro haline getirilmesi, tüm Hareket yapısının ve işleyişinin savaşı yürütecek tarzda konumlandırılmasını, yedeklerin hazırlanmasını, ağır düşman saldırıları karşısında çökmeyecek tarzda konumlanmış bir yapının oluşturulması vardır. GT'nin gerek gerçekleştirme biçimi, gerekse ortaya koyduğu yaklaşımın Hareketi bütünlüklü biçimde devrimci savaş çizgisine çekemeyeceği daha ilk adımda belli oldu. İki–üç ayrı parça biçiminde gerçekleşen bir GT, tüm kadroların kendilerini, aynı ortamda ve doğrudan ifade etmelerine imkan sunmamaktaydı. Tüm kadro yapısının ortak bir zeminde tartışması ve çözümler üretmesi mümkün olmamıştı. Dahası, özgür alanda bulunan kadro yapısının düşünceleri de açık biçimde ulaşmamıştı. Bunlar kolektif düşünce

üretilmesini açık biçimde engellemekteydi. Dahası, bunların sonucu olarak alınan kararlar da esas olarak devrimci savaşa dönük kapsamlı bir değişimi sağlayacak kararlar olmaktan tümüyle uzaktı.

Sağ Tasfiyeciliğin Yarattığı İlk Büyük Çözüm: (NA) Bölgesinin Ayrılması

Böylece GT'nin kararlarının açıklanmasının üzerinden 1–2 ay gibi kısa bir süre geçmesinin ardından, (51) bölgesinde Hareketin yürüttüğü en önemli bölge çalışması olan (NA) çalışması çöktü. Bölgede bulunan hem özgür alan, hem de açık alan kadrolarının, cephe üyelerinin ve sempatanlarının tümü Hareketten ayrıldı.

Bölgeye dışarıdan giden birkaç ilişki dışında kimse kalmadı. Sorun dışarıdan bakıldığında bölgeyle açık ve özgür alan yönetimi arasındaki anlaşmazlıklardan kaynaklanıyor gibi görünüyordu. Ki böylesi esaslı bir boyutu da vardı. Fakat esas olarak Hareketin içine girdiği yönelimle doğrudan ilişkisi vardı.

Hareketten ayrılan (NA) bölgesinde ayrılığın başını çekenler özgür alan kadrolarıydı. (2) alanındaki Yönetim üyesi, bu kadroların başındaki yoldaşla ayrılık sonrası yaptığı görüşmede, bu yoldaş ayrılığın basitçe açık alanda yaşanan sorunlardan kaynaklanmadığını, ülkedeki mevcut kadro yapısının (onun deyişiyle yaşlıların) devrimci savaş gibi bir derdi olmadığı, durumu idare etmeye çalıştıklarını, devrimci savaş yönünde atılan adımları özellikle özgür alanın başındaki (tasfiyeci Yönetim üyesi) üyesinin engellediğini, ayrılığın bundan kaynaklandığını, bu kişilerle herhangi bir çalışma yapılacağını vurguladı. Kendisine bu düşüncelerini neden birkaç ay önce yapılan GT çalışmasında ifade etmediği sorulduğunda ise cevabı GT öncesi yapılan tartışmalarda devrimci savaşa hazırlık için önerilerini söylediğini ancak bunların dikkate alınmadığını, özgür alanın başındaki (tasfiyeci Yönetim üyesi) üyesinin bir yazı hazırlayarak gönderdiğini, daha o zamandan birşeyler yapılacağına ilişkin umudunu yitirdiğini, bu nedenle tartışmayı uzatmak yerine olacaklara bakmak istediğini söyledi. GT sonrası gelişmelerinde bu fikrini doğruladığını ve artık Hareketin bu kadrolarla devrimci savaşa ilerlemeyeceğini ifade etti. Onlar esas olarak devrimci savaşa hazırlanan ve yürütmek isteyen bir yapının parçası olmak istiyorlardı. Hareketle ideolojik olarak herhangi bir sorunları olmadığını da açıkça ifade etmişlerdi. Fakat artık umutlarını yitirmişlerdi. Kendilerine ayrılmak yerine Hareket içinde bu fikirlerinin mücadelesini yürütmeleri söylendi. Cevapları “bu insanlarla bu iş olmaz” oldu. Ve karşı öneri olarak; (2) alanındaki Yönetim üyesinin kendileriyle birlikte hareket etmesini, ona güvendiklerini, Hareketin bu yoldan

devrimci savaş rotasına çekilebileceğini ifade ettiler. Doğru yaklaşım Hareket içinde mücadeleyi devam ettirmek, Hareketi sağ tasfiyeciler çizgiye yönelten yaklaşımla mücadele etmektir.

(NA) bölgesinin Hareketten ayrılması ilk büyük çözülmeyi ifade ediyordu. Hareket devrimci savaş rotasına girmezde, mevcut çalışmaların tekrarı temelinde yürürse çözümlenin, tasfiyenin büyümesi kaçınılmazdı.

(NA) Bölgesinin Ayrılmasının Ardından Tasfiyeciliğe Derinleşmesi...

(NA) bölgesinin ayrılmasının ardından, çalışmalar esas olarak legal yayın organının çıkarılması, açık alanın cephesel bir yapıya kavuşturulması vb. üzerinden yürüdü. Özgür alanda ise ne yapıldığı belli değildi. Sözde illegalite-gizlilik adı altında bu alanda olan biten herşey tabu halindeydi. Devrimci savaşa hazırlık için ne yapılıyor, hangi adımlar atılıyor, bunlar kadroların, hatta diğer Yönetim üyelerinin bilgisi dışındaydı. Böylece, Hareketin ağırlık merkezini oluşturması yönünde kararlar alınan alan Hareketin görüş açısı dışında kalmaktaydı. Devrimci savaşa hazırlık bu süreç içinde pratikte tümüyle gündem dışına düştü. Hareketin çalışmaları adım adım tasfiye olmaya başladı. Açık alan çalışmaları her yerde zayıfladı. Gençlik çalışması adım adım yok denecek düzeye geriledi. Legal yayın çalışması artık düzenli bir çalışma olmaktan çıktı ve arada bir çıkan yayınlar derekesine düştü. Özgür alan çalışması olarak sunulan çalışma ise birkaç bildiri yayınlayıp dağıtmak ve arada bir pankart asmak dışında herhangi bir faaliyeti olmayan, pratikte varla yok arasında bir çalışmaya dönüştü. Sözde milis örgütlenme çalışması da hiç bir zaman yapılmadı. Pek çok genç kadro aday ve sempatican, Hareketten ayrılmaya başladı. Yönetimden istifalar yaşandı ve fiilen Merkezi Yönetim işleyişi ortadan kalktı. 2011'e gelindiğinde, daha birkaç yıl öncesine (2008'e değin) kadar ciddi bir kurumsal varlık oluşturmuş olan açık alan çalışmasında kurumsal varlığımız kalmamıştı. Bu alandaki çalışmaların merkezi ve düzenli bir faaliyeti kalmamıştı. Sokak faaliyeti ise neredeyse durmuş durumdaydı. 1 mayıslara katılımımız bile artık onlu rakamlara düşmeye başlamıştı. Legal yayın yılda birkaç sayı ancak çıkarabilen düzenli bir yayın olmaktan çıkmış, varlığı yokluğu belli olmayan, kurumsal varlığı bulunmayan bir yapıya dönüşmüştü. (1) alanı ve Yönetim üyesi ve diğer faaliyet yürüten yoldaşlar ise tümüyle gözden çıkarılmıştı.

2011'e gelindiğinde tasfiyecilik artık sadece pratikteki yıkım boyutuyla değil, siyasal olarak belirginleşmişti. 2011 yılında çıkarılan DK'nın 11. sayısında (DK'ların Yönetim kararıyla ve belirli bir işleyiş dahilinde çıkması gerekirken, artık ülkede tasfiyeciliğin başını çeken kişinin özel yayını haline gelmişti. DK'nın 11. sayısındaki yazılar hiç bir tartışma olmadan yayınlanmıştı.) Hareketin çalışmalarının düzenlenmesine ve duruma ilişkin yayınlanan yazı tasfiyeciliğin nasıl bir siyasal boyut kazandığını apaçık göstermekteydi. Tasfiyeciliğe göre Hareket büyük bir gerileme yaşamaktaydı. Pratik ve örgütsel ve siyasal çalışmalara ilişkin ise aynı nakarat tam bir sağ tasfiyeciler anlayışla tekrar edilmekteydi. Kabaca ifade edecek olursak; örgütlenmek gerekiyordu, eğitim şarttı, militan bir sokak çalışması gerekiyordu, tek bir yayın bile ortada yokken 4 yayın için hazırlık yapılmalıydı. Evet, Hareket, "Kızıl Bayrak" çevresinin karikatürü olacak bir çalışma tarzı örgütlemeliydi. Sağ tasfiyeciliğin muradı belli olmuştu. Tabii P-C düşünceleri de bu sağ tasfiyeciler anlayışın kenar süsleri olarak da kullanılmaktaydı. Elbette bunlar karşısında Hareketin çizgisi temelinde itirazlarda vardı. GT sonrasında (1) alanındaki Yönetim üyesi, politik-askeri eğitim ve hazırlık için derhal Kürdistan'daki özgür alanlarda çalışmalara başlanması yönündeki önerilerini tekrarladı. Hareketin doğrultusunun bu olması gerektiğinde ısrar etti. Ancak bunların tümüne genel geçer yanıtlar verildi. Bu tasfiyeciliğin artık apaçık yürütüldüğü anlamına geliyordu. (Ülkede de bu yönlü devrimci itirazlar olmasına rağmen, bunların tam olarak ne olduğu, nasıl olduğu ve hangi sonuçlara vardığı konusunda bilgi almak, iletişimin giderek sınırlandırılması nedeniyle mümkün olmadı.) 2011'de legal yayın organında yayınlanan "11. Tez Nerede" başlıklı yazı aslında devrimci savaş rotasına girme gereğinin, bunun yapılmadığı noktada devrimcilikten söz edilemeyeceğinin legal yayın bağlamında ifade edildiği en son yazı oldu. Ayrıca defalarca yazılı ve sözlü olarak çıkışın başlangıç noktasının politik-askeri eğitim ve hazırlık için çalışmalara başlanması olduğuna ilişkin düşünce bildirilmesine rağmen, hiç bir yanıt verilmeyerek, Hareketin devrimci rotaya girmesi yönündeki bu yaklaşım deyim yerindeyse "sesizlik fesadı"yla boğulmaya çalışıldı. Daha somut olarak 2009'dan 2011'e kadar, (1) alanındaki Yönetim üyesi ile ilişkiler adım adım zayıflatıldı. Ülkedeki gelişmelere müdahale olanağı ortadan kaldırıldı. Yazışma ve görüşmeler seyrekleştirildi. Yönetim toplantılarına görüş bildirme ve yanıt alma şansı adım adım ortadan kalktı. Başlangıçta Yönetim toplantı gündemleri bildirilirken, daha son-

raları bildirilmemeye başlandı. Bütünlükten kopmalar (1) alanındaki Yönetim üyesinin çabalarıyla kurulmak-taydı. Ülkeden (1) alanına gelen giden pek çok insan olmasına rağmen, bir kez dahi olsa kontak kurma çabası gösterilmedi. Yönetim üyelerinin bazılarının istifa ettiği bile yıllar sonra öğrenildi. Bu yoldan, devrimci savaşa hazırlık konusunda açık ve net bir tutum alan, Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa sürecinin başlatılmasında ve 2007 ortalarına değin yürütülmesinde önemli emekleri geçmiş bir kadro fiilen tasfiye edilmiş, sürecin dışına çıkarılmıştı. 2011'in ikinci yarısında yeni bir GT yapılacağı açıklandı. Gündem yine aynı başlıklardı. Ancak Hareket fiilen önemli ölçüde dağılmıştı. 2011 sonlarında (1) alanından gündeme ilişkin öneriler ve düşünceler kısmen iletildi. Ve yanıt istendi. Fakat bu son yazışma ve görüşme oldu.

Tasfiyecilikte 3. Adım; 2. Gt Ve Sonrasında Yaşanan Yıkım

2012 başında yeni bir GT yapıldığı biliniyor. Ancak bu GT'nin kiminle, nasıl yapıldığı ve ne tür kararlar aldığı meçhul. Bunu bilme şansına hiçbir zaman sahip olmadık. 2016'dan itibaren bölük pörçük bilgi alma şansı oldu. 2. GT, sağ tasfiyeciliğin sahnelediği tam bir komedi olarak geliyor. Öyle ki, Yönetim üyelerinin 2 yıllığına (2012 başlarından 2014 başına kadar) yeniden seçimi gündeme geliyor. Ancak yeterli sayıda Yönetim üyesi adayı bile çıkmıyor. (1) Alanından yönetimi seçilen yoldaş, aday olmadığı halde göstermelik bir tarzda ve muhtemelen "birlik-beraberlik" vb. görüntüsü sergilenmek için seçiliyor ve yönetime seçildiğini seçildikten ve görev süresi dolduktan 4 yıl sonra 2016 başında öğrenebildi. İşte yaşanan böyle bir komedidir.

2. GT'nin aldığı kararları ve düzenlemeleri yazılı belgelerine ulaşamadığımız için bilmese de (1) alanından seçilmiş olan Yönetim üyesi de bilmiyor), sonuçları apaçık ortadadır. Sağ tasfiyecilik en ağır sonuçlarıyla ortaya çıkmış, pek çok açıdan bir suça dönüşmüştür.

Hareketin açık alanda tek bir kurumsal varlığı yada pratik faaliyeti bu süreçte kalmamıştır. Her tarafa koşturan bir-iki yoldaş dışında tüm örgütlü-komite faaliyetler dağılmıştır. Bütün bölgelerde bulunan ilişkilerle bağlantılar tümüyle düzensiz ve keyfi biçimde kurulmuş, bölgelerdeki çalışmalarda gelişmek bir yana durgunluğa ve giderek gerilemeye başlamıştır. Zaten çok zayıflamış olan özgür alan ilişkileri de

dağılmaya başlamıştır. Yayın faaliyeti tümüyle durmuştur. Hareketin profesyonel çalışan kadrosu kalmamıştır. tasfiyecilik bu atmosfer içinde tüm Parti ve Cephe üyelerinin üyeliğini belirleme, yeniden düzenleme gibi bir karar temelinde istediği Parti üyelerini atma, istediğini alma gibi bir keyfilik temelinde düzenlemelere girişmiştir. Bu süreçte tasfiyeciliğin başını çeken kişinin tüm çalışmalara ilişkin tek karar alıcı haline geldiği bir yönetim tarzı egemen hale geldi. Sağ tasfiyecilik artık tümüyle egemen hale gelmişti. Tasfiyeci şef Hareketin sahip olduğu tüm devrimci dinamikleri adım adım, parça parça yok etti. Ardından da, Hareketten geriye ne kaldıysa adım adım yok edildi. 2012-2014 yılları arasında, (1) alanındaki yoldaşlar ne 2. GT'ye katılım sağlayabilmiş, ne de sonrasında herhangi bir biçimde bilgilendirilmiştir. Kurulan nadir ve çok sınırlı iletişimlere ise ya mali kaynak isteme yada güya yayınlacakları legal yayın için yazı isteme biçiminde olmuştur. Yurtdışından ülkeye gelen-giden yoldaşlar aracılığıyla ilişki kurma çabaları, istekleri tümüyle karşılıksız kalmış, bu ilişkiler yok sayılmıştır. Fakat sağ tasfiyecilik 2012 sonrası süreçte sadece bir siyasal ve örgütsel yıkım süreci olarak gelişmedi. Aynı zamanda somut ve ağır suçlarla ortaya çıktı. Bu noktada ilk ağır suç **Talip Karasansar** yoldaşın şehit düştüğü olaydı.

Tasfiyeciliğin Ağır Suçu; Talip Yoldaşın Şehit Düşüşü...

Tasfiyecilik 2012 başlarında yapılan 2. GT sonrası yeni ve ağır bir aşamaya evrilirken, bu sürecin daha ilkönce zamanlarında, 5 Haziran 2012'de bir yoldaşımız, Talip Karasansar yoldaş şehit düştü. Ve tasfiyecilik bu konuda ne tek bir açıklama, ne tek bir soruşturma yaptı ve açıkladı. Bu açık bir suçtu! Böylesi durumlarda devrimci bir örgütün, bırakalım devrimci örgütü, herhangi bir örgütün, kurumun yapacağı ilk iş, yoldaşına ilişkin açıklama yapmak, sahiplenmektir. Hemen ardından da, bu duruma neyin neden olduğuna ilişkin soruşturma açmak, olayı her yönüyle araştırmak ve örgüt yapısına hesap vermektir. Ancak bunların hiç biri yapılmadı. Ne yoldaş kamuoyu önünde hemen açıkça sahiplenildi, ne soruşturma açıldı, ne de olayın gelişim konusunda ciddi bir basınç gelişmiştir. Bu basıncın önüne geçilemediği noktada, göstermelik bir gerilla hazırlığı oyunu devreye sokulmuştur. Talip yoldaşın şehit düşmesine neden olan etik dışı, vicdansız oyun yine devrededir. Gerillacılık oyunu da Talip yoldaşın şehit düşmesiyle sonuçlanan eylemcilik oyunu gibi trajik biçimde sonuçlanmıştır. Bu durumda tümüyle şüphelidir. Tabii, bunun neden ve nasıl olduğu konusunda da en ufak bir hesap verme yoktur.

seyrine ilişkin herhangi genel ve örgüt kamuoyuna herhangi bir açıklama yapılmadı. Hatta tasfiyecilik yoldaşın sahiplenilmesinden bile çekindi. Bu Hareketin içinden şehit yoldaşını sahiplenme tartışması ne yazık ki, bu süreçte yapıldı. Sahiplenmek düşmanın öfkesini çekebilir, tasfiyeciliğin güvenliği tehlikeye girebilirdi.

Neyse ki, bu vicdansızlık ve bu etik dışı davranış bir kısım yoldaşın tutumuyla aşıldı ve yoldaş sahiplenildi. Bunlardan daha önemlisi ve olayı suç haline getiren bir diğer faktör ise tasfiyeci anlayışın gerilla alanlarında eğitim ve üslenme konusunda tek bir adım atmazken, Hareketi savaşa hazırlama konusunda en ufak bir adıma yanaşmazken, Haziran şehitleri için yapılmak istenen bu eylemin gündeme getirilmesidir. Bu eylem nereden çıktı, nasıl oldu? Nasıl bir süreç değerlendirmesinin parçasıydı? Eğer bu eylem bir süreç değerlendirmesinin ürünü ise, yani süreç bu tür eylemleri gerektiriyor ise bu değerlendirmeyi neden kimse bilmiyordu, örgütün ne tür hazırlığı vardı ve bu şehit düşme olayının ardından niye tek bir başka eyleme girişilmedi? Talip yoldaşın şehit düştüğü eylem tarzı gibi devrimci çalışmanın en tehlikeli biçimlerinden biri hakkında ciddi bir eğitimi ve bilgisi var mıydı? [Bilinen olmadığıdır] Peki böyle bir eylem bu konuda bilgisi olmayan bir yoldaşa niye yaptırılmak istendi. Bu soruları çoğaltabiliriz ancak tasfiyeciliğin her hangi bir yanıtı yoktur.

Gerçek ise açıktır; özgür alanda kalmış çok az sayıda yoldaş yaşanan gerileme karşısında en azından moral olması, pratik adım atılması amacıyla birşeyler yapmak isteğini savuşturamayan tasfiyecilik, bunu savuşturmak, deyim yerindeyse ilişkilerin gazını alacağını düşündüğü bu eylemi önünü arkasını düşünmeden onaylamıştır. Daha sonraki benzer diğer tüm gelişmeler bu yaklaşımın ürünü olmuştur. Yoksa bu eylem bir politik ve askeri hazırlığın sonucu değildi. Arkası da gelmedi. Yoldaşımız şehit düştü. Tasfiyecilik tam bir panik yaşadı. Yoldaşın cenazesine bile sahip çıkılmaması bile tartışıldı. Tek bir yoldaşı özgür alanlarda politik-askeri eğitim ve savaş merkezi oluşturmak için göndermeyen, örgütü bu temelde inşa etmek için alınan kararları hiçe sayan tasfiye anlayış, sırf özgür alandan gelen basınçtan kurtulmak için, hiç bir eğitimi olmayan yoldaşların bu eylemi yapmasını kabul etti. Talip yoldaşın tasfiyeciliğin ilk kurbanı oldu. Tasfiyecilik tam bir vicdansızlıkla buna yol açtı. Ona sahip çıkma cesaretini, cüretini bile gösteremedi.

Tasfiyecilikte 4. Adım; 2014 Sonrası Süreç

Tasfiyeciliğin 4. adımı 2014'de başlıyor. Tasfiyecilik eliyle yapılan 2012 "GT"sine göre, tüm kararlar 2 yıl için geçerli imiş. Fakat Yönetim denilen yapı daha ilk dönemlerde dağılıyor. Alınan kararları hala daha bilmediğimiz için yorum yapmak bile mümkün değil. Fakat pratik ortada olduğu için çok söze de gerek yok. 2012 "GT"si kararları 2 yıl için geçerli olduğu için, 2014'de yeni bir GT yapılması gerekiyor. Fakat ipleri eline geçirmiş olan tasfiyecilik oralı bile olmuyor. Hiç bir meşru dayanağı olmadan Hareketi "yönetmeye" devam ediyor. (...) bölgesinden gelen yeni bir GT veya Konferans vb. önerileri de hiçe sayılıyor.

Böylece, 2014'den itibaren Hareket, tasfiyeciliğe göre bile Yönetimi olmayan, pratikte varlığı yokluğu belirsiz, tasfiyeciliğin başını çeken unsurun dedikleri üzerinden yürüyen birkaç ilişkiden ibaret bir kabuğa dönüşüyor. Parti/örgüt/Hareket adına ne dersiniz deyin, artık biçimsel olarak bile bir yapı kalmamıştı. Hareket içi boşalmış bir kabuğa dönüştürülmüştü. Açık alanda dağınık birkaç ilişki, özgür alanda birkaç ilişki...

Örgüt tasfiye edilmişti. Ve en temel, en asgari insani, siyasi, etik ve vicdani sorumlulukla dahi hareket edilmiyordu. İnsanlara bu kadar, buraya kadar, yapı dağıldı, Yönetim yok. Gelin çözüm bulalım denilmedi. Tasfiyecilik kabuğun arkasında şeflik oyununa devam ediyordu. Tasfiyecilik bu noktadan itibaren tam bir keyfilikle hareket etmeye başladı. Sahtekarlık ve vicdansızlıkta tam anlamıyla tavan yaptı. Suçlar arka geliyordu.

Bütünlüklü Dönüşüm Yerine Gerillacılık Oyununa Soyunma Ve Trajik Sonuç

Bunun ilk görünümü, 2014 yılında birkaç yoldaşın bir iki hafta sözde gerillacılığa hazırlanmasıdır. Bu kadar sürede gerilla vb olmayacağı açıktır. Yapılan herhangi bir planlamanın, herhangi bir somut hedefin bir çalışması olarak bir gerilla hazırlığı değildir. Kaldı ki, hiç bir gizli çalışma zemini dahi kalmamıştır. Tasfiyeciliğin başını çeken unsur apaçık ortadadır. Nerede olduğunu ve ne yaptığını herkes bilmektedir. Düzen içi bir yaşam kurmuştur ve sürdürmektedir. İlegalite, gizlilik söylemi basit bir yalana dönüşmüştür. Esasen yapılmayanları gizlemenin örtüsüne dönüşmüştür. Bu koşullarda, tüm Hareketi kapsayan bütünlüklü bir değişim ve kapsamlı bir politik-askeri hazırlık olmadan yapılacak her adımın trajik sonuçlar yaratması kaçınılmazdı. Peki nedir yapılan yada olan şey; kalan birkaç ilişkide durumun sürdürülemez olduğunu görerek gerilla çalışmasına dönük adım atılmasını istemiştir. Bu konuda ciddi bir basınç gelişmiştir. Bu basıncın

Alttan gelen bir ayağa kalkma çabası daha böylece tasfiye olmuştur.

Durumu Kurtarmak İçin Birlik Çalışmasına Dalma Ve Ardından Kaçış

2014 sonrasının bir diğer önemli gelişmesi birlik/cephe çalışması imkanlarının ortaya çıkmasıydı. Birlik/cephe çalışması bağlamında [1] alanında bir ilk adım atıldı ve ülkeye yönlendirildi. Bu soruna ilişkin olarak da tasfiyecilik tarafından fazlasıyla yanlış bilgilendirme yapıldığı için Kasım 2014'de ve Temmuz 2015'de sürecin nasıl geliştiği ana hatlarıyla yurtdışından gönderilen yazılarda anlatıldı. Temmuz 2015'de gönderilen yazıdan olduğu gibi aktarıyoruz;

"Birlik görüşmeleri, (XTG)'den bir arkadaşla 2014 Şubat'ında yurtdışında yapılan bir görüşmede gündeme geldi. (...) Görüşme sırasında kimi sonuçlara varıldı. Bu görüşmede ülke ve bölgedeki durumu, ülkede gelişmekte olan büyük halk kabarcığını ve bunların imkanlarını tartıştık ve kimi ortak sonuçlara vardık.

Bunlardan biri, Türkiye ve bölgemiz Ortadoğu'da büyük bir çatışmalar döneminin başladığı ve bunun uzun süreli olacağıydı. İkincisi, Türkiye'de Haziran direnişi ile ortaya çıkan büyük kabarcığın süreceğini tespit ettik. Mevcut yapısıyla tek tek örgütlerin bu büyük kabarcığa alternatif oluşturamadığını, HDP'nin Kürdistan ve Türkiye gündeminin her zaman çakışmaması nedeniyle ve sosyalist bir parti olmaması nedeniyle böyle bir alternatif olamayacağını, ancak demokratik daha geniş bir yapı olarak belli işlevleri olabileceğini tespit ettik.

Ve bu tablo karşısında, devrimci güçlerin birleşik merkezini/odağını oluşturmak gerektiğine vurgu yaptık. Bunun bir cephe veya güçbirliği vb. (ismin önemli olmadığını) olabileceğini tespit ettik. Bunun için harekete geçmemiz gerektiğini tespit ettik.

Ve kimlerle diyalog kurulabileceğini konuştuk. (İlk elde SDP, (...), (...), (...), (...) ve (...) 'nin ismi geçti. SDP'nin buna hazır olduğunu hem biz, hem de (XTG)'den arkadaş ifade etti.)

(XTG)'den arkadaş aslında yakın görüşleri savunduğumuzu ve yakın olan yapıların birliğinin de gündemleşebileceğini söyledi. Buna ilişkin olarak, birleşik devrimci merkez/odak oluşturma işine girişmek gerektiğini, fakat bu süreçte birbirine yakın olan Hareketlerin eğer imkanları varsa daha ileri bir birliği de hedefleyebileceğini ifade ettik. (XTG)'den yoldaş, bütün bu konularda kimi yoldaşlarıyla-

la görüşmesi gerektiği ifade etti. Biz ise ülkedeki yoldaşlara bu konulardaki düşüncemizin bu olduğunu bildirebileceğini, eğer onlarda ikna olursa burada (...), (...), (...) vb. hareketlerle ilişkiye geçebileceğimizi ifade ettik. Hareketin 2-3 yıl öncesinde de bu konuda girişimleri olduğunu, net bilgi sahibi olmamakla birlikte sonuca ulaşmadığını tahmin ettiğimizi, (ne yazık ki hiç bir bilgilendirme yapılmadığı için bu konuda da bilgi sahibi değildik.), fakat bu çalışma için şimdi zemin olduğunu söyledik. Kısacası, Avrupa alanında ne cephe birliği, ne de Parti birliği vb. konusunda herhangi bir karar alınmamıştır. Ülkeye konuşulan konularda görüş bildirilmiştir. Şubattan- Nisan 2014'e kadar bu konuda ne tür bir gelişme olduğu konusunda bir bilgimiz olmadı. Nisan ayında (XTG)'den arkadaşla yapılan kısa bir görüşmede bize sadece bizim yoldaşlarla görüştüğünü ve olumlu gelişmeler olduğu bilgisini aldık. Ama bu olumlu gelişmenin cephe mi parti konusunda mı olduğuna dair bir bilgi olmadı. Sadece olumlu gelişmeler oldu denildi. Temmuz ayında ise ülkedeki bir yoldaşla yurtdışındaki bir yoldaşın yaptığı kısa görüşmede, içeriğine girilmeden olumlu gelişmeler olduğu bilgisini aldık. Ne Hareketimizin ülkedeki yönetiminden, ne de (XTG)'den arkadaşlardan bu çalışmaların yönüne ilişkin en ufak yazılı veya kapsamlı biçimde sözlü bir bilgi sahibi olmadık. Bu nedenledir ki, olumlu gelişmeleri esas olarak birleşik merkez/odak oluşturma yani bir cephe çalışması olarak yorumlayıp, (...) ile cephe konusunda bir görüşme yaptık. Ve olumlu karşılık aldık. Halbuki ülkede bu çalışma Parti birliği çalışması olarak başlamış ve bahar aylarında SDP'nin katılımıyla üçlü bir çalışmaya dönüşmüş, bunu çok sonraları öğrendik. Durumu bilmediğimizden, eylülde SDP'li bir arkadaşla yaptığımız kısa bir görüşmede biz cephe birliğine vurgu yaparken, o ısrarla komünistlerin birliğinden söz ediyordu. Böyle komik şeyler yaşandı. Çünkü bizler çalışmaların Parti birliği aşamasında yürütüldüğünden haberdar değildik. İşlerin bir Parti birliği çalışmasınadönüştüğü ve bunun pek çok adımla ilerlediğine ilişkin ayrıntılı ve net bilgilendirmemiz esas olarak Kasım ayı sonu-Aralık başlarında (XTG)'den bir yoldaşla yaptığımız görüşmeyle oldu. Öncesindeki bilgilerimiz hep böyle kırıntılar halinde parça bölük bilgiler oldu. Gerektiğinde bu noktaları ayrıntılı olarak yazabiliriz. Ancak bilinmesi gereken nokta, Parti birliği yönündeki çalışmaların kararını Avrupa alanının almadığı, sadece görüş bildirdiği, (XTG)'den yoldaşın ülkede görüştüğü yoldaşın da bu fikre katıldığı ve Hareketin ülkedeki yönetiminin kararıyla bu çalışmanın başladığıdır. Şubat 2014'de yapılan ilk görüşmeden bugüne yani

Temmuz 2015'e değin, ne birlik konusunda, ne de başka bir konuda ülkedeki yönetimden bize yazılı olarak tek bir bilgilendirme ve görüş alışverişi yapılmamıştır. Bir-iki kısa sözlü görüşmede (Temmuz 2014'deki) –biriki dakikalık– iyi gidiyor vb. biçimdeki sözler dışında hiçbir sözlü bilgilendirme yapılmamıştır. Kısacası bu işin yurtdışında keyfi, kimseyi dikkate almadan kotarılmış bir durum olduğu yönündeki kimi yoldaşlarda varolan tüm düşünceler yanlış bilgilendirme ya da tahminlere dayanmaktadır. İşin aslı budur. Ayrıca birlik konusunda bir irade ortaya konulmasını da yanlış bulmuyoruz. Fakat yürütülüş biçimi yanlış olmuştur ve ne yazık ki ilerleyememiştir. Bu ayrı bir tartışma konusudur. Burada girmeyi gerekli görmüyoruz." [(...) 'NİN TÜM KOMİTELERİNE, KADRO VE KADRO ADAYLARINA ÇAĞRIMIZDIR! Başlıklı (...) Komitesi imzalı 14 Temmuz 2015 tarihli yazı]

Hemen belirtmek gerekiyor; yukarıdaki alıntıda ülkedeki yönetimden söz ediliyor. O dönem ülkede herhangi bir yönetim olmadığını bilmediğimizden, 2012'de seçilen yönetimin görev süresine ilişkin bir bilgimiz olmadığından "ülkedeki yönetim" ifadesi kullanılmıştır. Gerçekte ortada bir yönetim yoktur. Birlik çalışmalarını deyim yerindeyse tek başına tasfiyeciliğin başını çeken kişi tarafından yürütülmüştür. 2014 sonlarında (XTG)'den bir arkadaşın yurtdışı alanına gelişiyle bu konuda tam anlamıyla bilgi sahibi olunmuştur. Tasfiyecilik, Hareketin ilişkilerinin bu konuda görüşü alınmadan, onlar bu sürece katılmadan örgütsel birlik çalışmasına girişmiştir. Sürecin en ileri aşamasında ise ilişkiler direkt ortak komiteler oluşturma noktasında sürece sokulmaya çalışılmış, (...) bölgesinin tutumunda görüleceği üzere yoldaşların bir bölümünün tepkisini çekmiş, bir bölümü ise gelişmeyi tam anlayamadan sürece dahil olmuştur. 2014 sonunda birliğin ideolojik-politik temellerini koymak için (XTG) tarafından hazırlanan bir yazı, Hareketimizin yönetimi olarak tek başına hareket eden kişi tarafından kabul edilmemiş, daha sonra kendisi bir yazı hazırlamıştır. Her ilk yazı yurtdışına ulaştıktan sonra yeni bir yazı hazırlanmış, ardından ülkeye gönderilmiştir. Bu arada ülkeden de tasfiyeciliğin başını çeken kişi tarafından yazılan yazı yurtdışına gelmiştir. Ancak daha önemlisi, aynı süreçte birlik sürecinin bileşenleri tarafından (...) da bir toplantı yapılması planlanmıştır. Fakat tasfiyeciliğin başını çeken kişi toplantıya katılmayacağını söylemiş, takip altında olduğunu ifade etmiştir. (İllegal çalışma yürütüyor ne de olsa...)

Toplantı 2015 başlarında yapılmış ve bu toplantıya (1) alanından katılım sağlanmıştır. Toplantıda, birlik sürecinin Hareketimiz içinde yeterince açılmadan geliştiğini, bu nedenle sıkıntılar yaşandığını, yoldaşların süreci anlamakta güçlük çektiğini, (1) alanının da bu süreçten ancak 2014 sonunda tam olarak haberdar olduğunu vurgulanmıştır. Daha da önemlisi, Parti birliği temelinde gelişen birlik sürecinin çok önemli bir eksiği olduğu, bunun da ideolojik birlik meselesi olduğu vurgulanmıştır.

İdeolojik birlik olmadan bu denli hızlı bir sürecin üstelik farklı geleneklerden gelen yapılar arasında gelişmesinin doğru sonuçlar vermeyeceği ifade edilmiştir. Bu nedenle, bu aşamadan itibaren ideolojik birliği sağlamaya dönük bir komisyon oluşturulması, Parti bildirgesi hazırlığı yapılması vb vurgulanmıştır. Yapılan tüm öneriler diğer iki yapı tarafından da kabul edilmiştir. Öneriler toparlanarak bunların ülkedeki her üç yapıya da öneri taslağı olarak sunulmasına karar verilmiştir. Ancak öneriler ülkeye ulaştıktan kısa bir süre sonra daha görüşmeler başlamadan, Hareketimizin birlik çalışmalarından çekildiği kararı diğer iki yapıya ulaştırılmış ve birlik süreci sona erdirilmiştir. Tasfiyecilik tüm yoldaşların bilgisi dışında büyük bir hızla sürdürdüğü birlik çalışmasını, sudan gerekçelere dayanan ani bir kararla sona erdirmiştir.

Peki ne oldu da birlik süreci böylesi ani bir kararla sona erdirildi? Öyle anlaşılıyor ki, birlik adımı tasfiyecilik tarafından esas olarak durumu kurtarmanın, tasfiyeciler çizgiyi başka bir düzlemde devam ettirmenin bir aracı olarak görülmüş. Ülkeye yönlendirilen birlik/cephe fikri konusunda, bu girişimi yönlendiren yoldaşlara tek bir soru sorulmadan, tek bir bilgi alınmadan hemen Parti birliği çalışmasına girişilmiş. Kurtuluş'un bilinen sağ çizgisi, (XTG) çevresinin dağınık durumu öyle görünüyor ki, baz alınmış ve bu görüntüden hareketle, sağ tasfiyeciliği meşrulaştıracak bir birlik çıkacağı umulmuş. Hareketten kimseye haber verilmeden (belki bir-iki arkadaşına bir süre sonra haber verilmiş olabilir) bu ilişkiler ciddi biçimde ilerletilmiş. Fakat ne zaman ki, birlik çalışmasında Rojava bağlamında ve örgüt ve örgütsel ilişki, iletişim kurulmadı. Tek başına bırakıldı. Birlik süreci sona erdirilmesine rağmen, BÖG'den çekilmeyle ilgili bir açıklama yapılmadı. Bu konuda yoldaşa herhangi bir bilgilendirme yapılmadı. Yetkisiz bir kişinin geriye dönme isteği yoldaşın moralini iyice bozdu. Mahir yoldaş tam bir moral bozukluğu ve belirsizlik içinde kaldı. Orada çırpınıp durdu ve şehit düştü. Tasfiyeciliğin deyim yerindeyse ikinci kurbanı Mahir yoldaştı. Gençecik bir yoldaş, ardından başka yoldaşlar

da gelecek denilerek Rojavaya gönderildi ve yanına tek bir insan gitmedi. İletişim dahi kurulmadı. Yanlış ve yersiz bilgilerle sıkıntı ve stress içine sokuldu. Şehit düştüğünde silahını eline alacak, cenazesinin başında duracak tek bir yoldaş yoktu.

Dahası, Kobanede kuruluşu ilan edilen BÖG ile bağlantımız olduğu, ülkedeki internet sayfalarında adeta inkar edilmeye çalışıldı. Bunu ilişkin yurtdışı sayfalarında yapılan kimi açıklamalar adeta inkar edilmeye çalışıldı. Aman ha tehlike bulaşmasın!.. Böylece sağ tasfiyeciliğin örgütçülük oyununda ikinci şehidimiz, ikinci kaybımızda gerçekleşti.

Tasfiyecilikte 5. Adım; Temmuz 2015 Sonrası Oyunlar

Tasfiyeciliğe karşı, [1] alanındaki yoldaşlar 2014 Kasımından itibaren genel bir toplantı, konferans çağrılarını yaptı. Kasım 2014'deki çağrıdan sonra, Nisan 2015'de de çağrı yapıldı. Her iki çağrıya da hiç bir cevap verilmedi. Tasfiyecilik düzeni kurulmuş, daha doğrusu örgüt yıkılmış, itiraz edecek kimse de kalmamıştı.

Dolayısıyla tasfiyecilik 2012 başından itibaren olduğu gibi cevap verme gereği bile duymuyordu. Aslında [...] bölgesindeki yoldaşların benzer talepleri olduğunu daha sonra ortaya çıktı. Onlara da herhangi bir cevap verilmiyordu. Ve [...] bölgesi uzun bir süredir ilişkisini dondurmuyordu. Tam anlamıyla, yok sayarsan yoktur anlayışıyla hareket ediliyordu.

Temmuz 2015'de bu kez Hareketin mevcut tüm insanlarına yönelik olarak [1] Komitesi olarak bir yazı kaleme alındı. Yazıda Hareketin durumu bütün yönleriyle ana hatlarıyla somut veriler temelinde ortaya konuldu. Hareket bitirilmişti. Artık tasfiyeciliğin başı ile yapılacak görüşmelerden bir çıkış beklemek anlamsız hale gelmişti. Hareketin kendisine mevcutta ne ve kim kalmışsa onlarla iletişim kurarak bir çıkış aramak gerekiyordu. Hareketin tablosu kabaca şöyle özetleniyordu;

"Yoldaşlar

Bu noktada, krizin adım adım derinleştiği özellikle son dört yılda, devrim gibi büyük bir iddianın sahibi olan Partimiz mücadelenin bütün cephelerinde iddiasına uygun biçimde rolünü oynamış mıdır, buna uygun bir pratik sergilemiş midir, mevcut durumu nedir? sorularını sormak ve yanıtlarını oluşturmak her samimi devrimci sosyalistin, her yoldaşın en acil görevi durumundadır. Bu sorulara, "Her şey yolunda, yapılması gereken bugün yaptıklarımızdır, ya da aşağı yukarı yapılması gereken neyse

yapıyoruz", yanıtını veren yoldaşlara söylenecek çok söz yok. Dönüp, mücaddelenin görevlerine ve Partimizin tablosuna yeniden bakmaları gerekir. Ancak bu cevabı verebilecek tek bir yoldaşın dahi olduğunu düşünmüyoruz. Çünkü Partimiz son 5-6 yıl içinde adım adım tüm mücadele cephelerindeki neredeyse bütün mevzilerini kaybetmiş ve politik, örgütsel ve pratik olarak etkisizleşmiştir.

Tek tek her mücadele alanına birlikte bakabiliriz;

1- İdeolojik-Politik, Teorik Mücadele Cephesi

İdeolojik-teorik/politik üretimimizin ve mücadelemizin ana aracı yayın organımızdır. 2002 Mayısından itibaren hemen hemen her ay düzenli olarak ideolojik politik çizgimizin üretildiği yayın organımız, 2009'dan 2015'in bugünlerine değin sadece 9 sayı çıkmıştır. Yani 6 buçuk yılda 9 sayı. Her 8 ayda 1 sayı, yılda 1,4 sayı. Son 17 aydır ise hiç yayınlanmadı. İdeolojik-politik ve teorik mücadelenin temel bir mücadele alanı olduğuna, kesintisiz ve dinamik yürütülmesi gerektiği herhalde tartışılmaz bir doğrudur. Dahası, ülke ve dünya ölçeğinde sınıflar mücadelesini sürekli biçimde ele almayan değerlendirmeyen, bundan somut görevler çıkarmayan, bırakalım geniş kitleleri, kendi tabanını ve kadroları bu temelde eğitmeyen bir Partinin ideolojik birliğinden, ideolojik üretim ve mücadelesinden söz edilebilir mi? Elbette ki, hayır. İdeolojik-teorik/politik mücadele cephesinde tablomuz budur; daha öncesini bir kenara bırakacak olursak, son 17 aydır ülke ve dünyadaki sınıflar mücadelesine ilişkin hiç bir değerlendirmesi olmayan, hiç bir fikir beyan etmemiş bir Partiyiz.

Sonuç olarak ideolojik-politik, teorik mücadele cephesinde varlığı ile yokluğu belirsiz bir Hareket konumundayız.

2- Politik-Askeri Mücadele Cephesi

Politik mücadele alanında Partimiz son 5 yılda bağımsız pratik geliştirme kapasitesini tümüyle kaybetmiştir. Böyle bir pratiğimiz yoktur. 1 Mayıs'lar ve benzeri çeşitli platformlar tarafından organize edilen büyük eylemler dışında kendi bağımsız tavrımızla ortaya koyduğumuz tek bir eylem neredeyse yoktur. Buna çok sınırlı ölçülerde ve bölgelerde başka kurumlarla yapılan basın açıklamalarına katılma eklenebilir. Kendi gündemimizle kendi kampanyalarımızı örgütleme, kendi başımıza eylemler düzenleme pratiğimiz yoktur.

Tüm pratiğimiz zaman zaman genç yoldaşlarımızın çeşitli vesilelerle bir iki mahallede çok sınırlı düzeylerde stand açma, yılda bir-iki kez afiş çalışmaları, sınırlı ölçülerde yaptıkları yazılamalar, açık alan ismiyle yapılan pankart asmalar, bazı yıllarda yapılan bir-iki anma-panel vb. çalışmalar düzeyine düşmüştür.

Ülke, bölge ve dünya gündemine ilişkin çok önemli gelişmeler yaşanmasına karşın bunlara ilişkin bir bildiri ya da açıklama yayınlama bile yılda birkaç kez geçmemektir. Bunun son örneği seçim sürecidir. Bütün siyasal hareketlerin 4- 5 ay öncesinden tavrını belirlediği ve faaliyetlerini yürütmeye başladığı seçim sürecinde bile Hareketimizin tavrı son anda yazılan bir yazı üzerinden açıklanmak zorunda kalmıştır. Özgür alanın askeri ya da askeri olmayan eylem ve faaliyetleri ise en azından kamuoyuna yansıyan boyutuyla yoktur. Talip yoldaşımız şehit düşmüştür. Ama arkası yoktur. Dahası, onun nasıl şehit düştüğüne ilişkin resmi ve kapsamlı bir soruşturma sonucunun (eğer yapılmışsa) kamuoyuna, en azından Parti kamuoyuna bir açıklaması yoktur. Varsa da biz bilmiyoruz (!) Rojava'da, Ortadoğu'daki büyük alt-üst oluşun bir parçası olarak büyük bir savaş sürmektedir ve TC bu savaşın en önemli aktörlerinden biridir. Bu savaş Türkiye'deki sınıflar savaşının, halk kurtuluş mücadelesinin dışında değil, adeta onun bir parçası olmuştur. Kobane isyanında bunu apaçık gördük. Ancak bu savaşa katılım düzeyimiz, bırakalım Kürdistan devrimine karşı sorumluluklarımızı, Ortadoğu Devrimci Çemberini Türkiye'de ilk dile getiren Parti olarak vahim düzeyde kalmıştı. Tek bir yoldaşla, Mahir'le bu savaşta yer alınmıştır. Bu büyük mücadelede yer almanın sorumluluğu, tek başına 21 yaşında ve sınırlı deneyimiyle Mahir yoldaşın omuzuna yüklenmiştir. Ve Mahir yoldaş şehit düşmüştür. Ve o savaş cephesinde Mahir yoldaşın yanında silahını tutan başka bir yoldaş olmamıştır. Partimiz ülke içinde ve bölgede büyük mücadeleler sürerken ve süreç daha büyük ve şiddetli mücadelelere gebe iken, hem açık, hem özgür alanda politik-askeri mücadele görevlerinin asgari düzeyde bile olsa çok uzağındadır. Bırakalım politik-askeri mücadele iddiasında olan bir örgütün, herhangi bir siyasal hareketin yürütmesi gereken asgari mücadele görevlerini bile yerine yetirmekten uzaktır. Politik-askeri mücadele cephesinde de varlığı ile yokluğu belirsiz bir Hareket konumunda bulunmaktayız.

3- Örgütsel Çalışma Cephesi

Yoldaşlar, örgütsel çalışma cephemizde en az diğer mücadele alanları kadar ağır bir yıkım görüntüsü vermektedir. Açık alandan başlayacak olursak, 2009'dan bu yana, açık alanda inşa ettiğimiz bütün kurumlaşmalar, legal yayında dahil, yıkılmıştır. Türkiye'nin önemli siyasal

merkezlerinin belli başlı olanlarına yayılmış, buldukları alanlarda ciddi faaliyetler yürüten, bölgenin önemli bir devrimci siyasal bileşeni haline gelen, açık devrimci platformlarda oldukça güçlü temsiliyetler oluşturan legal kurumlaşmalarımızdan ayakta kalmış tek bir tanesi bulunmamaktadır. Geniş kitlelerle ilişki kurmada, onları örgütlemeye, yeni insanlara ulaşmada ve örgütlemeye önemli bir bağ olan bu kurumlar yerine ikame edilmiş yeni hiç bir kurumlaşma da bulunmamaktadır. Açık cephe faaliyetimiz çok sınırlı bir iki mahallede aktif görünür durumdadır. Bu tablo göstermektedir ki, açık alanda örgütsel faaliyetimiz var ile yok arasında bir düzeydedir. Özgür alan faaliyetlerimizin tablosu ise tümüyle bilinmez durumdadır. Bu alana ilişkin yapılmış herhangi bir değerlendirme de bulunmamaktadır. Ancak bu alanın tablosunu görünür yapacak şeyin faaliyetleri olduğu açıktır. Ve bu alanın görünür olarak yürüttüğü bilinen herhangi bir faaliyet bulunmamaktadır. Dahası bu alandaki yoldaşların neredeyse sürekli biçimde düşman takibi altında olduğu söylendiğinden bu alanın gerçekten özgür alan niteliği taşıyıp taşımadığı da belli değildir. Faaliyetleri üzerinden düşündüğümüzde bu alanında esas olarak var ile yok arasında bir yerde durduğunu söylemek mümkündür. Umarız yanılıyoruzdur ve biz ya da kamuoyu bilmesede ciddi faaliyetleri söz konusudur.

Örgütsel çalışmanın bir başka boyutu örgüt içi ilişkiler, iletişim ve işleyiştir. Bu alanda da tablomuz 2009 öncesinin hem nitelik, hem de nicelik olarak tümüyle uzağındadır. Bırakalım devrimci bir örgüt olmanın, herhangi bir örgüt olmanın olmazsa olmazı, görev ve sorumlulukları net olarak tanımlanmış, bir işbölümü temelinde işleyen komite ve birimlere dayanmak, düzenli toplantı ve kararlar almak ve uygulamak, düzenli rapor ve talimat sistemi işletmek ve sıkı bir iletişim içinde olmaktır. Görüldüğü kadarıyla bunlardan eser kalmamıştır. Birbiriyle sıkı bir ilişki içinde olan, birbirini güçlü biçimde yönlendiren ve yardımcı olan rapor alan ve veren, sürekli iletişimi sağlayan bir komite ve örgüt düzeni kalmamıştır. Pek çok önemli gelişmeden dahi bölge komiteleri son anda haberdar olmakta, aylarca iletişim kesilmekte, iletişim tümüyle rastgale gelişmektedir. İ dışında varolan ve zaten çok sınırlı düzeydeki alanlarla bağların/iletişimin aylarca kesik olması artık olağan bir durum haline gelmiştir. Örgütlü çalışma asıl içeriğini dolduran düzenli komiteleşmeye, işleyişe ve iletişime öğeler neredeyse önemli ölçüde ortadan kalkmıştır. Bunun en açık ve somut örneğini yurtdışı alanı olarak

bizler yaşamaktayız. Birkaç yıldır ısrarla iletişim kurmaya, ısrarla çalışmalara ilişkin bilgilenmeye ve katkı sunmaya dönük yazılı ve sözlü çabalarımız neredeyse hiç bir karşılık bulmamıştır. Alanımız adeta yok sayılmıştır. (Bu noktaya ileride gireceğimiz için burada sadece bunları ifade etmekle yetinelim.) Bunun sadece yurtdışı alanı ile ilişkiler boyutuyla sınırlı olmadığını da biliyoruz. Örgütsel ve pratik çalışmanın bir başka hayatı boyutu planlı çalışmadır. Örgütün bütününe kapsayan genel bir planlama ve tek tek birimlere değin uzanan alt planlamalar düzenli ve gelişkin bir örgütsel çalışmanın olmazsa olmazıdır. Son yıllarda böylesi kapsamlı ve denetlenen planlamalara dayanan çalışma tarzı ortadan kalkmıştır. En azından kendi alanımızdan Hareketin genel planlaması ve bunda bize düşen roller konusunda ve katkı istenen legal yayın konusunda planlamaya dönük bilgilenme çabamız sürekli biçimde boşa çıkmıştır. Tekil faaliyetler konusunda planlamalar olması mümkündür. Ancak Hareketin bütününe ilişkin bir planlama ve bu genel planının tek tek alan ve birimler özgülünde biçim aldığına dair tek bir bilgi mevcut değildir. Bunu gösterir bir pratikte söz konusu değildir. Bugün hangi noktayız ve bir yıl sonra nerede olmak istiyoruz gibi basit sorularla başlayan bir planlama ve çalışma düzeyi ne yazık ki görülmemektedir.

4- Kadro ve Kadrolaşma Cephesi

Bir Hareketin faaliyetlerinin niteliğini belirleyen en önemli unsurlardan birinin kadroları olduğu açıktır. Sürekli eğitilen ve eğiten, çeşitli mücadele cepheslerinde bilgi ve deneyim sahibi olan ve sınanan, Hareketin verdiği görevleri nerede ve ne zaman olursa olsun yapmaya hazır kadrolar yoksa, Hareketin devrimci faaliyeti yürütmesi mümkün değildir. Hareketimiz 2009'a gelinceye değin, en azından böylesi bir kadro yapısı oluşturmak için önemli bir potansiyel oluşturabilmişti. Bu potansiyelin devrimci bir potaya dökülmesi görevi söz konusuydu. O tarihten bu yana, Hareketin bu potansiyelinin çok büyük bir bölümü Hareketin safklarını terk etmiştir. Sadece kadrolar ve kadro adayları değil, Hareketin aktif örgütlü sempatanlarının ve genel örgütsel çevresinin önemli bir bölümü de kaybedilmiştir. Bu durum, düşman saldırıları sonucunda ya da büyüyen mücadele görevlerinin altından kalkamamaktan vb. nedenlerden ötürü olmamıştır. Esasen yukarıda ifade ettiğimiz ideolojik, politik-askeri, örgütsel olarak Hareketin içine

girdiği zaafli durumdan ötürü böyle olmuştur. Kadro ve kadro adaylarının sadece yayın (ki uzun zamandır böyle bir yayınımız da bulunmamaktadır) okumak ve tartışmanın ötesinde, bütünlüklü ve sürekli bir kadro eğitimi ise söz konusu değildir. Sadece bu da değil, bolşevik parti ve örgütün asıl çekirdeğini devrimciler örgütü oluşturur ve bu çekirdeğin üyeleri esas olarak profesyonel devrimcilerdir. 2009'a gelindiğinde, onlarca profesyonel kadro ve kadro adayına sahip olan Hareketimiz, bugün neredeyse hiç bir profesyonel kadroya sahip değildir. Belirli bir anda işi olmadığı için çalışmalara tüm zamanını ayıran yoldaşlardan değil, kadro olan ve profesyonel çalışması gereken yoldaşlardan söz ediyoruz ve bu yoldaşların neredeyse tümünün geçim amacıyla iş kurduklarını ya da herhangi bir iş'te çalışmak zorunda kaldıklarını biliyoruz. En temel kadroları bile bu konumda olan Hareketimizin gerçek bir kadro yapısına ve buna bağlı olarak gerçek bir örgütsel yapıya ve pratiğe sahip olduğunu söyleyebilir miyiz? Kadro ve kadrolaşma noktasında yaşadığımız yıkımın tablosu budur.

5- Güvenlik Cephesinde Durumumuz

Hareketimizin güvenlik cephesinde de oldukça sorunlu bir noktada olduğu açıktır. Böylesi bir örgütsel yapı ve işleyişin ve çalışma tarzının güvenli bir çalışma zemini yaratamayacağı gün gibi açıktır. Hareketimizin örgüt ve kadro güvenliği politikası nedir? Herşey bir yana, iki yoldaşımız askeri çalışmalar içinde şehit düşmüştür. Ve daha başkaca sorunlu durumlar yaşanmıştır. Böylesi durumlar karşısında düşmanın bunlara kayıtsız kalacağı düşünülebilir mi? Elbette ki, hayır! Fakat tek bir örgüt operasyonu yaşanmamıştır. Üstelikte Hareketin pek çok kadrosu düşman tarafından bilinmesine karşın. Özgür alandaki kimi yoldaşların sürekli düşman takibi altında olduklarını ifade ettiklerini biliyoruz. Bunlara karşı geliştirilen tedbirler ise sadece geçici tedbirlerdir. Dolayısıyla pek çok ilişkinin sık sık felç olmasıdır. En basit bir çalışma örgütlendiğinde ise kayıp verilmiştir. Bunun anlamı, düşmanın örgütsel yapıyı esas olarak bildiği ve kontrol altında tuttuğudur. Bu hayati bir meseledir. Söylenilecek pek çok şey var. Ancak burada girilmesi gereksizdir. Bunca güvenlik açığına ve sürekli takiplere rağmen hala bir özgür alandan söz etmek ne kadar doğru olabilir, tartışmaya açıktır. Güvenlik politikamız daha doğrusu politikasızlığımız malesef budur. Hareketin belirlediği çalışma tarzına uygun olarak geliştirdiği herhangi bir bütünlüklü güvenlik politikası bulunmamaktadır.

6- Devrimci ve Sol Güçlerle İttifak İlişkileri

Devrimci ve sol güçlerle ittifak ilişkilerinde Hareke-

timizin 2009'a değin yakaladığı ivmenin artık izi dahi görülmemektedir. Son bir buçuk yılda 2 siyasi hareketle yürüttüğümüz ortak çalışmada bitirilmiştir. Sol ve devrimci kesimlerle ilişki düzeyimiz yerel çalışmalarda yan yana (ki yerel çalışmalarımızın düzeyi de oldukça sınırlıdır) gelmenin ötesine nadiren geçmektedir. (Bu bölümün devamında yukarıda aktardığımız Birlik çalışmasıyla ilgili bölüm bulunmaktaydı)" [(...) 'nin Tüm Komitelerine, Kadro Ve Kadro Adaylarına Çağrımızdır! başlıklı Avrupa Komitesi imzalı 14 Temmuz 2015 tarihli çağrı] Metin bir konferans örgütlenmesi çağrısıyla bitirilmekteydi.

“SOMUT ÖNERİMİZ VE ÇAĞRIMIZDIR

Bu nokta da, Partimizin Avrupa Komitesi olarak, tüzüksel bir hak ve herşeyin ötesinde devrimci sorumluluğun vekolektif tutumun bir gereği olarak, çağrılarımıza, iletişim kurma çabalarımıza karşı tam bir sessizlik tutumu, yanıt vermeme tutumu içinde olan yönetici komite de dahil olmak üzere, Hareketin bütün komite ve birimlerine, tek tek her kadro ve kadro adayı yoldaşa, her Parti ve Cephe üyesine sesleniyoruz:

1- Hareketimizin içinde geçtiği bugünkü ağır sürecin kolektif akıl ile ele alınıp değerlendirilmesi ve çözümler üretilmesi için bir genel toplantının (yapılacak toplantı genel toplantı, konferans veya kongre olarak adlandırılabilir, ismi önemli değil) örgütlenmesini zorunlu görüyoruz." (15 Temmuz 2015 tarihli çağrı)

Çağrı tüm yoldaşlara yapıldı ve, en azından bir kısım yoldaşlara ulaştırılınca 2012'den o tarihe değin ilk defa bir yanıt verildi. Çağrının alan kimi yoldaşlar, ortaya konulan görüşlere katıldıklarını, tasfiyeciliğin başını

çeken kişinin de metni aldığını, Konferansın örgütlenmesinin kabul edildiğini, bu işin pratik boyutunu yazıda belirtilen tarzda (...) yapılmasının doğru olacağını belirten kısa bir cevap geldi.

Rest çekilince yanıt geldi, yapalım denildi. Bu kez ülkede mi yapılsın, özgür alanlarda mı yapılsın tartışması geliştirildi. Ülkede çok daha uygun koşullar olduğu 2007, 2009, 2012'de tüm alanlardan yoldaşların katıldığı Konferans yapılamazken, Hareketin bittiği noktada ülkede bir Konferans yapılması önerisi aslında toplantının yapılmaması içindi.

Bütün bunlara rağmen, öneri yapan (1) alanı derhal hazırlığa girişti ve gerekli koşulları birkaç ay içinde oluşturdu. Zemin hazırlandı. Ancak toplantı için belirlenen tarihte tek bir kimse gelmedi. Daha son-

ra yapılan görüşmelerde toplantının 3-4 ay sonraya ertelenmesi istendi. 3-4 ay sonra yine kimse gelmedi. Yine

görüşmeler yapıldı ve toplantının bir ay sonrası için yapılması istendi. Hiç kuşkusuz bu tablo aslında durumun ne denli ağır olduğunu apaçık gösteriyordu. Sonuçta, toplantı için bir bileşim geldi. Tam bir trajik-komik tablo söz konusuydu. Tasfiyeciliğin başını çeken unsur ticari faaliyetleri ve sorumlulukları nedeniyle sadece sınırlı bir süre toplantı alanında kalabileceğini ifade ediyor. Toplantı alanına varmak için daha uzun zaman gerekince apar topar geri dönüyor. Türkiye'de devrime öncülük iddiasında olan tasfiyeci unsur, büyük ticari sorumluluklarına yenik düşerek, alanı terk ediyor... Hazin bir son...

Bir araya gelen bileşimin darlığı nedeniyle yapılacak toplantıya artık Konferans demek mümkün değildi. (Bileşimin niteliği konusunda, tasfiyeciliğin başı olan unsurdan kaynaklanan başkaca absürtlüklere ise burada girmeye gerek yok.) Bu az sayıda yoldaşın sürece müdahale için bir araya gelişi olabilirdi. Bu temelde hareket edildi. Tasfiyecilik süreci mahkum edildi. Hareketin toparlanmasına ilişkin kararlar alındı. Tasfiyecilerin bu süreçte yeri olamayacağı netleştirildi. Bu bağlamda, ülkede Hareketi sıfırdan toparlamaya dönük olarak, özellikle gençliği hedef alan bütünlüklü bir çalışma yapılması hedefi belirlendi. Hareket gerillanın yaratılmasını temel olarak bütün alanlarda yeniden inşa edilecekti. Bu konudaki kararlar sonuç bildirisi olarak ülkeye ulaştığı için ayrıntılı olarak girmeyeceğiz. Ayrıca somut olarak özgür alanlarda kalınarak ülkeden gelecek yoldaşlarla birlikte bir politik-askeri eğitim ve savaş üssünün kurulması işine girişecekti. Süreç bu temelde sonlandırıldı. Tabii, tasfiyeciliğin başını çeken unsur boş durmamıştı. Büyük sorumluluk duyduğu ticari işlerinin başına geçtiği gibi, dükkanı olarak gördüğü Hareketimizi de elinden bırakmaya niyeti yoktu. Döner dönmez ülkede yıllardır yapmadığı toplantıyı bir hafta da örgütlemişti. Tasfiyecilik Hareketin yeniden toparlanmasının önünü almak ve zaten darmadağın vaziyette ki az sayıda insanı denetimi altında tutmak için yeni bir hamle yapıyordu.

Özgür alanlarda kararlar alan yoldaşlar bu toplantıya katılmadılar ve meşru görmediklerini ifade ettiler. Kendi çalışmalarına devam edeceklerdi. Özgür alanlarda ise derhal zemin oluşturmak için çalışmalara girişildi ve kısa sürede ilk adımlar atıldı. Ancak kısa sürede ülkede herhangi bir çalışmanın yapılmadığı ortaya çıktı.

Dahası bir süre sonra sağlıklı bir iletişim zemini kal-

madı. Daha sonra yapılan görüşmede apaçık ortaya çıktı ki, tasfiyeciliğe ve suçlarına karşı tutum alan kişiler, kısa sürede tasfiyecilikle uzlaşmış ve onun bir parçası haline gelmişti. Tasfiyecilikle mücadeleyi göze alamamışlardı. Bilgilendirme dahi yapmadan tasfiyecilikle birlikte, tasfiyeciliğin istediği tarzda çalışmaya başlamışlardı.

Bu gelişmeler tasfiyeciliğin ülkedeki tüm çalışmalarımızı bir bütün olarak tükettiğini apaçık göstermekteydi. Tasfiyecilikle birleşen tutum ve sonrasında yaşananlarda açıktır. Aldıkları hiç bir kararı uygulamamış ve hiç bir ciddi çalışma ve kurumlaşma yaratamamışlardır. Artık Tasfiyecilikle Ve Ona Payanda Olanlarla Yürünecek Yol Kalmamıştır Tasfiyeciliğin asıl güdüsü kendisini garantiye alacak tarzda Hareketin biçimlendirilmesidir. Sağ tasfiyecilik, bu güdüyle her türlü devrimci çalışmayı, gerilanın oluşturulmasını engellemiş, Hareketi tuzla buz etmiştir. Bu Hareket ya devrimci olabilir, yada hiç birşey! Ve sağ tasfiyecilik kendisini garantiye almak için geride hiç bir şey bırakmamıştır. Hareketin tasfiyesi tasfiyeciliğin başını çeken unsur tarafından bilerek ve isteyerek geliştirilmiştir. Bir yandan, Hareket üzerinden şeflik pozisyonuyla güç ve itibar devşirmek, diğer yandan ise bunu mümkün olduğunca en az riskle, düzen içi yaşamını asla riske etmeden yapmak. Bunun yolu Hareketin tasfiyesi ve geride kalan yıkıntılar üzerinden, kendine benzeyenlerle birlikte, örgütçülük, devrimcilik komedisi içinde debelenip gitmektir. Tasfiyecilik, evet kabul etmeliyiz ki, bunu başarmıştır.

Hareketimizin 2002'de başlayan küçümsenemeyecek ilerlemeleri büyüyen ve 2008'den itibaren ise adım adım bir tasfiyecilik sürecine dönüşen bir süreci kapanmıştır. Devrimci Yenilenme ve Yeniden İnşa Sürecimiz ağır bir tasfiyeciler saldırıyla ve Hareketin tasfiyeciliğe karşı koyamaması sonucu akamate uğramıştır. Sağ tasfiyecilik, oligarşinin solu ve devrimci hareketi ehlileştirerek düzen içileştirme politikasına gösterdiği tam uyumla, tam da Mahir'in yoldaşın dediği gibi, nesnel olarak oligarşinin sol/Hareketimiz içindeki uzantısı olma rolünü oynamıştır.

Bu noktada, tasfiyeciliğin Hareketin fiili varlığına son verecek düzeyde başarılı olmasına neden olan faktörlerin neler olduğu, hangi iç zayıflıkların bu durumu beslediği, tasfiyeciliğe karşı koymaya çalışan bizlerin neden başarılı olamadığı, zayıf kaldığı vb. daha pek çok hayati önemdeki eleştirel ve özeleştirel mesele önümüzde durmaktadır.

Bunları tartışmak, çözümlenmek, salt Hareketimiz açısından değil, TDH'nin tarihsel mirası açısından da önemlidir. [*]

Ve Hareketin parçalanmasına yol açmadan tasfiyeciliği teşhir etme, onu bertaraf etme yönlü çabalarımız ne yazık tek kelimeyle naif çabalar olarak kalmıştır. Bilinçlice Hareketi tasfiye etmeye çalışanlarla birlikte yürüme çabası emeğimizi de etkizleştirmiş, boş beklentiler yaratmış ve tasfiyeciliğin güçlenmesinde az yada çok rol oynamıştır. Ve sonuçta artık birliği korunacak bir ilişki ağı da kalmamıştır. Tasfiyecilerin sahte bir araya gelişlerinin herhangi bir ömrü yoktur. Satmaya çalıştıkları yeniden toparlanma vb. sahte söylemlerinin hiç bir karşılığı ve ömrü olmadığı kısa sürede görülecektir. Bu anlamda bunların üzerinde konuşmaya veya yazmaya değmez.

YOLDAŞLAR!

Her ne olursa olsun, tasfiyeciliğin yarattığı ağır yıkım tablosuna teslim olmayacağız. Hareketimizi devrimci temellerde kesinlikle yeniden inşa edeceğiz.

Tasfiyeciliğe başından itibaren itiraz eden, muhalefet geliştiren, 2014'den bu yana bunu bulunulan alanlarda örgütlü bir tarzda geliştirmeye çalışan kadrosu, militanı, sempatizanı Devrimci Sosyalistler olarak, artık zaten pratik olarak yok hükmünde olan sağ tasfiyeciler çürümeyi saflarımızdan söküp atıyoruz, ayağa kalkıyoruz, Hareketimizi ayağa kaldırıyoruz! Başta da belirttiğimiz gibi, kaybettiğimizi kaybetmişimiz yerde bulabiliriz. Hareketimiz devrimci savaşı örgütleyemediği, örgütlenmesinin tasfiyecilik tarafından her aşamada engellendiği noktada kaybetmiştir. Ve ancak devrimci savaşı örgütleyecek bir pratik izlediğimiz noktada kazanabiliriz.

Bu bilinç ve inançla kendine Devrimci Sosyalistim, Devrimci Kurtuluşçuyum diyen herkese göreve düşmektedir. Tasfiyeciliği işlediği suçlarla ve yıkımla geride bırakarak Hareketimizi devrimci savaşçı bir güç olarak örgütlemek için ayağa kalkmalıyız! Yapılacakları birlikte netleştirerek yolumuza devam edeceğiz. Tüm yoldaşları çağrımıza cevap vermeye çağırıyoruz.

Temmuz 2017

(.....) İnşa İnisyatifi

[*] 2009'da Hareketten koparak ayrı bir örgütlenme yaratma sürecine giren ve daha sonra kendini DC olarak tanımlayan kesimle ayrılık sürecinde ve özellikle 2015 sonrası kurulan bağ ve gelişmeler ise ayrıca değerlendirilmesi gereken önemli bir meseledir.

SÖZ, YETKİ, KARAR, İKTİDAR HALKA! İşçiler, Emekçiler, Köylüler, Esnaflar, Kadınlar, Gençler, Ezilen Halklarımız! Kardeşler!

Hepimizin yaşamını yıkıma uğratan ağır bir ekonomik krizin pahalılıkla, işsizlikle, derin bir yoksullukla kendini gösterdiği koşullarda yerel seçimlere gidiyoruz... Özgürlük, adalet, eşitlik, insanca yaşam ve demokrasi isteyenlerin ağır baskılarla karşılaştığı, işkence, baskı ve katliamların olağanlaştığı, keyfiliğin had safhaya vardığı koşullarda seçimlere gidiyoruz. Başta belediye hizmetleri olmak üzere, tüm kamu hizmetlerinin ya yapılmadığı, yada aşırı fiyatlarla satıldığı, kamu yararının tamamen yok sayıldığı koşullarda seçimlere gidiyoruz.

Bir yanda, saray ve saltanat rejimi, devlet ihaleleriyle zengin edilen bir kaç türedi kapitalist ve onların korku ve baskı rejimi var. Onlar yüzde 1'i oluşturuyor. Diğer yandan, yoksulluk, işsizlik koşullarında, özgürlüklerin olmadığı, grev ve gösteri gibi en temel hakların bile kullanılmadığı koşullarda yaşamını sürdürmeye çalışan halkın yüzde 99'u var. Seçimlere gidiyoruz ama hepimiz biliyoruz ki, "trafolara giren kediler" yoluyla ya da aleni hırsızlıklar yoluyla seçim sonuçları değiştiriliyor. Artık hiçbir seçimin sonucu güvenilir değil. Muhalfetin bütün engelleri aşmış, herhangi bir belediyeyi kazanması durumunda ise kayyumlar yoluyla belediyeler gaspediliyor.

Biz halkız! Herşeye rağmen, onların bu oyunlarını bozabiliriz. Emeğimiz için, ekmeğimiz için, özgürlüklerimiz için, adalet için, eşitlik için, dayanışma için, işimiz için tüm baskılara, yolsuzluklara, hırsızlıklara karşı direneceğimizi, teslim olmayacağımızı göstereceğiz.

Biz halkız! Faşist rejimi yenebiliriz! Onları esas olarak sokakta ve devrim yoluyla yenebileceğimiz gerçeğini bir an bile unutmadan, sandıkta da yeneceğiz.

Biz halkız! Halkın adaylarını destekleyelim! Bunun için her yerde, devrimci, demokrat, yurtsever, ilerici, emekten yana, halkçı adayları destekleyerek gücümüzü ve kararlılığımızı göstereceğiz.

Biz halkız! Halkçı demokratik bir parti olan HDP'nin adaylarını başta Kürt coğrafyası olmak üzere her yerde destekleyeceğiz.

Biz halkız! Batı'da tüm devrimci, sosyalist, demokrat, yurtsever, ilerici, emekten yana halkçı adayları parti ayırımı gözetmeden destekleyeceğiz.

Mevcut rantçı, anti-demokratik yerel yönetimlere sadece karşı çıkmak yetmez. Halkın çıkarlarını esas alan belediyeçilik ve yerel yönetim taleplerimizi de her yerde ortaya koyalım!

Tek kişi belediyeçiliği değil, halk meclislerine dayanan belediyeçilik!

Yerel yönetimlerde, yörede bulunan tüm halkın katılımını esas alan mahalle, gençlik, kadın, çocuk, işçi vb. meclisleri, bunların üstünde kent meclislerini esas alan bir yönetim tarzı istiyoruz. Halkın söz, yetki, karar sahibi olduğu, denetlediği, şeffaf, açık bir yerel yönetim tarzı istiyoruz. Rantçı değil, halkçı, kamucu, dayanışmacı belediyeçilik! Yerel yönetimler şirket değildir, hizmet satmazlar, kar amacı gütmeyenler! Yerel yönetimler halk için, kamu yararını esas alarak ücretsiz yada sembolik katkı paylarıyla hizmet verirler.

Kamucu, dayanışmacı belediyeler istiyoruz!

Şirketlerin değil, halkın ekonomisini büyüten belediyeçilik! İhalelerle, çeşitli rantlarla şirketlerin kasasını dolduran halk düşmanı belediyeçiliğe son diyoruz! Belediye olanaklarını büyüterek hizmet üreten, üretim ve

tüketim kooperatifleri, kolektifleri yoluyla halkı üretici hale getiren halk belediyciliği istiyoruz!

Yüzde 1'e değil, halkın ezilen kesimlerine ayrıcalık!

Halkı sömüren ve ezen kapitalistlerin, yani yüzde 1'in ayrıcalıklarına hayır diyoruz. Engellilerin, yaşlıların, hastaların, kadınların, gençlerin, öğrencilerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların, ezilen dini inançların ve başkaca sistem tarafından ezilen ve dışlanan tüm kesimlerin kamu hizmetlerine ulaşım ve faydalanmalarında pozitif ayrımcılık istiyoruz.

Kardeşler!

Devrimciler, sol ve Kürt Aleviliği açısından büyük önem taşıyan Dersim'de yerel seçimler özgülünde devrimci, demokratik, yurtsever kesimler arasında parçalanmışlık yaşanmıştır. Bu durum tüm devrimci ve demokrat, yurtsever güçlerin kaybıdır. Bu alanda, halklarımız için, sol için, sosyalizm için, demokratik güçler için önemli kazanımlar yaratan, her kesimde prestij yaratan Dersim Demokratik Halk Dayanışması'nın adaylarını destekleyelim.

Dersim Ovacık'ta yaratılan deneyim, 1970'lerde Fatsa'da, Diyarbakır'da, Batman'da vb. yaratılan devrimci, demokratik belediyciliğin izindedir. Eksikleri, hataları elbette olabilir. Yaratılan değerleri de abartmıyoruz. Ancak Ovacık kadar küçük bir yerde, bu kadar sınırlı olanaklarla yaratılan bu deneyim, eğer halklarımızda ve tüm sol ve demokratik güçlerde umut ve sevinç yaratıyorsa bu çok önemlidir. Bunu desteklemek ve büyütme gerekir.

İçinde yer aldığımız Dersim Demokratik Halk Dayanışması yoluyla:

- Mahallelerden kent geneline yayılan meclisleri esas alan bir yönetimi geliştirmeyi hedefleyeceğiz.
- Kamu hizmetlerini mal olarak değil, hak olarak gören anlayışla ücretsiz veya indirimli olarak sunulmasını hedefleyeceğiz.
- Çevreyi koruyan bir altyapı, enerji, ulaşım, ısıtma ve üretimi hedefleyen bir belediyciliği hedefleyeceğiz.
- Kadın meclisi yada meclislerinin belediye yönetiminin ana unsurları olmasını hedefleyeceğiz. Kadın evleri, kadın kooperatifleri ve kadın köyü gibi projelerin geliştirilmesini hedefleyeceğiz.
- Gençlik, çocuk, işçi, esnaf, köylü meclislerini yaratarak, her birinin kendi alanlarında güçlü biçimde söz, yetki ve karar sahibi olmasını hedefleyeceğiz.
- Halkın ekonomisini geliştirmek, Dersim'i üretken bir kent haline getirmek için her alanda halk üretim kooperatiflerinin yaygınlaştırılmasını hedefleyeceğiz.
- Ezilen Alevi inancının kurumlaşmalarının geliştirilmesi için her türlü desteğin belediye tarafından verilmesini hedefleyeceğiz.
- Kurmanci ve Kırmançki dillerinin desteklenmesi için her türlü kurumsal desteğin verilmesini hedefleyeceğiz.
- Dersim'in doğası, tarihi, kültürü, inançları, dilleriyle sadece Kürt halkının değil, tüm halklarımızın büyük bir kültür ve sanat merkezi haline gelmesi için gerekli tüm çalışmaların yapılmasını hedefleyeceğiz.

DEMOKRATİK HALKÇI YEREL YÖNETİMLER İÇİN İLERİ! SÖZ, YETKİ, KARAR, İKTİDAR HALKA!

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

DEMOKRATİK KAMUOYUNA!

Kardeşler!

AKP faşizminin devletleştiği ve her türlü demokratik muhalefeti ağır baskı altında aldığı koşullarda yerel seçimlere gidiyoruz.

Onbinlerce devrimci, demokrat, yurtsever ve muhalif tümüyle legal ve meşru siyasal, sosyal ve kültürel faaliyetlerinden ötürü hapisanelerde. Söz, ifade ve örgütlenme özgürlüğü ağır baskı altında. Onbinlerce soruşturma dosyası işleme konulmak üzere bekletiliyor. İşkence, katliam vb. normalleştirilmiş durumda. Türkiye adaletin ve özgürlüğün olmadığı ülkeler kategorisinde... Bu faşist baskı politikalarının ve AKP devletini inşa etme sürecinin bir uzantısı olarak seçimlere dönük hileler artık abartı boyutunu aşmış, absürd bir noktaya varmış halde. Sahte seçmenler, sahte oy pusulaları, sayım hileleri, merkezi düzeydeki bilgisayar oyunları vb... artık rejimin seçim oyunlarının temel unsurları durumunda.

Dahası, AKP faşizmi devrimci, demokrat, yurtsever ve muhalif belediye başkanlarına yönelik kayyum atama politikasıyla yerel seçimleri fiilen işlevsiz hale getirmektedir. Bunun anlamı seçilecek hiçbir muhalif yerel yöneticinin bir gram garantisi olmadığıdır. İkincisi, AKP faşizmi yerel yönetimlerin başta mali kaynakları olmak üzere tüm faaliyetlerini merkezi yönetimin idaresi altına sokarak, onları adeta kötürüm haline getirecek önlemleri daha şimdiden almıştır. Bu koşullarda altında meşru ve adil seçimler yapılabileceği asla söylenemez. Muhalefetin alacağı her oy olağanüstü baskı ve teröre, hile ve dalevereye rağmen alınmış oylar oluyor, olacak. Kazanılan yerel yönetimlerin ise ne kadar yönetimde kalacağı ve ne yapacağı ise tümüyle AKP faşizminin keyfiyetine bağlı olacaktır. Herşeye rağmen, seçimler ve somut olarak yerel seçimler mevcut koşullarda demokratik, devrimci mücadelenin geniş halk kesimleriyle bulunduğu demokratik mücadele zeminleridir. Ve hiçbir demokratik mevziyi, emekçilere ulaşmada ve onları toplumsal mücadelelerin birer öznesi yapmada rol oynayan hiç bir imkanı asla AKP faşizmine bırakmayacağız. Yerel seçimlerde, belediye başkanlığı, il ve ilçe belediye meclisleri ve muhtarlık seçimlerinde, devrimci, sosyalist, demokrat, yurtsever, sol, halktan yana, emekten yana, AKP faşizmini geriletmede işlevli olan parti ve/veya adayları destekleyeceğiz. Onlarla omuz omuza mücadeleyi büyüteceğiz.

Daha somut olarak;

- Hangi parti ve adayların destekleneceği konusunda devrimci, demokrat ve yurtsever kesimler arasında ciddi tartışmalara neden olan Dersimden başlayarak ifade edecek olursak; Dersim'de devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlerin ortak adaylar çıkarması elbette istenen ve tüm halk güçlerinin en çok gereksindiği şeydir. Ancak bu başarılammıştır. Geline noktada, Dersim Demokratik Halk Dayanışması'nın Dersim merkez ve ilçelerinde gösterdiği adayları destekleyeceğiz. Dersim Demokratik Halk Dayanışmasının bir bileşeni olarak hareket edeceğiz.

EÖC olarak Ovacık belediyesinde sınırlı düzeyde de olsa yürütülen halkçı demokratik belediyecilik anlayış ve pratiğinin desteklenmesi ve büyütülmesi gerektiğine inanıyoruz.

Türkiye devrimci ve sol hareketi her alanda olduğu gibi, legal çalışma alanında da büyük bir gerileme yaşamaktadır. Tam da bu nokta da, son yıllarda legal faaliyetlerde en önemli ve geniş kamuoyu tarafından destek ve değer görmüş başlıca çalışmalardan biri Ovacık belediyesinin pratiğidir. Bu çalışma salt çalışmayı yürüten SMF'ye değil, tüm ülke çapında genel olarak Türkiye sol ve devrimci siyasetine değer ve prestij kazanmıştır. Aynı zamanda attığı sınırlı adımlarla bile olsa halkçı demokratik belediyecilik konusunda tüm kamuoyunda prestijli bir örnek yaratmıştır. Türkiye devrimci ve sol hareketleri bu çalışmaya sahip çıkmalı ve hep birlikte bu çalışmayı daha da büyütmelidir.

İkinci olarak, Dersim açısından yukarıda belirttiğimiz istisnai durum haricinde tüm Kürt kentlerinde HDP'yi ve adaylarını destekliyoruz.

HDP halkçı demokratik bir hareket ve Kürt halkının demokratik bir sözcüsü olarak faşizme karşı direnişte en önemli bileşenlerden biridir. HDP ile omuz omuza olmayı devrimci, demokratik mücadelenin büyütülmesinin zorunlu bir adımı olarak görüyoruz. Türkiye genelinde ise AKP faşizminin geriletilmesi ve demokratik, halkçı mevzilerin kazanılması için devrimci, sosyalist, sol, demokrat, ilerici, halkçı adayları parti farkı gözetmeden destekliyoruz. Yerel seçimlerin sonuçları salt yerel yöneticilerin seçilmesi ile sınırlı olmayacaktır. Yerel seçimler AK faşizmine karşı direnişin sürdüğünü, diz çökülmediğini, halkın kazanma umudunun büyütüldüğünü göstermenin de araçlarından biri olacaktır. Salt bu da

değil. Seçim hilelerine, hırsızlığa, her türden halk düşmanlığına karşı direniş süreci olacaktır.

Bütün bu boyutları ve hedefleriyle yerel seçimleri devrimci, demokratik, anti-faşist direnişin bir mevzisine dönüştüreceğiz.

Yaşanan ağır ekonomik krizle birlikte çözülmeye başlayan AKP kitesini, gericiğin etkisi altındaki tüm kitleleri kazanmak, demokratik, sosyalist fikirlere yaklaştırmak için yerel seçimler zeminini kullanacağız. CHP dahil tüm kendini sol olarak tanımlayan tüm kesimleri devrimci, demokratik güçlerle birliğe yaklaştırmak için yerel seçimler zeminini kullanacağız.

Anti-faşist, demokratik güçlerle, devrimci güçlerle somut mücadele içinde birleşip ortak mücadeleler yürütmek için yerel seçimler zeminini kullanacağız.

Yerel seçimlerde devrim, sosyalizm ve demokrasi güçlerinin kazanması için bir kez daha;

BİRLİK, MÜCADELE, ZAFER! AKP FAŞİZMİNE KARŞI DEVRİM VE DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN BİRLİĞİYLE KAZANACAĞIZ! ÖZGÜR ÜLKE, İNSANCA YAŞAM İÇİN MÜCADELE SAFLARINA!

TEK YOL DEVRİM!

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

14 Şubat 2019

FAŞİZME KARŞI HEP BİRLİKTE!

Halklarımız 31 Mart seçimlerinde AKP faşizmine güçlü bir tokat attı. AKP faşizmi büyük kentlerin çoğunluğunda yenilgiye uğradı. İşçiler, emekçiler, yoksullar, tüm ezilenler AKP faşizminin yarattığı yoksullaşma, yıkım ve özgürlükten yoksunluk çemberine karşı direnişini giderek daha güçlü biçimde ifade edeceğini gösterdi.

AKP faşizminin bu durumu hazmetmesi elbette mümkün değil. Çünkü o, devleti ABD emperyalizminin "ılımlı islam", BOP projeleri temelinde yeniden inşa ederek iktidarlaşmayı, devletleşmeyi hedefliyor. Böylesi büyük bir hedefle yola çıkan her burjuva partisi gibi, AKP'nin durması, yenilgiyi kabullenmesi mümkün değildir. Durmak veya yenilgiyi kabullenmek, üstelik de kendisinin koyduğu kurallara göre işleyen bir seçim oyununda bile mümkün değildir. Çünkü burjuva devleti yeniden inşaaya girişen her Parti gibi o da katliam, yolsuzluk, hırsızlık vb. pek çok suçun failidir, pek çok kesimin düşmanlığını kazanmıştır. Durmak veya yenilgiyi kabullenmek böylesi faşist partiler açısından yokoluş demektir. Yargılanmak ve ağır sonuçlarla karşı karşıya gelmek demektir.

İşte İstanbul seçimleri bu nedenle AKP için hayatidir. İstanbul, Türkiye'nin siyaseten de, kültürel ve sosyal olarak da, ekonomik olarak da kalbidir. İstanbul, Türkiye siyasetinde kazanmanın başlangıç noktası olduğu gibi, kaybetmenin de başlangıç noktasıdır. AKP faşizmi İstanbulu ne pahasına olursa olsun kazanarak yaşadığı gerilemeyi, çözülmeyi bir nebze olsun durdurmak, yeni hamleleri için zaman kazanmak istiyor. İstanbul'da yerel seçimlerin iptalinin temel nedeni budur;

Türkiyedeki kentsel rantın büyük bir bölümü İstanbul'da üretilmektedir. İstanbul'da belediye tarafından kontrol edilen kent rantı AKP faşizminin destekçisi büyük burjuva kesimlerin, oligarşi bileşenlerinin, yandaş kesimlerinin, dahası en başta RTE ve çevresinin en önemli finans kaynağıdır. Bu kaynağı yitirmek, etkisi dalga dalga Anadolu'ya yayılacak büyük bir siyasal ve ekonomik kayıp olarak ortaya çıkacaktır. AKP faşizmi böylesi bir kaybı kabullenememektedir.

İkincisi, yerel seçimden önce de zaten apaçık olan merkez sağda, özellikle eski AKP'liler eliyle yeni Parti arayışları, 31 mart seçimleri sonrasında alenen ifade edildi. AKP faşizmi bunun yaratacağı, nereye varacağı belli olmayan irili ufaklı çözümleri, tehlikeleri en azından bir süreliğine ötelemek için de İstanbul seçimine ihtiyaç duymuştur. Seçim süreciyle birlikte bu tür arayışlar en azından sonbahara kadar ötelenmiştir. RTE bu süreçte hem partisini yeniden konsolide etmeyi, hem de iç çözümlere karşı tedbirler geliştirmeyi ummaktadır.

Üçüncüsü, AKP faşizmi İstanbul seçimleri yoluyla, MHP ve Avrasyacı asker-sivil faşistlerle yürüttüğü koalisyonun geleceğini belirlemek ve gücünü sınamak istemektedir. Seçimin kazandıracığı zamanla yeni ittifak stratejileri ve arayışları geliştirmek istemektedir.

AKP'nin İstanbul seçim sonuçlarını çalması halk muhalefeti açısından da öğreticidir. Herşeyden önce, hür seçimlerin, seçmenin özgür iradesi vb. söylemlerin kapitalist sistemde, onun faşist rejimlerinde tam bir palavra olduğu ortaya çıkmıştır. 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından, İstanbul yerel seçimleri de iptal edilmiştir. Sadece seçim iptalleri de değil, muhalif milletvekilleri hapse atılmış, yüze yakın belediyeye kayyum atanmıştır. Halk muhalefeti söz konusu olduğunda yasa ve seçim, adalet ve özgürlük kesinlikle yoktur.

İkinci olarak, bugün muhalefetin en etkin partisi olarak öne çıkan burjuva partisi CHP bırakalım temel hak ve özgürlükleri, kendi siyasal haklarını korumayacak ölçüde sinik ve teslimiyetçi bir parti konumundadır. İstanbul yerel seçimleri iptal edildiğinde İstanbul'un pek çok bölgesinde halk sokaklara dökülürken, CHP yönetiminden deyim yerindeyse çıt çıkmamıştır. Artık AKP'nin yönettiği kapitalist sistemin, faşist devlet

yapısının zarar görmemesi, oligarşinin çıkarlarının korunması, Yenikapıda AKP ile yapılan ittifakın korunması onların başlıca derdi durumunda. CHP yönetimi, CHP'nin ilerici, yurtsever tabanının mücadelecisi, anti-faşist, anti-AKP direnişini dizginlemek için sokak mücadelesinden, hakların mücadeleyle korunmasından adeta vebadan korkar gibi korkmaktadır. Tüm burjuva partileri gibi, CHP yönetimi de halklarımızın ve CHP tabanının gücüne ve iradesine güvenmemektedir.

Herşeye karşın, CHP'nin sol demokratik tabanının HDP ve diğer tüm demokratik, sol, devrimci güçlerin mücadele içinde oluşan anti-faşist birliğini korumak hayati önemdedir. Büyük Haziran-Gezi direnişi, 6-8 Ekim direnişi bu birliğin mührüdür, bu birliğin içinde doğduğu büyük halk ateşidir. Ancak bu birliği, AKP faşizminin oyunları içinde kalarak, sinik tutumlar alarak büyütemeyiz, koruyamayız. Bu birliği büyütmenin yolu, onu gerçekten demokratik, gerçekten mücadelecisi, gerçekten özgürlükçü ve anti-şöven doğrultuya çekmemizle mümkündür.

Birliğimizi koruyalım! Fakat bunun yolunun sokaktaki mücadelede, kazanımlarımızı sinmeden korumakta olduğunu görelim. Büyük Gezi direnişi bize sinmeyi değil, isyanı, başkaldırmayı ve diktatörü halkın gücüyle yıkabileceğimizi gösterdi. Devrimin, isyanın hayal değil, halkın mücadelesiyle gerçek olabileceğini gösterdi. Bizler Denizlerin, Mahirlerin, İboların izindeyiz. Devrim istiyoruz! Halkın demokratik iktidarını kurarak kesintisiz sosyalizme yürümeyi hedefliyoruz. Düzen içi her kazanımı da bu yolda atılan küçük bir adım olarak görüyoruz. Ancak halkın kazanımlarını koruma iradesi göstermek koşuluyla...

Biz devrimci sosyalistler olarak muhalefetin tutarlı rotaya girmesinin tek yolunun haksızlığa, adaletsizliğe, baskıya itilen, yoksulluğa mahkum edilen herkesin yanında olmak olduğunu biliyoruz. AKP faşizminin oyunlarını hepimiz biliyoruz. CHP yönetiminin sinik ve düzeni koruma gayretlerinin de farkındayız. Fakat her iki düzen tavrının panzehiri tutarlı bir biçimde tabanda halkın demokratik birliğini korumak ve her türlü haksızlığa, adaletsizliğe karşı durmaktır. Bu bilinçle, İstanbul'da halkın iradesini gasp edenlere, tüm demokratik halk güçleriyle birlikte karşı duracağız.

İstanbulda yenilenen yerel seçimlerde gaspçı, hırsız, yağmacı faşizme karşı, hak gaspına uğrayan muhalefetin adayını destekleyelim.

Muhalefetin demokratik kesimlerinin gelişmekte olan duygudaşlığını, birlikte davranma tutumunu büyüterek tüm halkı kucaklayan güçlü ve tutarlı bir demokratik muhalefet yaratmak, bu yoldan devrimci savaşımı geliştirmek bugünün görevidir.

**FAŞİZM YENİLECEK HALK KAZANACAK!
ÖZGÜRLÜK VE İNSANCA YAŞAM
MÜCADELE SAFLARINA!
YAŞASIN TÜM HALK GÜÇLERİNİN
DEMOKRATİK BİRLİĞİ!**

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

AKP FAŞİZMİNİN BELEDİYE DARBESİNİ DE HALKLARIN BİRLEŞİK MÜCADELESİYLE YENECEĞİZ!

Emekçi halklarımız!

Çöküş sürecine giren AKP faşizmi iktidarını sürdürebilmek için halklarımızın iradesine karşı saldırılarını sürdürüyor. Diyarbakır, Van ve Mardin'de oldukça eşitsiz koşullara rağmen yüzde 63'lere varan ezici halk desteğini sağlamış belediye eşbaşkanları görevden alınarak yerlerine AKP faşist rejiminin kuklası kayyumlar atandı.

Elbette bu Kürt illeri için yeni bir şey değil. Daha birkaç yıl öncede bölgede hepsi halkın ezici çoğunluğunun desteğiyle seçilmiş neredeyse tüm belediye başkanları görevden alındı, tutuklandı ve yerlerine kayyum atandı. Kayyumların ahlaksızca, yolsuz ve hırsız icraatlarını, 31 Mart'ta halkın desteğini alan yeni belediye başkanları seçildiğinde apaçık gördük...

Bütün bunlar neyi gösteriyor?

Çok açık biçimde 7 Haziran 2015 seçimlerinden bu yana, AKP faşizmi en eşitsiz koşullarda yapılan seçimlerde bile kazanamıyor. Oyları çalıyorlar, muhalefeti en ağır baskılarla sindirmeye çalışıyorlar ama kazanamıyorlar. Fetöcülerin yerine ittifak kurdukları faşist MHP ve Orduya hakim olan kontrgerilla klikleri de kazanmalarını sağlayamıyor.

Ve Türkiyede kapitalist sistem siyaseti 7 Haziran 2015'den bu yana artık her yıl çeşitli biçimlerde tekrarlanan DARBELERLE yürüyor. Eskiden söylenen 10 yılda bir darbe sözü artık tarih olmuştur. Artık çapı ve niteliği farklı farklı yıllık, aylık darbe girişimleri yada darbelerle karşı karşıyayız. 7 Haziran seçimlerinden sonra, 15 Temmuz darbesi, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde hırsızlık yoluyla halkın iradesinin gaspedilmesi darbesi, Kürt kentlerindeki tüm belediye başkanlıklarının gaspedilmesi darbesi, İstanbul seçimlerinde seçilmiş başkanın hakkının gaspedilerek yeni bir seçim yoluyla belediye başkanlığının gasp edilmesine dönük darbe girişimi ve çeşitli Kürt kentlerinde seçilmiş belediye başkanlıklarının çeşitli gerekçelerle gasp edilmesi ve şimdi yeniden Kürt kentlerindeki belediyelerin gaspedilmesi darbesi...

Liste uzatılabilir, ama gerçek şudur; Dar anlamıyla kullanırsak meşru olarak seçilmiş yöneticilerin zor yoluyla görevden alınması anlamında AKP faşizmi tam anlamıyla bir DARBE REJİMİNE dönüşmüştür. Bu darbeler serisi giderek artacaktır... Çünkü AKP faşist rejimi ve onun başı RTE çaresizdir. Ülkeyi ekonomik, sosyal ve siyasal bir çöküşe götürmüştür. Bu tablonun sonucunda mutlak çoğunluğu sağlayabileceği halk desteğini uzun zamandır yitirmiştir. Kendisini iktidara getiren emperyalist efendileriyle ve Türkiye oligarşisiyle ciddi çelişkiler yaşamaya başlamıştır ve Amerikadan Rusyaya yeni efendi arayışları içindedir. Fakat sonuç alamamaktadır. AKP batmaktadır ve batarken parçalanmaktadır. Halk muhalefeti tüm baskılara rağmen gerilememekte, kimi zaman geri çekilmeler yaşasa da esasen büyümekte ve daha net bir karşıt karakter kazanmaktadır.

Bu ülke tablosu içinde AKP faşist rejimin başı RTE şunları apaçık görmektedir:

- AKP faşist rejiminin Türkiyenin ekonomik, siyasal ve kültürel olarak yaşadığı çöküşe ilişkin herhangi bir çıkış politikası ve gücü kalmamıştır.
- Muhalefet giderek büyümekte ve AKP'nin tek meşruiyet zemini olarak ifade ettiği "seçimlerle oluşan milli irade" artık muhalefetten yana işlemektedir.
- Başta Suriye ve bölge politikası olmak üzere, AKP faşizminin tüm dış politikası, "yeni Osmanlı" hayalleri Ortadoğunun savaş bataklığına gömülüp, tamamen iflas etmiştir. Ve bir çıkış üretememektir.
- Demokratik bir sorun olan Kürt sorununu barışçıl bir biçimde kısmen de olsa çözmeye yönelmenin AKP'nin kurduğu faşist rejime bir faydası olmadığını görmüştür. Kürt hareketinin AKP rejimine yandaş olması bir yana, esas olarak coğrafyamızdaki demokratik muhalefetin en güçlü bileşeni olduğu ortaya çıkmıştır. Ve AKP faşizmi kendisine o an faydası olmayan herşeye düşmandır.

AKP faşizmi kendisinin ve herkesin gördüğü bu gerçeklerden hareketle en kestirme ve kolay yolu seçmektedir; Kürtlerin demokratik güçlerine saldırmak...

AKP faşist rejiminin bundan muradı en kestirme yoldan;

birincisi, gündemin baş sırasına yerleşmiş olan ve tüm halklarımızın, 82 milyonun tümünü birleştiren yoksulluk, işsizlik, güvencesizlik, ekonomik kriz gündemini ve diğer çöküş gündemlerini karartmaya çalışmaktadır.

ikincisi, ırkçı-milliyetçi söylemlerle Kürt düşmanlığını yeniden gündemleştirerek bir yandan kitlesini harekete geçirmeye çalışmaktadır. Bir yandan da, Kürt düşmanlığı gibi kolayca etki gösteren gündemler yoluyla kendi kitlesini etrafında birleştirerek içindeki bölünmenin etkisini azaltmaya ve geciktirmeye çalışmaktadır.

üçüncüsü ve belki de en önemlisi demokratik haklar mücadelesi etrafında AKP'ye karşı ortak hareket eden tüm muhalefet güçlerini bölmeye çalışmaktadır. Kürtlere karşı düşmanlık, askeri operasyon ve saldırı söz konusu olduğunda CHP, İYİP vd muhalefet partilerinin, AKP'nin arkasında nasıl dizildiklerini, nasıl destek sunduklarını biliyoruz. AKP faşizmi, tüm Türkiye toplumuna yayılmaya çalışılan ve epeyce yol katetmiş olan Kürt düşmanı ırkçı-milliyetçi tutumlara, politikalara güvenmektedir. Bu yoldan muhalefeti bölerek, kendisine yeniden politik ve toplumsal alan açmaya çalışmaktadır. Bölünmüş ve istikrarsızlaşmış bir muhalefetin olası bir erken seçimde başarı kazanmayacağını düşünmektedir.

dördüncüsü, AKP faşist rejimi gasp ettiği belediyeler yoluyla rant alanları yaratıp, o bölgelerdeki toplumsal tabanını korumaya çalışıyor.

Kısacası, Türkiye'nin kanını emen bir avuç parababasının oluşturduğu oligarşinin kurduğu AKP faşist rejimi, özgürlük ve insanca yaşam mücadelesini, muhalefeti bölebilecek en berbat zehirin Kürt düşmanlığı temelinde ırkçı-milliyetçilik olduğunun farkındadır. Ve Kürt hareketine, üstelik en meşru zeminlerde bile saldırmaktadır. AKP faşist rejimi buradan bir "ZAFER" kazanmak, ırkçı-milliyetçilikle zehirlenmiş kesimleri daha güçlü biçimde yanına çekmek, muhalefeti kendi arkasında sıralamak istemektedir. Bunu öncelikle Kuzey Suriye/Rojava'ya saldırarak yapmak istedi. Ancak hesapları, emperyalistlerin hesaplarıyla çakışmadığında, korkuyla çark etti. Şimdi daha 4 buçuk ay önce göreve başlamış belediye eş başkanlarını görevden alarak, ırkçı-milliyetçi saldırılarını, planlarını devreye sokuyorlar... Yeni bir darbeyle savaşa, ırkçılığa, yağmaya, hırsızlığa, yolsuzluğa yeni bir yol açıyorlar.

AKP faşist rejiminin belediyelere yönelik saldırıları sadece Kürt illeriyle sınırlı kalmayacaktır. Başta İstanbul, Ankara, İzmir olmak üzere kaybettikleri tüm belediyeleri benzer biçimde gasp etme planlarını çoktan yaptıklarından emin olabiliriz. Bu sadece uygun zamanlama meselesidir...

Kardeşler,

AKP faşist rejimi arkasına aldığı ordu, polis, yargı sermaye ve din tüccarı "din adamları" vd'leriyle artık aşağı doğru eğik düzleme, çöküş düzlemine girmiştir. Fakat öyle kolayca da gitmeyeceklerdir. Kurdukları sömürü, yolsuzluk ve zulüm çarklarıyla sadece hükümet değil, devlettirler, devletin ta kendisidirler. Ve asla kolayca ve güzellikle gitmeyecekler... Saldıracaklar, yıkacaklar, soyacaklar, ömürlerini uzatmaya çalışacaklar. Seçimler ise onlar için artık sadece her türlü hileyle de olsa kazandıklarında anlamı olan bir tür oyuna dönmüştür. Kazanamadıklarında ise 7 Haziran 2015 seçimlerinde, 31 Mart İstanbul seçimlerinde, belediye başkanlarının görevden alınmasında, milletvekillerinin hapisanelere doldurulmasında gördüğümüz üzere seçim sandığını tekleyip devirmekteler... Mücadelenin asıl sahası yakın süreçte Gezi Direnişinden bu yana gördüğümüz üzere halkın sokaktaki, işyerlerindeki, okullardaki fiili direniş sahasıdır.

Diyarbakır, Van, Mardin için sokağa çıkalım, çıkanları destekleyelim. "Kürtlerdir Oh olsun" diyen AKP faşist rejimine destek vermiş olur. Böylesi bir yaklaşım Geziden, Kazdağlarına kadar olan birleşik direnişi yıkmak anlamına gelir...

Bugün Diyarbakır, Van ve Mardin'i desteklemeyen, yarın İstanbul, Ankara ve İzmir'i kaybeder... Muhalefet olarak çeşitliliğimiz, farklılıklarımızla bir aradayız. Bunu koruyalım... AKP faşizminin saldırılarını nasıl Kazdağlarındaki çevre ve insanca yaşam mücadelesinde birlikte göğüslüyorsak, Diyarbakır, Van ve Mardin'deki saldırısını da birlikte göğüslemeliyiz.

Adım adım apaçık biçimde görüyoruz ki; AKP faşist rejimini ortadan kaldırmanın, özgür ve insanca bir yaşam, ülke ve dünya kurmanın yolu ancak devrimle mümkün... Bütün sömürücülerin, bütün faşist ve gericilerin ortadan kaldırıldığı ve özgürlük, dayanışma ve komünün egemen olduğu bir ülke ve dünya uzağımızda değil. Bu umut, bu düşünce ve eylem her geçen gün daha çok mayalanıyor. Her geçen gün seçimler veya kapitalizm içinde herhangi bir yolun çözüm olmadığını daha açık biçimde görüyoruz. Bu bilinçle Diyarbakırla, Vanla, Mardinle omuz omuza mücadelemizi büyütelim!..

**DİYARBAKIR, VAN VE MARDİNİ KORUYAMAYAN,
İSTANBUL, ANKARA VE İZMİRİ KORUYAMAZ!..**

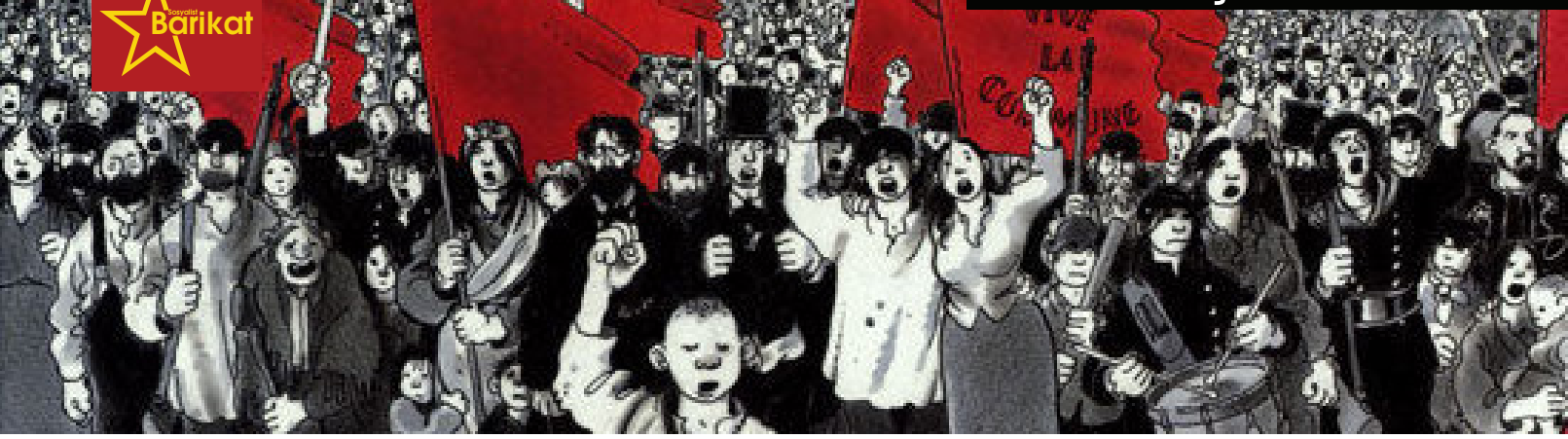
**AKP FAŞİZMİNE KARŞI OMUZ OMUZA DİYARBAKIR,
VAN VE MARDİNLE DAYANIŞMAYI BÜYÜTELİM!..**

FAŞİZM YENİLECEK, HALK KAZANACAK!

TEK YOL DEVRİM!

20 Ağustos 2019

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

TÜM ANTI-FAŞİST DEMOKRATİK GÜÇLER BİRLİĞE...

"Türkiye kasım 2019'a dayanamaz."

Mırın kırın etmeden, sağından solun dolanmadan, çok açık ve net biçimde yapılan bir Türkiye değerlendirmesi gördük. Hani solcular, devrimciler söylediğinde, "tipik solcu felaket telallığı" olarak nitelendirilecek türden bir değerlendirmeydi bu. Hem de ülkenin baş faşistlerinden birinden, Devlet Bahçeli'den... Türkiye'nin yeni-sömürge çarpık kapitalist sisteminin güncel durumuna ilişkin değerlendirmelere "Türkiye kasım 2019'a kadar dayanamaz" diyerek Devlet Bahçeli son noktayı koydu. Bundan daha açık, daha doğru, daha net bir tanım yapılamazdı. Ve Bahçeli bir adım daha gitti ve "erken seçim" istedi. Aslında bu sözler kendisine değil, Tayyip'e aitti. Arkadaki süflör Tayyip'ti. Erken seçimler konusunda daha önce yaptığı sert karşıt açıklamalardan dolayı tükürdüğünü yalamak durumunda kalmamak için öne Bahçeli'yi itti. Bunun kadar önemli bir diğer neden, erken seçim isteyerek bir zayıflık durumu algılamasına neden olmamaktı. Ama Bahçeli açıklamasıyla zayıflık ötesi bir durumla karşı karşıya olduğunu itiraf etmiş oldu.

Türkiye kasım 2019'a kadar dayanır mı? Türkiye dayanır, neden dayanmasın? Alinteriyle üreten işçiler, köylüler, esnaflar, emekçi halk her türlü zorluğa dayanır, yeter ki, hakça bir düzen olsun, çarklar insanca yaşam için dönsün, yada buna ilişkin bir umut olsun... Dayanamayacak durumda olan Türkiye'nin emperyalizme bağımlı kapitalist sistemidir. Dayanamayacak durumda olanlar hırsızlıkla, yolsuzlukla, tüm muhalefeti faşist terörle ezmeye çalışarak, ülkeyi nefessiz bırakarak, başkalarının ülkelerine işgalci barbar bir anlayışla göz dikerek ülkeyi tam bir bataklığa çeviren AKP faşizmi ve onun yordakçısı MHP vb.'leridir. Kapitalist sistem gemisi, onu yöneten faşist devlet yapısı ve başındaki AKP ve yordakçıları batıyor. Ve acilen durumu hafifletecek, batıştan önceki son hamleyi yapmaya çalışıyorlar.

Batıyorlar, çünkü ekonomi tepeden tırnağa krizde ve çöküyor... Her hangi bir ekonomi bilgisi olmayan biri bile görüyor ekonominin battığını. Ülkenin içine düşürüldüğü borç batağını çevirecek yeni borçlar bulunamıyor artık. Halk bankasına ABD emperyalizmi tarafından kesilecek cezadan sonra bankacılık sisteminin ağır bir darbe alacağını herkes görüyor. Döviz artıyor, işsizlik artıyor, borçlar büyüyor. Emlak balonu patlamaya gerek kalmadan söndü bile... Türkiye oligarşisinin ağır topları Doğan Grubu, Şahenkler, Ülker/Yıldız holding vb. teker teker gemiyi terk etmeye çalışıyorlar. Tıpkı gemiyi ilk farelerin terk etmesi gibi... Bunlar semirmiş fareler ve artık en azından bir süre için geminin boşaldığının farkındalar. Daha bugünler iyi günler. Herşey hızla daha da kötüye gidecek...

Batıyorlar, çünkü tüm baskılara rağmen toplumsal muhalefeti bastıramıyorlar, ülkeyi yönetemiyorlar... OHAL ile onbinlerce devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever insanımız hapse atılmasına, yüzbinlerce insanımız işinden gücünden edilmesine, ülkenin üçüncü partisi konumundaki HDP'nin parti örgütü adeta tümünden hapse alınmasına rağmen AKP faşizmi kendisini güvende hissedemiyor. Halkın kendini ifade edebildiği adeta tek mecra haline gelmiş olan sosyal medya paylaşımları nedeniyle binlerce insanımız gözaltına alınmasına ve tutuklanmasına rağmen direniş hem sosyal medya da hem de toplumsal yaşamda sürüyor. Belki büyük patlamalar şimdilik yaşanmıyor ama halkın yaklaşık yüzde 60'a yaklaşan bir bölümü AKP faşizmine teslim olmuyor. İşçi ve emekçilerin örgütlü kesimleri teslim olmuyor, devrimciler teslim olmuyor. Kürtler teslim

olmuyor. Aleviler teslim olmuyor. değişik ulusal topluluklardan ve dinsel inançlardan halk kesimleri teslim olmuyor. Laikler teslim olmuyor. Kadınlar, eşitlik ve yaşam hakkı mücadelesini yükselterek teslim olmuyorlar.

Ekolojik hareket her yerde boy vererek teslim olmuyor. Anti-faşistler, anti-emperyalistler teslim olmuyor...

"Sessizlik" bir teslim olmuşluğu değil, büyük patlamalar için inatla ayak direnen ve öfke biriktiren, teslim olunmayan bir duruşu ifade ediyor. AKP karşıtlığı nüfusun yaklaşık 60'ı için artık ortak bir duygu, ortak bir duruş ve kimliği ifade ediyor. Ve bu kesimler her türlü faşist baskı ve teröre rağmen bu duruştan geri adım atmıyor. AKP faşizmi ve yordakçıları toplumsal bir kabarmanın yaşandığını ve büyük patlamalara gebe olduğunu fark ediyorlar. Hele ki, ekonomik çöküşün derinleşmesiyle birlikte bu büyük patlamaların kaçınılmazlığı çok daha net belirginleşiyor.

Batıyorlar, çünkü Kürt halkına karşı saldırıları istenen sonucu vermiyor, tersine kendilerinin Kürt tabanı giderek zayıflıyor... Kürt halkına karşı giriştikleri saldırılar istedikleri nihai sonuçlara ulaşmadığı gibi, iki ağızlı bıçak gibi, bir yanıla Kürt halkına ve Kürt ulusal özgürlük hareketine zarar verirken, diğer yandan Kürtler

arasındaki taraftar kitlelerini zayıflatarak kendi zeminlerini daraltıyor. Efrine yapılan işgal saldırısıyla "büyük zafer" yaratma çabası, saldırının yaklaşık 60 gün sürmesiyle sönük bir işgal hareketine dönüştü. Buradan devşirilmek istenen "büyük fatih" havası ve yeni milliyetçi oylar istenenin çok ama çok gerisinde kaldı. Yaz aylarında savaşın şiddetlenmesi ve "şehit" sayısının hızla artmasıyla birlikte bu sönük "zafer"inde berhava olması olasılığı da söz konusu...

Batıyorlar, çünkü dış politika aslında çoktan battı. Ortadoğu'da hakim bölgesel güç olma hesapları çoktan

hayal oldu. Bu hayalin yerini alan Kürt ulusal özgürlük hareketini durdurma ve fırsat olursa özellikle Suriye ve Irak'da küçük parsalar koparma planları da tam bir çıkmaza girmiş durumda. "Ümmetin lideri" Tayyip,

Putin'in kolpasına dönüştü. İsrail'in önünde diz çöktü, Mavi Marmara gemisinde İsrail'in katlettiği insanlar ise günah keçisi haline geldi. Efrin'den sonra, Şehba, oradan Minbic, sonra... söylemleri şimdiden hikaye oldu. ABD, Fransa ve İngiliz emperyalistleri Suriye rejimine saldırınca, Putin'in kolpası, sözde sıkı Amerikan karşıtı Tayyip, birden ABD emperyalizminin kolpasına dönüştü.

Füzeler esasen Tayyip'in Rusya ve İranla kurduğu ittifakı vurdu. Fırıldak dış politika o kadar baş döndürücü hızdaki, artık tüm medya tarafından sürekli manipüle edilen AKP tabanı açısından bile inandırıcılığı iyice aşındı. Dış politik süreçleri iç politikada çok güçlü biçimde kullanan AKP faşizmi açısından bu durum önemli toplumsal manipülasyon aracından yoksun kalmak anlamına geliyor.

Batıyorlar, çünkü eğitim çöküyor, ahlaki çöküntü büyüyor... Resmi devlet okullarındaki eğitim tümüyle çökmüş durumda. Herkes bu okullara devam eden öğrencilerin çok azının bir üniversite geleceği olabileceğinin farkında. Dahası bu eğitim sisteminin öğrencileri cahil ve ruhsal açıdan paramparça hale getirdiğinin farkında. İnsanların gözbebeği olan çocukları her yıl keyfi olarak değişen eğitim ve sınav sistemlerinin baskısı altında ciddi psikolojik ve eğitsel gerilimler yaşıyorlar. Bunlar birebir ailelere yansıyor.

Eğitime biraz olsun önem veren tüm ailelerdeki tepki ve gerilim büyüyor. Ahlaki çöküntü de benzer etki yaratıyor. Öncelikle gençliği etkiliyor ve onlar üzerinden aileleri vuruyor. Hırsızlığın, rüşvetçiliğin, uyuşturucunun, fuhuşun, her türden sahtekarlığın olağanüstü artışı toplumun geniş kesimlerinde ahlaki ve kültürel yarılmalara yol açıyor. Tek tek bireyler, aileler, toplumsal kesimler parçalanıyor. Bu durumun yarattığı yarılmalar büyüyor.

Batıyorlar, çünkü milliyetçi taban parçalandı ve daha da önemlisi dindar tabanda giderek parçalanıyor... MHP'nin parçalanması bizzat Tayyip'in işiydi. Fakat bir yıl içinde Bahçeli tam bir paçavraya dönüştü. MHP, AKP faşizminin eklentisi haline geldi. Bu durum, MHP'nin tabanını önemli ölçüde parçaladı. Çünkü, MHP'den ayrılan Akşener ve ekibi, Tayyip ve Bahçeli'nin beklediği gibi zamanla sönmünecek yeni ve daha küçük bir MHP kurmak yoluna gitmediler. ABD mamulatu projelendirme temelinde milliyetçi ve liberal söylemi içiçe geçiren merkez sağ bir parti kurmaya yöneldiler. Böylece hem MHP, hem de AKP'ye, hat- ta kısmen de CHP'ye alternatif bir parti kurma yoluna girdiler. Ve yıldızları parlatıldı, kurdukları İYİ parti, MHP'den daha büyük bir partiye dönüştü. Bu durum MHP'den daha büyük parçaları koparması için fırsat yaratıyor. Hiç kuşkusuz bundan çok daha önemli olan, AKP'nin tabanında yaşanan çözülmüdür. Herşeyden önce, AKP'nin dindar tabanında AKP faşizminin yolsuzluklarına, ahlaksızlığına, nobranlığına, din tüccarı tutumuna karşı giderek artan belirgin bir kopuş yaşanıyor. AKP ile tabanının büyük bir bölümü arasındaki ilişki bildik anlamda dinsel bir ideolojik bağ olmaktan çıkıyor. Çok açık bir kötücül çıkar ilişkisine, yani açıkça yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, her türden ahlaksızlık temelinde bir yararlanma ilişkisine dönüşüyor. Bu iğrenç ilişki yeni Osmanlı söylemleriyle, milliyetçi yalanlarla, dinin en iğrenç biçimde kullanımıyla süslen- meye çalışılsa da artık her AKP'li bu ilişkinin esasta kötücül temelde somut veya gelecekte olabilecek bir çıkar ilişkisi temeline dayandığını biliyor. İşte tam da bu noktada, samimi dindar kesimler, ki bunlar çok büyük bir kitleyi oluşturmuyor, AKP ile ilişkilerini sorguluyorlar. Bu sorgulamanın derinleştiği, büyük kes- imleri kapsadığı belki söylenemez. Ama dinsellikle örülen "biz dindarız, biz iyiyiz" büyüğü çoktan bozuldu. Ve samimi dindarların kopuş süreci başladı. Son bir ay içinde yapılan "deizim" tartışması aslında bu kopuş sürecinin bir başka boyutu. "Gençlik deizme yöneliyor" tespiti, aslında AKP taraftarı gençliğin önem- li ölçüde AKP'nin (tabii aynı zamanda AKP'nin partnerleri İŞİD, El Kaide vb.'nin de) kirlettiği İslam'dan kopuşu anlamına geliyor. Çünkü AKP'nin İslam olarak topluma sunduğu uygulamaların, yarattığı dinsel ortamın ne denli büyük bir ahlaksızlık, adaletsizlik ve çürüme olduğunu görüyor genç insanlar. Ve "islam buysa, müslüman değilim" tutumu geliyor. Gençliğin refleksi buyken, orta yaş ve üstü dindarlar da ise AKP ile olan islami temeldeki gönül bağının koptuğuna dair veriler çoğalıyor. Bunu açıktan ifade etmenin yaratacağı ağır baskı nedeniyle belki açıkça ifade edilmiyor ama gelişmeler bu yönde... Bu durum, AKP açısından en kemik tabanında bir çöküş sürecinin ilk emarelerinin dışa vurması demek oluyor. Fakat AKP tabanındaki dağılıma sadece dindar tabanda söz konusu değil. Daha liberal olan AKP tabanında da ekono- mik krizin derinleşmesine bağlı olarak tereddütler artıyor, AKP'ye mesafe koyma tutumu geliyor... Bunun bir kopuşa dönüşmesi tümüyle ekonomik krizin seyrine bağlı...

Batış esastır, batan emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizmini ve devletini BOP eksenli ılımlı islam temelinde kurma projesidir. AKP, ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) temelinde kurduğu stratejik bir proje partisidir. Türkiye ılımlı islamın örnek, proje ülkesi, AKP'de örnek proje partisi olacaktı. AKP herhangi bir parti olarak değil, TC devletini BOP temelinde yeniden organize edecek, yeniden kuracak kurucu parti olarak tasarlandı. Devletin en derin noktalarına kadar nüfuz etmesi için önü açıldı. 2013'e gelindiğinde BOP battı... AKP yoluna devam etmeye çalışıyor. Çünkü kurucu parti olarak geliştirilen AKP ya devlet olmaya, yada paramparça olmaya mahkum bir partidir. Pek çok suçun failidir. Hükümet olmadığı anda paramparça olur ve yargılanır. Kaybederse sadece hükümeti kaybetmez, herşeyini kaybeder. Batan bir bütün olarak AKP ve kurmak istediği devlettir, bir bütün olarak sistemin tüm dinamikleridir. Kriz bu denli ağırdır...

Sonuçta, apaçık olan gerçek; AKP faşizminin dinci-milliyetçi temelde kurmak istediği devletin-sistemin freni patlamış vaziyette eğik düzleme girdiği ve kontrolsüz biçimde aşağı doğru yuvarlanmaya başladığıdır. AKP'nin bu süreci bütünlüklü olarak kontrol etme şansı bulunmamaktadır. Bu süreç, 2013'de AKP'nin varlık nedeni olan BOP'un Ortadoğu'da işlevsiz hale gelmesiyle başlamış, Büyük Haziran İsyanıyla apaçık belirginleşmiştir. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları, Kobane direnişi, 6-8 Ekim Kürt halk isyanı ve son

olarak 7 Haziran 2015 seçimleriyle AKP'yi net biçimde azınlık ve hükümet olamaz hale getirmiştir. 7 Haziran 2015 seçiminden buyana, AKP faşizminin tüm hamleleri faşist terör yoluyla ve bölgesel süreçlerdeki boşluklara ve çatışan büyük aktörlere oynayarak durumu idare etme üzerine kuruludur. Darbe girişimi başarısızlığı AKP'ye iç dengeleri ağır bir faşist terörle düzenleme olanağı vermiş olsa da, diğer karşıt dinamikler işlemeye devam etti. Geline nokta, AKP faşizminin kendisine karşı işleyen hiç bir dinamiği tam olarak etkisiz hale getirmediği, tam tersine kendi iç çözülmesi ve ağır ekonomik kriz de dahil olmak üzere kendisini kesin biçimde yıkacak karşıt güçlerle karşı karşıya olduğunu göstermektedir.

Yıkıcı ağır bir toplumsal kriz artık Türkiye'nin kaçınılmaz kaderi haline gelmiştir.

Erken Seçim Neyi Kurtaracak?

Hemen belirtmek gerekiyor; seçimler konusunda AKP faşizminin kasım 2019'u bekleme gibi bir derdi yoktu. Erken seçime karşı çıkışlar muhalefetten geldiği için söz konusu oluyordu. 2017 Nisanındaki başkanlık sistemi referandumu aslında AKP'ye çok net biçimde bir gerçeği göstermişti; AKP, MHP, BBP vb. güçlerin desteğine rağmen net biçimde azınlıktı. Yavru kurt/ların desteği çoğunluk olmaya yetmemişti. Ve daha o andan itibaren erken seçim hesabı vardı; en uygun zamanda, daha doğrusu çoğunluk olmaya en yakın zamanda seçim yapılacaktı. (Net bir çoğunluk sağlanamasa bile yüzde 45-50 arası bir aralıkta oy alınması ihtimalinde, yüzde 5-10 arası bir çalıntı oy katkısı ile seçim garanti altına alınabilirdi.) AKP'nin beklentisi 2019'a kadar böylesi uygun bir konjonktürün oluşacağı, işlerin kısmen toparlanabileceğiydi.

Peki şimdi çoğunluk olmaya en yakın zamandalar mı? Elbette ki, hayır! Öyleyse neden erken seçim? Sorunun cevabı yukarıda özetlediğimiz tablodadır. Yani çoğunluk olmaya değil, batmaya en yakın noktaya doğru dolu dizgin gidiyorlar. İşte o yüzden erken seçime gidiyorlar.

Burada yeni ve en önemli katalizör unsur ekonomik krizin artık davul çala çala, ekonomi bakanından sokaktaki esnafa kadar herkes tarafından bilinen, itiraf edilen, söylenen gelişidir. Ekonomik krizlerin siyasal sonuçları 1994 Nisan ve 2001 krizlerinin Çiller ve Ecevit'i yerle bir edişlerinden çok iyi biliniyor. Erken seçim kararı bu sondan kaçış çabasıdır. AKP faşizmi ve yordakçılıarı şunu apaçık görüyorlar; yakın ve orta vadede durum hiç bir biçimde onlar için iyi olmayacak. Kriz ve sert bir batış kaçınılmaz. Sürekli bir kötüyeye gidiş dibe vuruncaya kadar sürecek... Zaman 2019'a doğru aktıkça dibe vuruşa daha da yaklaşılabilecek ve seçim kazanma ihtimali artık sıfırlanacak. Öyleyse erken seçim, hem de en-erken seçim onlar için bir zorunluluk haline gelmiştir. Seçime bir gün bile geç gitmek, daha kötü koşullarda seçime girmek anlamına geleceği için 2 ay gibi inanılmaz kısa bir süre içinde erken seçime gidiyorlar.

Tayyip ve avanesi hala net biçimde azınlıktır. Güvendiği üç şey, faşist terör, yasallaştırdığı sandıkta hırsızlık imkanları ve muhalefetin dağınıklığıdır. Muhalif güçlere yönelik hem polis eliyle, hem de örgütlenmiş sivil faşist çeteler eliyle sokak terörü ve tutuklamalar yoluyla yaygın bir sindirme faaliyeti yürütüleceği açıktır. Daha şimdiden seçimle ilgili bildiri dağıtan sosyalist güçlere yönelik sokak operasyonlarıyla işe girişmişlerdir. Sandıkta hırsızlık ise artık yasallaşmıştır. 2017 referandumunda yasadışı olan ne varsa, şu anda yasal hale getirilmiştir. En azından sonuçları itibarıyla meşru bir seçim yapılması imkanları daha baştan ortadan kaldırılmıştır. En az yüzde 5 ile 10 arası bir hırsızlığın garanti altına alındığına kesin gözüyle bakmak gerekiyor. Dahası AKP karşıtı büyük blok dağınıktır. AKP, tüm faşist terörüne ve hırsızlığına rağmen başkanlık seçimlerini kazanamaması durumunda, ikinci turda muhalefetin dağınıklığı nedeniyle kazanacağını ummaktadır.

Peki erken seçim gelmekte olan büyük ekonomik krizi, siyasal ve toplumsal krizi engelleyecek mi? Elbette hayır... AKP'nin de böyle bir beklentisi yok. Peki, AKP erken seçimde kazanmasının kriz karşısında kendisine ne tür avantajlar sağlayacağını düşünüyor olabilir?

Öncelikle Tayyip, ne yapıp edip her türlü hırsızlık ve terör yöntemiyle de olsa bu seçimi kazanıp, iktidarını sağlamlaştırmak, garanti altına almak istiyor. 4 yıllık zaman kazanmak istiyor. Seçimi aldıktan sonra, patlayacak bir krizi bir biçimde yönetebileceklerini düşünüyorlar. Seçim henüz yeni yapılmış olacağı için,

krizin patladığı koşullarda gündeme gelecek yeniden seçim taleplerinin zayıf kalacağını hesap ediyorlar. Gelişecek olası isyan dalgalarını sivil ve resmi faşist güçler yoluyla sert biçimde ve kısa sürede bastırarak krizin toplumsal dayanaklarını tıpkı Fetö darbesinde olduğu gibi uzun vadeli biçimde bastırabilecekleri

hesabını yapıyorlar. Dahası, seçimi kazanarak özellikle ekonomik krizi üreten önemli faktörlerden biri olan emperyalist tekellere ve devletlere en az 5 yıl bizimle çalışmak zorundasınız, bunu hesap edin, krizi sürecini durdurun yada yavaşlatın mesajını verebileceklerini düşünüyorlar.

Kısacası, erken seçim, iktidarı 5 yıl için almanın yanı sıra, asıl olarak seçim sonrasındaki büyük çatışmalara hazırlığın temel bir bileşeni olarak ele alınıyor. Asıl büyük kapışma seçim sonrası gündeme gelecek büyük ekonomik ve toplumsal krizle birlikte ortaya çıkacak olası büyük isyan dalgalarıyla olacak. Erken seçimle kazanmayı umdukları 5 yıllık iktidar süreci de bu isyan dinamikleriyle çatışarak biçimlenecek.

Kim Kazanacak?

Öncelikle bir noktayı bir kez daha vurgulamak gerekiyor: çok net biçimde AKP ve yarıdakçıları azınlıktır! Ekonomik, siyasal, askeri, polisiye, kültürel, medya vb. tüm alanlarda gücü ellerinde toplamalarına rağmen, tüm yalanlarına, manipülasyonlarına, faşist terörlerine, saldırganlıklarına rağmen toplumun çoğunluğunu yanlarına çekemediler. Seçimler, anketler azınlık olduklarını apaçık ortaya koyuyor. Ama onlar hırsızlıkla,

yalan ve manipülasyonla çoğunluk oldukları yanılışmasını yaratmaya çalışıyorlar.

AKP karşıtı halk kesimleri yüzde 55-60 civarındaki bir kitle olarak net çoğunluktur. Dolayısıyla AKP'nin ve yarıdakçıların olağan koşullarda kazanma şansı sıfırdır. AKP'nin seçimi kazanacağına, çoğunluk desteği olduğuna dair tüm söylemler tümüyle manipülatiftir, yalandır. Adil olmayan seçim koşullarını ve hırsızlıkların üstünü şimdiden örtmeye dönük çabalarıdır.

Normal bir seçim zemininin oluşması durumunda AKP'nin seçimi kaybetmesi, muhalefetin belirli bir kombinasyonunun kazanması kesindir.

Ne Olacak?

Ne olacak sorusunun yanıtı çok parçalı ve uzundur. Ve seçime kadar olan 2 aylık sürede olacakları tümüyle kestirmek adeta imkansızdır. Ama ilk elde söylenmesi gereken, normal, burjuva demokratik normlara uygun bir seçimin kesinlikle olmayacağıdır. AKP faşizminin doludizgin faşist terörüyle, dayak, işkence, gösterilere saldırılarla, binlerce gözaltı ve tutuklamayla, yetmezse mitinglere saldırılarla biçimlenecek bir seçim süreci olacak. Dahası AKP faşizmi ve yarıdakçıları muhalefet oylarının en az yüzde 5 ile 10 arasında bir bölümünü çalmak zorunda. Bunları çalmak için her türlü yolsuzluk ve hırsızlık için hazırlık yapılacak ve oylar çalınmaya çalışılacak. Sol ve devrimci muhalefet sert biçimde ezilmeye çalışılırken, diğer muhalif kesimlerin ise biraraya gelişini engelleyecek, muhalif kesimler arasındaki farklılıkları öne çıkaracak bir yol izlenmeye çalışılacak.

AKP'nin çok büyük hırsızlıklara başvurması (yüzde 10'u da aşan büyük bir hırsızlık vakası) halinde ilk turda kazanması mümkündür. Bunun dışında, ilk turda kazanması asla mümkün değildir. Tüm çalma çırpıma rağmen, Tayyip'in ilk turda başkanlığı kazanamaması durumunda, ikinci turda da kazanma umudu olmaması halinde seçimlerin iptali için her türlü provakasyon yapılacaktır. (Bir anda seçim meydanlarında çok sayıda IŞİD vb. bombasının patlaması, ya da Yunanistan'la ısıtılan ortamın zoraki bir çatışmaya dönüştürülmesi ve ardından seçimlerin iptal edilmesi ve belki de sıkıyönetim vb. ilan edilmesi hiç de süpriz olmayacaktır.) Bu durumda tümüyle çıplak zora dayanan ve tümüyle gayri meşru bir iktidar olarak yola devam etmeye çalışacaklardır. Seçimlerin gerçekleşmesinin yegane yolu AKP faşizminin kazanmasıdır. Başka bir olasılıkta seçimler bir biçimde sabote edilecektir.

Kısacası, AKP faşizminin seçimler yoluyla iktidarı terk etmesi olasılığı yoktur.

CHP'nin İyi Parti ve Saadet Partisi ile bir ittifak kurmaya çalıştığı açık. İyi partiyle MHP tabanına, Saadet Partisi ile AKP tabanına mesaj verilecek ve adres gösterilecek. Temel mesaj şudur; "AKP'nin kaybetmesi durumunda kazandığınız konumlara/haklara dokunulmayacak, batan gemiyi terk edin, bize gelin" İlk turda her partinin kendi adayları ile seçime girmesi ve mümkün olduğunca çok oy toplaması ve Tayyip'in ilk turda seçilmesinin engellenmesinin hedeflenmesi olasılığı yüksektir. İkinci turda ise HDP'nin ya biz, ya da AKP

ikilemi ile baskı altına alınması olasılığı yüksektir. İlk turda sonucun belli olmaması durumunda kilit parti kesinlikle HDP olacaktır.

Ve bu aşamada oldukça sürpriz politik gelişmelerin olması olasılığı çok yüksektir. HDP ve sol güçler, CHP-İyi parti- Saadet Partisinin oluşturacağı sağcı ve burjuva demokratik bir programdan dahi yoksun olan koalisyonu desteklemeye zorlanacaktır. HDP'nin CHP, İyi Parti ve Saadet Partisi ile birlikte hareket etmeyi seçmesi durumunda, AKP-MHP ittifakı kesinlikle kaybeder. Bu durumda AKP seçimin yapılmasını engelleyecektir.

Ne Yapmalı?

Devrimci sosyalistler açısından seçimlerin kurtuluş yolu olmadığı açıktır. Seçimler, devrimci sosyalistler açısından oluşan siyasallaşma atmosferiyle devrimci ve sol çalışmalara daha büyük bir zemin hazırladığı ve emekçi halk yığınlarıyla buluşma kanallarını daha güçlü yarattığı için önemlidir.

Devrimci sosyalistlerin ve devrimci ve sol güçlerin ciddi ve mücadeleci bir toplumsal tabana sahip olmalarına rağmen, esasen pratik devrimci mücadeleden düştükleri açıktır. Tek tek örgüt ve hareketler olarak devrimci ve sol güçlerin ciddi hiç bir faaliyeti örgütleyecek dinamizme sahip olmadıkları toplumsal mücadele pratiğinden apaçık görülüyor. Tabanda ise AKP faşizminin tüm baskısına karşın, pratik öncülükten yoksunluğa karşın direniş eğilimi sürüyor. Taban, AKP faşizmine teslim olmuyor. Sosyal medyadan, ekonomik demokratik mücadelelere, ekolojik ve kadın mücadelelerine değin uzanan geniş bir yelpazede düşük profilli gibi görünsede oldukça öfkeli ve dirençli bir halk mücadelesi sürüyor. Sorun öncülük iddiasında olanların adeta mücadele sahnesinden çekilmesidir. Önümüzdeki seçimlerin her zamankinden çok daha büyük bir siyasallaşma dalgası yaratacağı açıktır. Sol ve muhalif cephe; umut, karamsarlık, karmaşa, öfke, halk militanlığı, büyük emekçi kitlelerin sokağa akması, vb. her türden duygu ve eylem biçimi zincirlerinden boşanarak sökün edecektir. Olgu şudur; AKP karşıtı yüzde 55-60'lık blokun ezici çoğunluğu kendini sol olarak tanımlayan kitleden oluşmaktadır. Temel soru ise şudur; ağırlığını solun oluşturduğu bu büyük kitle sağcı, hatta gerici bir program ve kadronun peşinde mi saflaşacaktır, yoksa devrimci, demokratik, sol değerlerin ve adayların peşinde mi saflaşacaktır? En asgarisinden temel burjuva demokratik hak ve özgürlükleri esas alan bir programın arkasında mı saflaşacaktır?

Şu anda, başta CHP yönetimi olmak üzere, İyi parti ve Saadet partisinin planı, daha doğrusu başta ABD emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalist güçlerin planı muhalif büyük kitleyi eski kontrgerilla devletini yeniden inşa edecek sağcı, gerici bir programın ve adayların arkasında saflaştırmaktır. Devrimci, demokratik güçler bu planı kesinlikle ret etmelidirler. Halkın sol damarının, en ağır bedelleri ödeyen damarının sağcı, gerici, kontrgerillacı programların arkasında saflaştırılmasına kesin bir kararlılıkla karşı durmalıyız. Devrimci sosyalistler, tüm devrim güçleri, bir yandan devrim ve sosyalizm eksenli politikaları esas alırken, diğer yandan tüm muhalif odakların toparlanması bağlamında asgari olarak tüm burjuva demokratik hakları eksiksiz olarak teminat altına alan bir programı birleşik bir muhalefetin olmazsa olmazı olarak ele almalıdırlar.

İşçi sınıfının, yoksul köylülerin, küçük ve orta esnafın, kadınların, gençlerin, öğrencilerin tüm temel ekonomik ve demokratik talepleri esas alınmalıdır. Böyle olmayan bir birleşik hareketin gericiliğinin ve faşizmin

restorasyonunun farklı bir versiyonu olması kaçınılmazdır. Tayyip'in başını çektiği 2000'lerin din tüccar-milliyetçi faşizm mi, yoksa Meral Akşener'in de baş aktörlerinden biri olduğu 1990'ların onbinlerce insanımızın yaşamına mal olan milliyetçi-ırkçı faşizminin yeni bir versiyonu mu? ikilemine bizi mahkum etmeye çalışacak her türlü yaklaşımı ret etmeliyiz.

Kaldı ki, Tayyip'in seçim yoluyla iktidarı bırakması olasılığı sifıra yakındır. Dolayısıyla, Tayyip'ten kurtulalım derken, milliyetçi faşist cephenin arkasında saflaşmak, Tayyip'ten kurtulmayı sağlamayacağı gibi, geride sadece faşistlerin arkasında saflaşmak gibi bir utancı bırakır.

CHP, İyi parti ve Saadet eğer Tayyip'ten kurtulmak istiyorlarsa, başta HDP ve diğer tüm devrimci, demokratik ve sol güçlerin demokrasi taleplerini kabul etmelidirler. Bir halk demokrasisi talebini kabul etmelerini beklemiyoruz. Asgarisinden temel burjuva demokratik hak ve talepleri kabul etmelidirler. Böylesi bir demokratik ekseninin gelişmesi, herşeyden önce devrimci sosyalistlerin, tüm devrimci ve demokratik güçlerin, tüm yurtsever güçlerin, HDP, HDK, DTK, Haziran Hareketi, Memleket Biziz, TİP, vb. gibi sol güçlerin, hatta CHP'nin tabanda gelişen sol kanadının güçlü bir ittifakını gerektirir. Tüm devrimci, demokrat, yurtsever ve sol güçlerin bu süreçteki acil görevi bu ittifakı gerçekleştirmektir.

Böylesi bir ittifak sadece seçim bağlamında gelişse bile, tüm demokratik ve sol dinamiklere muazzam bir moral verecektir. Bu ittifak yaratacağı sinerjiyle kısa sürede başlangıçtaki gücünün birkaç misli etki yaratacaktır. Daha da önemlisi, AKP faşizminin kaybedeceğini anladığında girişeceği seçimi erteleme provakasyonlarına, yada büyük çaplı hırsızlık operasyonlarına karşı tüm halkın isyanına ve mücadelesine öncülük edecek olan zemin yaratılmış olacaktır. Bir adım daha ilerlersek, bu ittifak AKP faşizmine karşı sonraki süreçte ekonomik kriz ve benzeri faktörlerle ortaya çıkacak isyan dinamiklerini büyük bir devrimci demokratik harekete dönüştürmek için de muazzam bir imkan olacaktır. İttifak sadece seçimle sınırlı olsun veya sonrasında devam etsin farketmez, böylesi bir ittifakın bir kez kurulmuş olması bile sol ve demokratik halk potansiyelinin bundan sonraki tüm süreçlerde büyük bir mücadele gücüne dönüşmesinde büyük bir başlangıç adımı olacaktır.

Devrimci sosyalistler, devrimciler, sol ve yurtsever güçler birlik, mücadele ve zafer şiarında ifadesini bulan yaklaşımı pratikleştirmeye her zamankinden çok daha fazla gereksinim duymaktadırlar ve başarabilirler. Kimi kesimlerin bu ittifaktan uzak durmaları bahane olmamalıdır. Birleşebilen tüm halk güçleri birleşmeli ve umut yeniden güçlü biçimde büyütülmelidir.

Devrimci sosyalistler olarak bu temelde rolümüzü oynamalıyız...

BİRLİK, MÜCADELE, ZAFER! TEK YOL DEVRİM! KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

23.4.2018

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

Mahallede devrimciler örgütleniyordu... Ve Muyo daha 13-14 yaşlarında bu mücadelenin içindeydi. Yaşı küçük olduğu için eylemlere götürülmediğinde, o, kimi zaman tek başına, kimi zaman yanına bir arkadaşına alarak anti-faşist silahlı eylemler örgütliyordu.

Ölüm haberi geldiğinde aynı mahalleden o dönem bu mücadelelerin içinde olan bir arkadaş şunları anlattı; "Muyo ne yapıp edip silah yada başka bir şeyler bulup kendi başına eylemler örgütliyordu. Birgün bir patlama sesi duyduk, arkadaşlarla sokağa fırladık, faşistlerin bulunduğu bölgeden gelmişti ses, o tarafa yöneldiğimizde karşıdan Muyonun bize doğru gülererek geldiğini gördük... 'Abi o tarafa gitmeyin, devrimciler eylem koydu' dedi. Eylemi kendi başına yapmıştı, daha 15-16 yaşlarındaydı... Bir gün parayla geldi, 'Abi bunlar size' dedi. Muyo, kendi başına gidip para sorununu çözmüştü." dedi.

İşte böyle bir çocukluk, böyle bir gençlik yaşamıştı Muyo. Devrimci Savaş isimli THKP-C kökenli bir yapıyla ilişki kurmuştu. Daha 17 yaşında aranın duruma düşüp, ülkede barınamaz hale geldiğinde yurtdışına çıktı. İlk fırsatta ülkeye geri döndü, ancak örgütlü çalışma imkanları bulamayınca tekrar yurtdışına çıktı. Aslında yurtdışı da değildi bu yer, Yugoslavyaya köklerine gitti Muyo. Övünerek anlatıyordu, Yugoslav Kızıl Ordusunda yaptığı askerliği... "Abi ben sadece kızıl bayrak altında silah kaldırdım, Türkiyede de, Yugoslavyada da..." diyordu.

Daha sonra batı Avrupa'ya geçti. Almanya, Belçika'da işçilik yeniden devrimcilerle ilişkilene, kopuşlar, savrulmalar, hep acıyla ve kendine dönük öfkeyle söz ettiği yıllar...

Evet, herkes gibi insandı, hatalarıyla, sevaplarıyla...

Ve 2010'lu yıllarda Hareketimizle buluştu. Tesadüf değildi, o, hep Mahirciydi, hep THKP-C fikirlerine bağlıydı. Hep THKP-C kökenli yapılarla ilişkisi olmuş, onların mücadelesini omuzlamıştı. Devrimle, sosyalizmle bağını yeniden ve daha güçlü biçimde girişti...

Muyonun bu yaşam öyküsünde eşinin ve çocuklarının özel bir yeri vardı. Hayatımda en büyük şansım eşim Natelidir diyordu. Tüm kahrımı çekti, bana güzel çocuklar verdi... Devrimcilik günlerimde de, savrulup gittiğim zamanlarda da ve yeniden devrimcilikle buluştuğumda da hep yanımda oldu... Hiç desteğini, sevgisini, dostluğunu esirgemedi diyordu... Evet bu boş bir övgü değildi, bunu yoldaşları olarak biz de somut olarak gözlemledik. Bu nedenle, ailesine ve eşine karşı çok özel bir bağı vardı. Savrulma zamanlarının kayıplarını telafi etmek için özel bir çabası vardı.

Muyoyu anlatırken onun çocuk ve doğal yanını atlamamak gerekir. Hani yüreğimizin çocuk yanı, çocuk saflığı, çocukça şen yanı var ya, bu Muyoda kelimenin gerçek anlamıyla tüm doğallığıyla dipdirdiydi. Ağır olması gereken yerde ağırdı ama bu yapmacık yada zorlama birşey değildi, esasta da çocukça bir saflık, şeffaflık, açıklık vardı. Ve bu da tümüyle doğaldı.

Ve Muyo bir eylem adamıydı. Kendini sözlerle, teoriyle değil, eylemle ifade etmeyi seviyordu. Daha doğrusu, bu onun kişiliğinin en temel özelliği olmuştu. Çocukluğunda kazandığı bu özellik hep devam etmişti. Nerede mücadele varsa, nerede eylem varsa Muyo oradaydı. Kobane direnişi günlerinde haftada neredeyse birkaç defa günlük 6 saatlik tren yolculuklarıyla eviyle Brüksel arasındaki yolu katediyordu. 1-2 saatlik eylem, 6 saatlik gidiş dönüş yolculukları... Hani mekik dokumak denir ya, tam öyle... Hepsine aynı coşku, aynı heyecanla geliyordu. Brükselde, Lüksemburgda, Fransada, Almanyada nerede bir eylem, bir anma, bir kutlama, nerede bir mücadele varsa oradaydı. Başka örgütlerden yoldaşların, dostların yaptığı çalışmalara katılım konusunda özellikle duyarlıydı. "Gitmezsem olmaz, destek vermek lazım, emek harcamışlar, mutlaka orada olmam lazım" diyordu. Ve eğer hastalık, önceden planlanmış önemli bir işi vb. yoksa mutlaka oradaydı. Sadece bununla da yetinmezdi. Cepleri daima pul yada afişle doluydu. Eylem içinde eylem yaratırdı. Daha genç olan yoldaşlara "ihtiyar delikanlılar çalışıyor, genç yaşlılar oturuyor" diyerek söz oyunlarıyla takılıyordu.

Muyo yürekte bir enternasyonalistti. Onun için emekçi olmak, devrim, sosyalizm ve özgürlük mücadelesinden yana olmak yeterliydi. Nereli olduğu, hangi ulustan yada inançtan olduğunun hiç bir önemi yoktu. Rojava devriminin ağır saldırı altında olduğu dönemde sadece sokak eylemleriyle yetinmek onu inanılmaz üzüyordu. Abi bu faşistlere başka türlü dersini vermek lazım sözleri ağızından düşmedi. Belçikalı yoldaşların kurduğu küçük lokali ve yoldaşları müthiş seviyordu. Dünyanın herhangi bir yerinden mücadele haberi aldığı müthiş heyecanlanıyordu. Pratikçi yanı hemen o anda kendini belli ederdi; "Abi biz ne yapabiliriz" sorusu hemen ilk sözleri oluyordu.

Ve sabırsızdı Muyo... An'daki kapitalist barbarlıkla, ufukta gördüğü özgürlük ve komün dünyasının arasında sıkışmış insanlığın bir parçasıydı. Militanlığı, hesapsızlığı, şeffaflığı, çocuksuluğu, heyecanı, savrulmalarıyla, sıkışmış insanlığın bir parçasıydı. Ve sıkışmış insanlığın bir parçası olan günümüzün sıkışmış ve yetersiz devrimciliğinin bir parçasıydı. Bu nedenle pratikçi militanlığı bu sıkışmışlığa gelip çarpıyordu. Bu sıkışmışlık halini, bugünün barbarlığını görüp, geleceğin özgürlük dünyasının imkanlarını görüp, bunun için güçlü bir yol açamamanın yarattığı sıkışmışlığı, yetersiz devrimciliğimizi hepimiz görüyoruz. İşte Muyo gelip bu sıkışma duvarına çarptı. Kabına sığmaz heyecanı, kabına sığmaz sabırsızlığı gelip bu duvara çarptı. Ve yitirdik.

Onu daha pek çok özelliğiyle daha anlatabiliriz. Anlatacağız da... Şimdilik bu kadar...

Ve daha da önemlisi, Emek ve Özgürlük Cephelemleri olarak, yoldaşları olarak, özgürlükler dünyasına açılan yolda mutlaka olacağız... Ve onun hep yüksekte tuttuğu bayrağı, yine aynı yolda yüksekte tutacağız. Muyonun her eylemde görülen ve artık onun özdeşleşmiş olan bayrağı hep dalgalanacak. Sıkışmışlık duvarını yıkarken bir yumrukta mutlaka Muyonun yumruğu olacak!

Sevgiyle, dostlukla, yoldaşlıkla uyu koca Boşnak...

EMPERYALİZME - FAŞİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

Sosyalist

Barikat

**MUSTAFA ERDEN (MUYO MURİC)
HESAPSIZ DOSTLUK, YOLDAŞLIK,
SEVGİ VE DEVRİM...**

MUSTAFA ERDEN (MUYO MURIC)

YOLDAŞIMIZ

**ÖZGÜRLÜK VE İNSANCA YAŞAM
MÜCADELEMİZDE
HEP ARAMIZDA OLACAK,
ANISI YAŞATILACAK!**

EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ

Muyo'yu, sevgili koca Boşnağı, sevgili yoldaşımızı yitirdik... Aniden, hepimizi kocaman bir çalım atarak gitti...

Öncelikle Muyo yoldaş şahsında yeniden ömrünü devrim, sosyalizm ve özgürlük için mücadeleye adanmış dağlarda, şehirlerde, hayatın her alanında dışediş mücadele içinde şehit düşmüş, yada herhangi bir biçimde yaşamını yitirmiş tüm yoldaşlara, dostlara sevgi ve saygıyı bir kez daha ifade ederek başlamak istiyoruz.

Mustafa Erden, yada çoğumuzun bildiği ismiyle Muyo yoldaş pek çok özelliği ile tarif edebiliriz belki. Sahip olduğu özellikler içinde belki de en çok öne çıkanı hesapsız-kitapsız ve gönülden kişiliğiyle özgürlük ve komün mücadelesine ya da başka bir deyişle devrim ve sosyalizm mücadelesine içten bağlılığı ve sevgisiydi. Devrimci mücadeleye sonsuz bir sevgisi ve bağlılığı vardı. Ve dolayısıyla yoldaşlarına, sadece yoldaşlarına değil, tüm devrimcilere, tüm mücadele edenlere karşı hesapsız-kitapsız, örgüt veya ideolojik fark gözetmeksizin sonsuz sevgisi vardı. Yüreği, gönül kapısı açıktı.

Bu özelliği kendiliğinden oluşmamıştı. Hayat hikayesi onun bu özelliğinin oluşumunun da hikayesiydi. Muyo yoldaş, 1962 İstanbul doğumlu, Balkan göçmeni (Yugoslavya) emekçi bir ailenin çocuğuydu. Ailesi, 2. dünya paylaşım savaşında Alman faşizmine karşı Partizanlar çıkarmış bir aileydi ve Muyo Partizanların hikayeleriyle büyümüşü. Abileri 1960'ların, 70'lerin sendikal mücadeleleri içinde işçi önderleri yada nefer olarak yer almıştı. Singer direnişinin öyküleri, diğer işçi mücadelelerinin öyküleri doldurmuştu kulağını, yüreğini, bilincini... 1970'lerin ikinci yarısında Pendik Sapanbağları mahallesi faşistlerle mücadelenin en yoğun olduğu mahallerden biri olmuştu. Göçmen emekçilerin büyük çoğunluğu faşistlere karşı sol, devrimci duruşu destekliyordu.

Devamı Kapak içi sayfasında